

www.e-rara.ch

Apomnēmoneumatōn, ek diaphorōn tōn te kath'hēmas ...

Antonius

Tiguri, anno 1546

Universitätsbibliothek Bern

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-114051>

[Melissēs biblion prōton.]

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΕΙΣ ΘΕΟΝ, ΚΑΙ ὍΤΙ

Γυν. 5

Γυν. 18

Εξόδον

Δούτε

μία :

106 KK

Δαβὶλ λβ

9

Σολομώντες

Γαροίμ.α

86

Ωσιές

Ἀβραχὰμ

Ἰερεμίας

Σαφείας

Σολωμ, α

Σειράχ

B

2

ЖК

Εἰ ταυτ

14

Mat 9, 1

κα Ἀσεβῶν λῆγν' σβεδήσεται, ἐλδύσεται δὲ αὐτοῖς ἡ καταστροφή, καὶ ἔσονται ὡσπερ ἄχυ-
ρα ὑπὸ ἀνέμου.
ια Οφθαλμοὶ ἀσεβῶν τακύνονται, ἡ γὰρ ἐλπίς αὐτῶν ἀπώληται.
Δαβίδ ιζ ἦοι ἀλλότριοι ἐφύσαντό μοι, ἦοι ἀλλότριοι ἐπαλαιώθησαν, καὶ ἐχώλουναν ἀπ' ἐμοῦ τρεῖς βῶν ἀν' ἡμῶν.
λς Οἱ ἐχθροὶ τοῦ κυρίου ἅμα τῷ δόξασθαι αὐτοῦ καὶ ὑψοθῆναι, ἐκλείποντες ὥσπερ κενός
ἐστὶν λίθου.
ἐν ταυτῷ Εἶδον τὸν ἀσεβῆ ὑπερυψώμενον καὶ ἐπαυρόμενον· ὡς τὰς κέρας τοῦ λιβάου, καὶ πῦλινον,
ὃ ἰδοὺ ἐκ τοῦ καὶ ἐκτεταγμένον, καὶ ἐκτεταγμένον ὁ τόπος αὐτοῦ.
οβ Ἰδοὺ οἱ μακρύνοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ τοῦ ἀρελῶντος, ἐξωλόθροντας πάντας τὸν πορνέοντα ἀπὸ τοῦ.
Προμειῶν δ' Αἱ ὁδοὶ τοῦ ἀσεβῶν σκῆται, ὡς οἱ ὁδοὶ τοῦ πονηροῦ.
ια Πρόχει' ὅτι γίνεταί καὶ ἐπὶ χάρτι' ἀσεβῶν ἀπώληται.
ια Ζωὴν ἀσεβῶν ἀναστρέφει κύριος. Καρποὶ ἀσεβῶν ἀπώληται.
ια Ἀσεβὴς ποιεῖ ὄργην ἀδικα. Ὅδοι ἀσεβῶν, ἐκ γῆς ὀλοῦνται.
ια Ὁ θάνατος ἀσεβῶν εἰς θάνατον. Φυλάσσεται ὁ ἀσεβὴς εἰς ἡμέραν κελῶν.
κκ Φόβος ἀσεβῶν μολιγνός διώκοντος. Ὑψὺς ἀσεβῶν, ἐκ ἐλεηθῆσεται ὑπὸ τοῦ θανάτου τῶν ἀνθρώπων.
ικκ Ἀσεβὴς ἐλθὼν εἰς βλάβην κακῶν, καταφρονεῖ.
ιβ Τὰ ἀπὸ ἀγῆνα τῶν ἀσεβῶν, ἀνελεῖται.
ὡς κ' Κατὰ κύριον ἐν οἴκοις ἀσεβῶν, ἐπὶ ἀσεβῶν ὀλέγεται.
? Οὐαὶ αὐτοῖς, ὅτι ἀπεπείσθησαν ἀπ' ἐμοῦ· οἰλασθεῖσιν, ὅτι ἡσέθησαν εἰς ἐμὲ. ἐγὼ δὲ ἐλυτρώσας
μὲν αὐτοὺς, αὐτοὶ δὲ καταλάλουν κατ' ἐμὲ ψυχαῖς.
ἀββακὺμ, α' Ἀδελφοὶ μου οἱ ἀσεβεῖς, καὶ ἐξαρῶ ὑμᾶς ἀπὸ πονηρίας τοῦ γῆς, λέγει κύριος.
ἡ καίου α' Ἄκουε θρανὲ, καὶ γνώτισ' ἡ γῆ τὰ κρίματα τῆς σήμερας μου, ὅτι κύριος ἐλάλησεν, ἕως ἐλθῆναι.
ὅτι ἐγὼ παρητήσαμην αὐτοὺς, ἀλλ' αὐτοὶ παρητήσαντό με. ὅρα ὅσον ἐγκατέλιπον τὸν
οἶκόν μου.
ἐντελέματι τῇ οἰκῇ μου κακὰ, καὶ τοῖς ἀσεβέσι τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν.
Ἀρθύντω ὁ ἀσεβὴς, ἵνα μὴ ἴδῃ τὴν δόξαν κυρίου.
ἡ καίου ν? Οὐκ ἔστι χαίρειν τοῖς ἀσεβέσι, λέγει κύριος.
ἰδρεμ, β' Τί ἔσται οἱ πατὴρ ὑμῶν ἐν ἐμοὶ πλημμέλημα, ὅτι ἀπέστησαν ἀπ' ἐμοῦ μακρὰν, καὶ ἐπορεύθη
σαν ὀπίσω τοῦ ματαίω, καὶ ἐματαίωθησαν;
ἡ καίου γ' Ὑμεῖς οἱ ἐγκαταλείποντές με, καὶ ἐπιμαρζοντες τῇ τύχῃ τραπεζῶν, καὶ λιγνόντων τῷ δαί-
μονι ἰδρασμά. ἐγὼ δ' ἀνταποδώσω ὑμᾶς εἰς μάκαρ. πάντες σφαγῇ πεσέσθε, ὅτι ἐλάλησα
ὑμᾶς, ὡς ἐκ κινήσεως. καὶ ἐποιήσατε τὸ πονηρὸν ἐναντίον μου. καὶ ὡς ἐκ βολῆς ἐξέλεσθε.
αλ. παρ- Εξέστη ὁ θρανὸς ὑπὸ πύλῳ, καὶ ἐφείξην ἡ γῆ ὑπὸ πλείονι σφόδρα, λέγει κύριος. ὅτι δῖος καὶ πα-
δῶσω νηρὰ ἐποίησεν ὁ λαός μου. ἐμὲ ἐγκατέλιπον πᾶσι νόμοις τοῦ κυρίου, καὶ ὤρυσαν ἑαυτοῖς λάκκους
ἰδρεμ, β' σιωτατρίμλους, οἱ ἐκ ἡδονῶν ὁδῶν συνέχουν.
ἐν ταυτῷ Παιδίδουσι σε ἡ ἀποστασία σου, καὶ ἡ κακία σου ἐλέγξει σε, καὶ γνώθι καὶ ἴδου, ὅτι πικρὸν εἰς τὸ
καταλιπεῖν σέ με, λέγει κύριος ὁ θεός σου.
ἰδρεμ, γ' Εἶπεν κύριος πρὸς με, μὴ πρὸς δόχρον περὶ τοῦ λαοῦ πύπου, καὶ μὴ ἀξιοῦ ἐλεηθῆναι αὐτούς.
ὅτι ἐκ ἐλπίδος σου, ἡ ἐλπίς σου τίς ποιοῦσιν, ἐν ταῖς πόλεσιν ἰδοὺ, καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἰδοὺ
καλῆμι; οἱ ἦοι αὐτῶν συλλέξουσιν ξύλα, οἱ πατὴρ αὐτῶν ἰάσονται πῦρ, καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν
* αλ. σαῖς τείνουσι * σῆμα, τὸ ποιῆσαι τὴν σφαγὴν τοῦ θρανοῦ, καὶ σπῆσαι ἀπονδίας ἀλλοτριότητας,
ταλ. χαμῶνας ὅρα ὅσον τάδε λέγει κύριος. ἰδοὺ ὄργην θυμῷ μου, ἐκχέται ὑπὸ τὸν τόπον τοῦτον, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώ-
που τούτου, καὶ ὑπὸ τὰ κτήνη, καὶ ὑπὸ πᾶν φύλον τῶν ἀγῶν αὐτῶν, καὶ ὑπὸ πάντα τὰ ζῷα καὶ τὰ
ἐν γῆς, ὡς ἐκαυθῆσεται, καὶ ἐκτεταγμένον ὁ σῆμα.
ἰεζεκίηλ Ὑπὲρ ἀνθρώπου, ἰωρακὴς τίς ποιοῦσιν; ἀνομίας μεγάλης ποιῶσιν ὅδε, τὸ ἀπέχεσθαι ἀπὸ τοῦ
ἐγῶ μου, καὶ ἐπὶ ὅττι ἀνομίας μέλονται.

Τὰδε λέγει ἀδ' ὡναί κύριος. ἀνθ' ὧν ἐπελάθε με, καὶ ἀπέρριψάς με ὀπίσω σε, καὶ σὺ λαβὲ
τὴν ἀσέβειάν σε καὶ τὴν πονηρίαν σε.

Εἰ ἴσω μισήτῃ ἔσθ' ὁ θεὸς, καὶ ὁ ἀσεβὴς, ὃ ἡ ἀσέβεια αὐτοῦ. τὸ παραχθὴν σὺ τῷ θρώσαντι ἔξο- Σοφίας Ἐλο
κωδονήσεται. μὲνδ' ἰδ'

Ελπίς ἀσεβοῦς ὡς φρόνιμος χρεὶς ὑπὸ ἀνέμου.

Τοῖς ἀσεβέσι μέχρι τέλους ἀνελεμένων θυμὸς ἐπέστη.

Αἰνέμνοι σε εἰδέναι ἀσεβεῖς, ὅτι ἐγὼ ἡ Βραχίονός σου ἐμαστιγώθησάν.

Εκδίκησις ἀσεβῶν, πῦρ καὶ σκόληξ.

Οὐαὶ ὑμῖν ἄνδρες ἀσεβεῖς, οἱ πινόντες ἐγκατελίπατε νόμον θεοῦ, ἐὰν γὰρ πληθύνητε, εἰς ἀπώ- μα
λυσαν, καὶ ἐὰν γηνῇτε, εἰς κατάραν γηνῇτε. καὶ ἐὰν ἀφθάνητε, εἰς κατάραν μεριδιήσεσθε.

Γινώσκ' νεκρὸς ἐπ' αἱ ἡμέραι, τὸ δὲ μωρὸν ὃ ἀσεβὴς, πᾶσαι αἱ ἡμέραι ἐν ζωῇ αὐτοῦ.

Οὐκ δύσκειν ὁ ὑψίστος ὅτι πλοσφορεῖς ἀσεβῶν.

Ὅς τις ἀρνῇσεται με ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνῇσεται καὶ ἐγὼ αὐτὸν ἐμπροσθεν τοῦ πατρὸς Ματθ. 10

Αδελφάτοι ἐσὶν ἀπαξ φωτισθέντες, γούλα μὲν τῆς θεωρίας Πνεύματος ἁγίου, καὶ μετόχους γε Αποστόλου
νηχόντες πονηρίας ἁγίας, ὃ καλὸν γούλα μὲν τῆς θεωρίας Πνεύματος ἁγίου, καὶ μετόχους γε Αποστόλου
παιδόντας, πάλιν ἀνακαινίζοντες εἰς μετάνοιαν, ἀνασωρῶντες ἑαυτοὺς τῇ ἡμέρᾳ τοῦ θεοῦ, ὃ πρὸς ἔξοχον
τίκτοντες, γὰρ γὰρ ἡ ποιῆσα ἡμεῖς αὐτῇ πολλὰς ἐνέχοντες, καὶ τίκτουσιν βοτάνῃς οὐβέρν ἐκείνοις
δὲ εἰς ἡμεῖς γεωργεῖται, μεταλαμβάνει δὲ οὐλογίας ἀπὸ τοῦ θεοῦ, ἐκφορεῖται δὲ ἀκαθάρτα ὃ τριβόλος, ἀδύκιμος
καὶ κατάρτος ἐγὼ, ἡς τὸ τέλος εἰς καὶ σὺν.

Ασέβεια λευκῶς λέγεται, ἡ εἰς θεὸν ἀμαρτία.

Αμύχανον ἐκτραπύλαι τὴν δικαίαν ὁδὸν, μὴ λήθω θεὸς ταῖς ψυχαῖς νοσήσαντας.

Μηδὲ οἱ εἶδω τῶν οὐφαιμῶν ποῦ θεὸς ἐχόντων τὰς ὑπολήψεις, ὅτι δικταὶ εἰσι αὐτοῖς αἱ
ἐν ψαλμῶν διαιρέσεις.

Θεοῦ ἀγνοία, θάνατός ἐστι ψυχῆς.

Εἰ γὰρ τὰς πῶς ἀνθρώπων σιωπῆσαι ἐμπροσθεν τοῦ θεοῦ μέλος παραληφθεῖς, πόσους κίνδυνους ὦν
πῶς αὐτὸν ἐδέμεθα σιωπῆσαι, τῶν παραληφθεῖς ἐνείσκειται, καὶ ταῦτα ἐκ τῶν διδωδῶν
ἀναγνῶνται, εἰς ἀναπλῶστος, εἰς εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαταστάσεως.

Τὸς ἐτόρως φρονουῶντας ὡς λύμῃ τῆς ἀληθείας, ὡς μὲν αὐτὸν ἡ διωκτὴν πλοσλαμβανόμεθα ὃ
θώρα πύσωμι, μὴ τῆς νόου μεταλαβόμεν πλοσ μεταδύναται τῆς ἑαυτῶν ὑγείας.

Εὐρέτης λακκῶν ἀσέβεια, καὶ λίαν πολυμερὲς εἰς ἐγχείρησιν.

Γνώτῃ ὡφλινε τιμωρίαν ὁ ἀνθρώπος ὅτι ἀπέστη ἑαυτὸν τῷ ποιήσαντι, καὶ πῶς Γρηγόριος νύσ-
τὸν ἡμεῖς ἀπνυτομόλησιν, δραπέτης τῷ λατῇ φύσιν διασώτῃ καὶ ἀποστάτης γηνόμενος. οἱ
διδωδῶν δὲ, ὅτι τὴν πονηρίαν τὴν ἀμαρτίαν δουλείαν, ἀντὶ τῆς αὐτεξουσίας ἐλδουδρίας ἡλλάξατο,
ὃ πλοστίμησε τὴν δουλείαν θεῷ, τὸ τυραννείας ἀπὸ τῆς κατὰ φύσιν διωκόμεως.

Εἴτα βασιλεὺς μὲν ἐπὶ γῆς πλοσδύεται, καὶ πλοσ μὴ πλοσ βλεπόμενος. ὅτι δὲ νόμος καὶ Θεοῦ
διατάξεως αὐτοῦ, καὶ ἐξουσίας καὶ διωκόμεως καὶ εἰκόνων, νοεῖται: τὸν δὲ θεὸν ὃ βόλη σὺ νοῆσαι
δὲ ἔργων καὶ διωκόμεως.

Οὐδέποτε αἰρεῖται τὴν ἐκκλησίαν ἐνίκησιν, ἀλλ' αἱ μάνεται, καὶ κατ' ὀλίγον πλοσλοῦσα Σοφίᾳ
δουθεῖς λύνεται.

Ὅτι πλοσ ὁφθαλμὸς παραγμῶν, ὅτι καὶ ἡ ψυχὴ τοῖς παρὰ φύσιν δολωθεῖσα λόγμασιν, κλήμινδ' ὡς
ἐχόαται τὸ φῶς τῆς ἀληθείας εἰδέναι.

ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΦΟΒΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ

θεόν, Λόγος γ.

Εκάλεισιν ἄγγελος λευκὸς ἐκ τῶν ἁγίων ὅτι ἀβραάμ. καὶ εἶπεν αὐτῷ. ἀβραάμ ἀβραάμ, ὃ δὲ εἶπεν. Γενέσως κβ
ἰδοὺ ἐγώ, καὶ εἶπεν. μὴ ἐπιβάλῃς τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὸ παιδί, καὶ μὴ ποιήσῃς αὐτῷ μνην.
καὶ γὰρ ἐγὼν ὅτι φοβῶ σὺ τὸν θεόν, ὃ ἐκ ἐφείσω τὴν ἡμέραν σου τὴν ἀγαπῇς δὲ ἐμὲ.

- Αδουτόρονο- μίς ζ.** Ο θεὸς ὁ φυλάττων τὴν δαθίκην αὐτῷ καὶ τὸ ἔλεος τοῖς ἀγαπῶσι αὐτόν, ἐπὶ τοῖς φυλάσσουσιν τὴν δαθίκην αὐτῷ, εἰς χιλίας γηνᾶς.
ι. Καὶ νῦν ἰσραὴλ, τί κύριε; ὅτι ἀπαυτεῖ παρὰ σε, ἀλλ' ἢ φοβεῖσθαι αὐτόν, ἐπὶ πορεύεαις ἐν ποταμοῖς ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ καὶ ἀγαπᾶν αὐτόν, καὶ λατρεύειν κυρίῳ θεῷ σου.
ς. Ἀγαπήσεις κύριον τὸν θεόν σου, ὅς ὅλης τῆς διανοίας σου, ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ὅς ὅλης τῆς δυνάμεώς σου.
Ψαλμῶ ε. Καυχῶνται ἐν σοὶ οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομα σου.
κδ. Κραταίωμα κύριε τῶν φοβεμένων αὐτόν, καὶ ἡ δαθίκη αὐτοῦ δυνάσται αὐτοῖς.
λγ. Παρεμβάλει ἄγγελος κυρίου ἐν κλῶ τῶν φοβεμένων αὐτόν ἐν ὁδοῖς αὐτοῦ.
ρι. Ἀρχὴ σοφίας φόβος κυρίου.
ρια. Μακάριος ἄνθρωπος, ὁ φοβούμενος τὸν κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θείσει σφόδρα. Δυνατὸν ἐν τῇ γῇ ἔσται τὸ σῶμα αὐτοῦ.
ρμδ. Θέλημα τῶν φοβεμένων αὐτόν ποιήσῃ, καὶ τὴν δεινότητα αὐτοῦ εἰσακίσει, καὶ σώσει αὐτόν.
ἐν ταυτῷ Φυλάσσει κύριε πάντας οὓς ἀγαπῶντες αὐτόν, ἐπὶ πάντας τὰς ἐμαρτωλούς ἐξολοθρεύσῃ.
Γαροιμ. β. Κύριε δώσει σοφίαν, καὶ ὁ δόξῃ δυνάστευμένων αὐτόν διαφυλάξῃ.
η. Φόβος κυρίου μισοῖ κακίαν, ὕψιστον δὲ καὶ ὑπερηφανίαν, ἐπὶ ὁδῶν πονηρῶν.
ιδ. Φόβος κυρίου πηγὴ ζωῆς, ποιεῖ δὲ ἐκκλίνειν ἐκ παγίδος θανάτου.
ιε. Φόβος κυρίου, σοφία καὶ παιδεία.
κδ. Φοβῶ τὸν θεόν ἡμεῖς καὶ βασιλεῖα, καὶ μηδὲ ἐτόλμων ἀπειθήσεις.
Μαλαχίχ δ. Τέλος λόγος τὸ πᾶν ἄκουε, τὸν θεόν φοβῶ, καὶ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ φύλαττε, ὅτι τότε πᾶς ἄνθρωπος ἀνατελεῖ ὑμῖν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομα μου, ἡλίου δικαιοσύνης, καὶ τοῖς ἐν ταῖς πηρόνυξιν αὐτοῖς, ἰσχύς.
Μιχαίου Σώσει κύριε οὓς φοβεμένους τὸ ὄνομα αὐτοῦ.
ἀβραάμ β. Κύριε ἐν ναὶ ἁγίῳ αὐτοῦ, δυνάβειδω ἀπὸ πρὸς αὐτοῦ πᾶσι ἡ γῆ.
ἡραίου η. Κύριον αὐτόν ἀγαπάτε, καὶ αὐτὸς ἔσται ὁ φόβος σου.
κς. Διὰ τὸν φόβον σου κύριε, ἐν γαστρὶ ἐλαττοῦ.
Σιραχ α. Ἔσονται μοι εἰς λαόν, ἐλάττω εἶναι αὐτοῖς εἰς θεόν, καὶ δώσω αὐτοῖς παρολίαν ἐτόλμων, καὶ ὁ δόξῃ ἐτόλμων, φοβηθῶν με πᾶσι τὰς ἡμέρας εἰς ἀγαθόν αὐτοῖς τε καὶ τοῖς τέκνοις αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ.
ἐν ταυτῷ Ἀρχὴ σοφίας φοβεῖσθαι τὸν κύριον.
β. εἶφαντο σοφίας φόβος κυρίου, ἀναδάλλων ἐρίων καὶ ὑγίαν ἰατρῶν.
κγ. Γνωμονὴ σοφίας φοβεῖσθαι τὸν κύριον, ἐπὶ μεδύσκει αὐτοῖς, ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτοῦ.
α. Οἱ φοβούμενοι τὸν κύριον ἐλπίσθη εἰς ἀγαθὰ, ἐπὶ εὐφροσύνῃ αἰώνιον καὶ ἔλεος.
ιγ. Οὐδὲν κρείττον φόβος κυρίου, καὶ οὐδὲν γλυκύτερον προσέχειν ἐντολαῖς κυρίου.
ἰωάν. ιδ. Ἀγαπήσεις κυρίου, καὶ ὁ δόξῃ σοφία, ἐπὶ χορηγήσει αὐτῷ τοῖς ἀγαπῶσι αὐτόν.
ἰωάν. ιδ. Ἀγαπᾶ τὸν κύριον καὶ ὑποτασσάμενος εἰς σωτηρίαν σου.
ἰωάν. ιδ. Ὁ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου, καὶ ἐμφανίσει αὐτὸν μετ' ἐμαυτοῦ.
Εάν τις ἀγαπᾷ με τὸν λόγον μου τηρήσει, καὶ ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ πρὸς αὐτόν ἐλθούμεθα, ἐπὶ μονῇ αὐτοῦ ποιήσμεθα.
Ματθ. ι. Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀρκούντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυνάμεν ἀρκετεῖναι.
πρὸς ῥωμ. η. Τοῖς ἀγαπῶσι τὸν θεόν, πάντα σιωπῶντες ἀγαθόν.
κ. Κορινθ. η. Εἴ τις ἀγαπᾷ τὸν θεόν, ὅτος ἔγνωται ὑπὸ αὐτοῦ.
α. ἰωάν. δι. Ὁ θεὸς ἀγάπη ἐστίν, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ θεῷ μένει, καὶ ὁ θεὸς ἐν αὐτῷ μένει.
Βασίλ. θ. Φόβος κυρίου, καθάριστον ψυχῆς κατὰ τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος ἁγίου, καθάλωσον ἐκ τῶν φόβων σου τὰς σάρκας σου.
Φόβος κυρίου πάντοτε ἐλαττωμάτων τῆς ψυχῆς περιγίνεται.
Αναγκάσιον ὁφλημα τὴν εἰς θεόν ἀγαθὴν ἀπαυτομέδω, ὅτι τῇ ἐλλοπούσῃ ψυχῇ, πάντων καὶ καὶ ὅτι ἀφόρητον.

Λόγος δ.

7

Ὁσα πλὴν πῶς θεὸς τῆς ἐπιθυμίας, τὸ τοῖς πλὴν ἰδίαν παρῆχει ἡδονῶν. ἡδονῶν δὲ θεοῦ, ζῶν
καὶ φῶς, καὶ ἀπόλαυσις τῶν παρ' αὐτὸ ἀγαθῶν.

Οὐ πάντων θεὸς ὁ θεός, ἀλλὰ τῶν οὐκ ἐκδοθέντων αὐτῷ ἡδονῶν.

Ἀρχὴ ὁμοίας φόβου κυρίου, οἷον πρὸς τὸν ἀποβλεπόντων. καὶ σοφία τὸν φόβον ὑπερβαίνει, ὡς ὁ θεολόγος
εἰς τὴν ἀγαπῶν ἀναβιβάζει, δεῖ δὲ ὅλους ἡμᾶς ἐν ἧς αὐτὴ δόξα ὁρᾷ.

Οὐκ ἀπὸ θεωρίας ἀρξάμενος εἰς φόβον καὶ καταλήγει (θεωρία γὰρ ἀκαλίνωτος τάχα αὐτῷ καὶ
κατὰ κρημνῶν ὥσπερ) ἀλλὰ φόβου στοιχειομετρίας καὶ καθαρομετρίας, καὶ ἐν ὅτῳ εἶπω λεπτω-
μενίας, εἰς ὃν ἀφ' οὗ ἀρετὰ.

Ἀγαπῶν δὲ σιωπῶντος τὴν ἡδονῶν. διημερῶς ἀρετῆς ἀπάσης, ἢ ἀγαπῶν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΗ ΦΟΒΟΥΜΕΝΩΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ,
μηδὲ ἀγαπώντων αὐτόν, Λόγος δ.

Εἶπεν φαραὼ πρὸς μοῦσῶν. τίς ὅστις εἰσπαύσεται τῆς φωνῆς αὐτοῦ, ὡς τε δὲ ἀποσταλά με εἰς ἔξοδον
ἐξ Ἰσραὴλ; ἐκ οὗ αὐτὸν κύριον, καὶ τὸν Ἰσραὴλ ἐκ δὲ ἀποσταλά.

Οὐκ ἔστιν ὁ θεός ἐκδοῦν αὐτῷ, βιβληντοῦ αὐτοῦ ἐν παντὶ καιρῷ.

Οὐκ ἔστι φόβος θεοῦ ἀπὸ τῆς αὐτοῦ δόξης αὐτοῦ.

Οἱ δὲ ἐχθροὶ κυρίου, ἀμα τῷ δόξαν αὐτοῦ ἐν ὑψίστοις, ἐκλείποντες ὡς ἐκ πόντος ἐξέλπῃ. λς

Φόβος κυρίου εἰς ζωὴν ἀνδρεί, ὁ δὲ ἀφ' οὗ αὐτοῦ δόξα ἐν τόποις, οἷς ἐκ ὑψίστου εἶναι γινώσκῃ. πρὸς οὐρανὸν
ἐξ οὗ δόξα πατέρων, καὶ δόξα τὸν κύριον αὐτοῦ. καὶ εἰ πατήρ εἰμι, ποῦ ὅστις ἢ δόξα μου; καὶ Μαλαχίας α
εἰ κύριός εἰμι, ποῦ ὅστις ὁ φόβος μου; λέγει κύριος πάντοτε.

Εἰ μὲν φόβος θεοῦ λέγει κύριος; ἢ ἀπὸ προσώπου μου ἐκ δόξης αὐτοῦ τὸν τάξαντα ἅμους ἰδρυμένους
ἐν τῇ θαλάσσῃ αἰώνιον πρὸς αἰῶνα, καὶ ἐκ ὑψίστου αὐτοῦ, ὡς ταραχθέντες, ὡς δὲ διωκόμενοι
ἐκ τῆς οὐρανόθεν κύματα αὐτοῦ, ὡς ἐκ ὑψίστου αὐτοῦ. ὡς δὲ λαὸς τῶν ἐχθρῶν καὶ ἀνέκδοτος
καὶ ἀπὸ τῆς ἐξελίξεως, ὡς ἀπὸ τῆς οὐρανόθεν, καὶ ἐκ τῆς οὐρανόθεν αὐτοῦ, φοβηθῶν διὰ κύ-
ριον τὸν θεὸν ἡμῶν, τὸν διδόντα ἡμῖν ὑπερβαίνον καὶ ὅτιμον, κατὰ καιρὸν πληρώσεως, ἢ πρὸ αἰ. προσέ-
ταγμα θεοῦ μου.

Τὸ ἀμαρτανῶν ἡμῶν, κατὰ ἀποσταλά τὸν θεὸν φόβος ἐκλείπει.

Ὁμοίως τῆς ζωῆς ὁ ἀδελφός, ποσὺν δὲ ἡγίαν τὸν θεὸν. Ζωὴ γὰρ, ὁ θεός; σοφίας δὲ ζωῆς
ὁ θάνατος. ὡς τε τὸν θάνατον ὁ ἀδελφός ἡδονῶν ἀνακαταστήσει τὸν θεὸν ἐκ αὐτοῦ καὶ τὸν θάνατον.

ΠΕΡΙ ΕΛΠΙΔΟΣ Εἰς Θεόν, ὅτι χρὴ εἰς Θεόν
ἐλπίζειν, καὶ μὴ εἰς τὰς τῶν ἀνθρώπων πρὸς αὐτοῦ, Λόγος δ.

Εὐχόμενοι εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι ἀπὸ οὐρανόθεν, εἰ δὲ ἀπὸ οὐρανόθεν, εἰ δὲ σιωπῶντες εἰς ἀπὸ Ματθ. 15
θνήσκουσιν, καὶ ὁ πατήρ ἡμῶν ὁ οὐρανός τις φέρει αὐτά.

Τῇ ἐλπίδι ἐσώθημεν. ἐλπίς δὲ βλεπομένη, ἐκ ἑστῆς ἐλπίς, ὁ γὰρ βλέπων τις, τί καὶ ἐλπίζει; εἰ δὲ πῶς ῥωμ. 8
ὁ βλεπόμενος ἐλπίς, ὁ δὲ ὑπομονῆς ἀπεκδεχόμενος.

Κατέχωμεν τὴν ἐλπίδα πλὴν ὁμολογίαν ἀκλινῆ. πῶς γὰρ ὁ ἐπαγγελίας ἡμῶν.

Εἶπεν Δαβὶδ πρὸς τὸν ἀλλόφυλον, σὺ ὄρχη πρόσ με ἐν ῥομφαίᾳ, καὶ ἐν ἀσπίδι: ἐγὼ δὲ πρὸς α. Βασιλεῖ μου
σέγω πρὸς σε ἐν ὀνόματι κυρίου σωθήσῃ.

Ὁ πεποιθὼς ὑπὲρ κύριον σωθήσεται.

Τὸν ἐλπίζοντα ὑπὲρ κύριον ἔλεος ἐκλήσει.

Ἐλπίς ὑπὲρ κύριον, καὶ ποίει χρυσότητα.

Ἀποκάλυψον πρὸς κύριον πλὴν ὁδὸν σε, ὡς ἐλπίς ὑπὲρ αὐτόν, καὶ αὐτὸς ποιήσει.

Μακάριος ὁ ἀνὴρ, ὁ ὅστις τὸ ὄνομα κυρίου ἐλπίς αὐτοῦ, καὶ ἐκ ἐλπίδος εἰς μακαριότητα καὶ μα- λθ
νίας ψαλμ. 42.

Ἀγαθὸν πεποιθῆναι ὑπὲρ κύριον, ἢ πεποιθῆναι ἐπ' ἀνθρώπων. ἀγαθὸν ἐλπίζειν ὑπὲρ κύριον, ἢ ἐλ- ριζ
πίζειν ἐπ' ἀρχουσιν. ρκδ

Οἱ πεποιθότες ὑπὲρ κύριον ὡς ὁρᾷ σῶμα.

Σολομ.

Ὁ πεποιθὼς ὑπὸ κύριον, τῇ ἑαυτοῦ ὁσιότητι δίκαιος.
Ἰδίω πεποιθὼς ὑπὸ κύριον ὅλη καρδία σου.
Οἱ πεποιθότες ὑπὸ κύριον σωθήσονται ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ περισμύνησιν αὐτῷ.
Ἰδὲ ὁ θεὸς με, σωτήρ μου, κύριός, πεποιθὼς ἔσθαι ἐπ' αὐτόν, καὶ σωθήσεται δι' αὐτόν.
Εὐλογημένος ὁ ἀνθρώπος ὃς πρὸς πεποιθὲν ὑπὸ τοῦ κυρίου, καὶ ἔσται κύριος ἐλπίς αὐτοῦ, καὶ ἔσται
ὡς φύλον θυβίων παρ' ὕδατα.
Ἐμβλέψατε εἰς τὰς ἀρχαίας γραφάς, καὶ ἴδετε, τίς ἠλπίσεν ὑπὸ κύριον ἐκ καταιγίδος; ἢ τίς
ἐνέμνην τοῦ φόβου αὐτοῦ, καὶ ὑπὲρ εἶδεν αὐτόν;
Πείσωμεν ἑαυτοὺς ἀδελφοί ἐν καιρῷ τῆς θρασυμῆς, μὴ πρὸς ἀνθρωπίνης ἐλπίδος ἀρτρήσμεν, καὶ
ἑαυτοὺς τὰς βοηθείας θεωρεῖν, ἀλλ' ἐν δακρυσιν καὶ σφραγμοῖς, ἐκ πλοπλῶν πρὸς δούλην, καὶ ἀγρυ-
πνία θυτόν, τὰς δεισφίας πρὸς θεόν ποιεῖν. ὅπως γὰρ λαμβάνει βοήθειαν ἐκ θλίψεως, ὃ τ' ἀνθρώ-
πινος βοηθείας ὡς ματαίας καταφρονῶν.
Ἐπαινῶ τὸν εἰπόντα τὰς ἐλπίδας εἶναι γρηγορούμενον ἐν ὑπνία.
Ἐπὶ τῇ ἑστῶσι μεῖναι μετὰ ἡδονῇ, λύπῃ δὲ ἢ κρείττω ἐλπίς.
Μεγίστη οὖν ἀτυχία ὑπὸ κρείττω ἐλπίς, ἐκ τῇ κρείττω ἐν ὀφθαλμοῖς κείμενον.
Πολλοὶ πρὸς ὁρμῇ θυπλοῦ ἐπὶ σκάφος.
Πολλοὶ πρὸς ὁρμῇ ἐπὶ τεκνυμίας.
Ἀμήχανον τ' τέλος ἐκπεσεῖν, τὸν ὅλη διανοία ὑπὸ τὸν θεόν ἐλπίζοντα, καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ πάν-
τα εἰσφορόντα.
Ὅταν μελαμύθην ἀνθρωπίνης βοηθείας ἐλπίς ἡμῶν ὑπάρχει, μὴ ἀπογινώσκω, μὴ ἀπονήσωμεν,
ἀλλὰ τὴν ἀγκυραν ἐλπίσεως ἀρπάσωμεν, ῥίψωμεν τὸ ὄργανον τῆς ἐλπίδος, μὴ εἰς θάλασσαν,
ἀλλ' εἰς ὕψος, ἐκ τῇ χειμαζόμενον σκάφος, ἥν κινδύνων ἀπαλαγήσεται.
Τῶν πρὸς δούλην ἀγαθῶν ἡ θλίψις αὐτοῦ ὅτι, εἴθε ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ τὸ αὐτοῦ εἰς ὕψος.
Οὐδὲν ὅπως τρέφει ψυχὴν, ὡς ἐλπίς ἀγαθή, καὶ τὸ χρηστὸ πρὸς δούλην.
Ἐλπίς ὅτι πρὸς πάθει πρὸς χαρὰ πρὸς χαρὰς, ἀγαθὸν ὅσα πρὸς δούλην.
Ἐλπίς ὁ θεός, τοῦ γὰρ ἥν ἀνθρώπων ἐκκαταστήσιν, ἵνα ἔχοντες συμφύει παρὰ μύδιον,
ἐπελαφρύνονται τὰς ἀνίας, οἱ μὴ ἀνίατα δρῶσαντες.
Τὸ ἀπρὸς δούλην κακόν, θεωρεῖ πάντως ἐπελαφρύνει τὸ δὲ πρὸς δούλην, ὁ δὲ πρὸς δούλην, ὁ δὲ πρὸς δούλην, ὁ δὲ πρὸς δούλην,
ἐν ὅρμῃ τὸν λογισμὸν, καὶ φρόνησιν ποιῇ τὸ δεινόν.
Τὸ ἐλπίδην ἀγαθὸν εἰς τὴν ἀνία πρὸς ἀνία μύδιον ἐκ τὸ πάθος.
Κινδύνων ἐλπίς, αὐτοῦ κινδύνων τίθησι τὸν ἐλπίζοντα, τοῦ πρὸς φαλίδου τὸν διχόρμῃ τῇ
δοκίμῃ τὰ πρὸς ματα.
Οὐτὲ γυνὴ χωρὶς ἀνδρός, ὅτε ἐλπίς χωρὶς πόνου, γυνὴ πρὸς χηρὸν.
Τὰ γὰρ ἡσυχία καὶ μὴ πῶς πρὸς, τὸ πρὸς τὰς ἐλπίς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΠΟΙΘΟΤΩΝ ΕΠΙ ΠΛΟΥΤΩ ΚΑΙ
ἀνθρώποις, ἐκ μὴ εἰς θεόν τὴν ἐλπίδα καὶ πεποιθήσιν ἐχόντων,
λόγος.

Β. πρὸς αλ. 15 **Ε**ἴπην ἀνάνίας ὁ πρὸς φήτης, πρὸς ἀσά βασιλεὺς ἰσραὴλ: ἐν τῇ πεποιθήσει σε ὑπὸ βασιλεὺς σου εἶας,
ἐκ μὴ πεποιθήσει σε ὑπὸ κύριον τὸν θεόν σου, εἴθε εἴθε εἴθε ἡ δυνάμις τ' σου εἶας ἐκ τῇ χηρῇ σου.
ἰωβ Αἰσχύνω ὀφλήσασιν, οἱ ὑπὸ πόλεσι καὶ χηρῇσι πεποιθότες.
καλ. μ. 15 **Ο**ἱ πεποιθότες ὑπὸ τῇ δυνάμει αὐτῶν, ἐκ μὴ τῇ πλῆθει τ' πλῆθος αὐτῶν καυχώμενοι.
να **Ὀ**νόντου δίκαιοι καὶ φοβηθήσονται, ἐκ μὴ αὐτῶν γελοῖσιν, καὶ ὀρθοῖν. ἴδε ἀνθρώπων, ὃς
ἐκ τῇ τῷ θεῷ βοηθῶν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπὶ ἠλπίσιν ὑπὸ τοῦ πλῆθους τ' πλῆθος αὐτοῦ, ἐκ μὴ δυνάμει ὑπὸ
τῇ ματαότητι αὐτοῦ.
με **Μ**ὴ πεποιθεῖτε ἐπ' ἀρχοντας, ὑπὸ τῇς ἀνθρώπων, οἱς ἐκ εἰς σωτηρία.
Γαβρι. μ. 15 **Ὁ** πεποιθὼς ὑπὸ πλῆθος, ὅτε πεποιθεῖται.
ἰωβ **Ε**ἴπην ἐφραΐμ, πεπλῶσται, ἔνθον ἀναψυχὴν ἑμαυτοῦ. πάντες οἱ πόνοι αὐτοῦ, ἐκ μὴ ἐν εὐθείᾳ ὄντα
αὐτοῦ. ἔξωλα

Λόγος.

9

Εξωλοθροδύθησαν πάντες οἱ ἐπορφύμενοι ἀργυρίῳ.

Σοφονίς α
ἀββακίμ

Εξεολίκησας μετὰ διωκυμένους σὺ, σὺς ἀρχηγούς τῶν ἁμαρτωλῶν, σὺς πεποιθότας ὑπὲρ τῆς αὐ-

θροδύσεως αὐτῶν.

ἀβελίς α

Οὐαὶ ὁ λέγων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· τίς με κατάρξει ὑπὲρ τῶν γυν;

ἡσάκ λ

Ματαίᾳ ἡ ἰσχὺς ὑμῶν ἐξηνήθη, καὶ ἐκ ἐβόλεσθε ἀκέραι, ἀλλ' ἐπάγε· ἐφ' ἵππων φερόμεθα.

λς

Επὶ τίνι πεποιθας, ὅτι ἀπὸ θείης μοι; ἰδοὺ πεποιθὼς εἰ ὑπὲρ τῶν ῥαβδῶν τῶν καλαμίνων τῶν πεδλοσπλίνων ταύτων.

Οὐαὶ οἱ καταβάνοντες εἰς ἀγροπῆον, ἐφ' ἵπποις πεποιθότες ἐν ἄρμασιν. ὁ γὰρ κύριος ἐπάξει τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ' αὐτούς, καὶ ὑποτάσσουσιν οἱ βοηθοῦντες, καὶ πεδυνῶται οἱ βοηθοῦμενοι, καὶ ἅμα πάντες ἀπολοῦνται.

λα

Επικατάρατος ἄνθρωπος, ὃς τῶν ἐλπίδ' αὐτοῦ ἔχει ἐπ' ἄνθρωπον, ἐλθούσας σέρεκα βραχίονος αὐτοῦ ἰδοὺ. ἐλ-

τὸ ἐπ' αὐτόν, καὶ ἀπὸ κυρίου ἀποσελεῖ καρδίαν αὐτοῦ.

Μὴ θζακωλύθῃς τῇ ψυχῇ σου, καὶ τῇ ἰσχύϊ σου, καὶ μὴ εἴπῃς· τίς με διωκεδύσει; ὁ γὰρ κύριος Σιζάχ

ἐκδοκῶν ἐκδοκίησει.

ἐν ταυτῷ
Βασιλῆος

Μὴ ἐπὶ χεῖρας ὑπὲρ τοῖς χρήμασί σου, καὶ μὴ εἴπῃς, αὐτάρεκός μοι ὄσιν.

Ὁ ἐλπίζων εἰς ἑαυτόν, κινδυνώσας ἔχει ὑποπεισθεῖν, καὶ τῇ κατάρξει τῇ λεγούσῃ. ὡς κατάρξει ὁ ἄνθρωπος, ὃς τῶν ἐλπίδ' αὐτοῦ ἔχει ἐπ' ἄνθρωπον, καὶ σπείρει σέρεκα βραχίονος αὐτοῦ ἐπ' αὐτόν, καὶ ἀπὸ κυρίου ἀποσελεῖ καρδίαν αὐτοῦ· τὸ λόγος, ὃς τῶν ἐλπίδ' αὐτοῦ ἔχει ἐπ' ἄνθρωπον, καὶ σπείρει σέρεκα βραχίονος αὐτοῦ, τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ πεποιθὲν ἀπαγορεύονται· ἐκείτορος δὲ αὐτῶν, ἀποσελεῖται ἀπὸ κυρίου ὀνομάζοντος, ὅτι ἔστι ὡς ἡ ἀγρομυρία ἐν τῇ ὀρήμῃ. καὶ ἐκ ὅψεος τὰ ἀγαθὰ.

Ὅς πορεύεται ὑπὲρ πταρῶν, ἀκατάρατος. ὑπὲρ πταρῶν δὲ πορεύεται, ὁ ταῖς χορσίμ ἐπὶ ποταμῶν. Νεῖλος δὲ μὴν, καὶ πᾶσα ἐπ' αὐταῖς ἔχων τῶν πεποιθόντων.

ΠΕΡΙ ΑΡΕΤΗΣ, ΛΟΓΟΣ 2.

ΣΤΥΓΗ ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν.

Μὴ νικᾷς ὑπὸ τῷ κενῷ, ἀλλὰ νίκα ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κενόν.

Ματθ. 23

Μὴ σε πλανήσῃσι ἄνθρωποι ἀσεβεῖς, μηδὲ πορεύῃς ἐν ὁδῷ μετ' αὐτῶν.

Πῶς ῥωμ. 16

Μὴ ποίῃς κακὰ, καὶ οὐ μὴ σε λήψῃ κακὰ.

Σολομ.

Τιμωτόρος ἀρετῆς ἡ πλοῦτος.

Σιζάχ

Μόνον κτημάτων ἡ ἀρετὴ ἀναφαίρετος.

Βασιλῆος

Ἀρετῆς ἀσκησις, τίμων μὲν λιτῆμα τῷ ἔχοντι, ἡ δὲ τοῦ δέ θεάμα τοῖς ἐν τυγχάνουσιν.

Ὡς πορὶ γὰρ τῷ πνεύματι αὐτομάτως ἐπεταί τὸ φωτίζειν, καὶ τῷ μύρῳ τὸ δυναθεῖν· ὅτω καὶ ταῖς ἀγαθαῖς πράξεσιν, ἀναγκάτως ἀκολουθεῖ τὸ ὠφελεῖν.

Τοῦτο ὅστις ἀρετῇ, ἐκκλησις ἀπὸ κενῷ, καὶ πείνους ἀγαθῶ.

Ἀρχὴ πῶς τῶν ἀναληψίμων τῶν καλῶν, ἡ ἀναχώρησις τῶν κακῶν. ἐκκλινον γὰρ φησὶν ἀπὸ κενῷ, καὶ ποίησον ἀγαθόν.

Σπάνιον ἡ τὸ ἀγαθὸν λιτῆσις ἐπὶ πρόσπαντον, καὶ εἰ πολὺ τὸ μελετῆσαι εἶναι καὶ πνευμαλόμενον.

Θεόλογος

Ἀρετῶν ἐπαινῶν, θεὸς ἐπαινεῖσθαι, παρ' ὅ τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἀρετὴ.

Ἀμείβῃ ἡ ἀρετὴ, ἵνα καὶ ἀρετὴ μένῃ, πῶς τὸ καλὸν μόνον βλέπουσα.

Ποιεῖ γὰρ πόδεσθους ὁ δεινὰ πράξις μόνον, ἀλλὰ καὶ κακία νικᾷ πόνον καὶ θυδικίμωσι.

Πεφυκκὴ ἀρετὴ κατὰ δέμιν τε καὶ κατὰ πλῆθη, καὶ σὺ ἄγαν διυσμνεσάτους.

Οὐκ ἔστι τὸν ἀρετῆς ὡς μελετῶν, μὴ πολλὰς ἔχειν ἐχθρὰς, ἀλλ' ὅστις ὅσοις πῶς τὸν ἐνάρχει. ὅς

Χρυσοστόμος

γὰρ τῶν τοιούτων, λαμπρότερος ἔστι μεζόνως.

Πολλοὶ πολλὰς αὐτὰς τὰς ἀρετὰς, ὅς σὺ πόνους φεύγοντες, ὅς τῶν δὲ αὐτῶν θυφνίμα ἀεροῦται πονεῖν.

Θεὸς ποίησεν τὸ λυακισμῶν φίλον, ἀλλὰ τὸ δὲ ἀρετῆς κατὰ θυμῶν. ἀρετὴ δὲ ἐκ πῶς εἴσεως, καὶ ἐκ ἀναλήκης γίνεταί.

Οὐχ ὁ τόπος τῶν ἀρετῶν, ἀλλ' ἡ ἀρετὴ πᾶσι τὸν τόπον σμενύειν.

Ἡ τοι κακοῦ πάσις ἀρχὴ τῆς κατ' ἀρετὴν ὁδοῦ.
 Ἀδίσταστον ἢ ἀρετὴν, καὶ ἐκνούσιον, καὶ ἀνάγκης πάσις ἐλδύβορον.
 Ὡσπερ τὸ τῆς ζωῆς τέλος ἀρχὴ θανάτου ὁδὸν, ὅτως καὶ τ' κατ' ἀρετὴν ὁδὸς ἢ πάσις, ἀρχὴ
 τῷ κατὰ κακίαν γίνεται δρόμος.
 Ἡ τοι πονηρὸς ἀλλοτριώσις, τῇ πρὸς τὸ ἀγαθὸν οἰκίωσις ἀφορμὴ γίνεται.
 Τὸ ἔξω τῶν κακῶν γινέσθαι, ὅστις ὅτι τῶν ἀγαθῶν κατὰ τὴν.
 Δυσεπίτολκτον μὲν εἶναι τὴν ἀρετὴν, μυρίοις ἰσχυροῖς καὶ νόμοις, ἀποδῆναι καὶ καμῶντος μόγις κα-
 ποδομνίλιν, πρὸς τῆς θείας γραφῆς ἐδιδάχθημεν.
 Φίλωνος Κακίας ἐξορίσθαι, ἀρετῆς εἰσοδοῦν ὁρᾷ ζεταί: ὡς καὶ τὸν αὐτίον ὑποκρίνεται ἀγαθοῦ, τὸ ἐφε-
 δρόμου κακοῦ ἐπεισορᾷ.
 Ἀρεταὶ μόναι, τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἐν βόρυναι ἐπίσανται.
 Ἡ διωρία τ' ἀρετῆς παγκάλυ, καὶ ἡ πράξις καὶ ἡ χρῆσις περιμάχεται.
 Νείλου Χαῖρε τὴν ἀρετὴν ἡνίκα πράττης, ἀλλὰ μὴ ἐπαύει, μὴ ποτε τὸν αὐτίον ὅτι τῷ λιμνὴν γήνηται.
 Κυρίλλου Χρητὴν ἀρετὴν μὴ χωλόνειν καὶ ἑτόρον: ἀλλ' ὁρᾷ καὶ λόγῳ ὁρᾷ, καὶ ἀπὸ τοῦ μὲν κατ'
 ἀμφοτέρω εἶναι.
 Οὐκ ὄναι ἐκ τοῦ παραχρημα λαμβάνειν τὰς ἀρετὰς. σμικροῖς γὰρ τὰ μέγιστα πῶς ἂν τις εἰσο-
 το νόμοισιν;
 forte βραχέια ἢ ἀρετὴν, ὅθεν οἶμος ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἐκ αὐτῶν τις εἰσοτὸ ταύτῃ δίχα πόντος μακροῦ.
 Σωκράτους Μιδὸς ἀρετῆς, ἐπαινεῖται.
 οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ χρηστότητα ἐν αὐτοῖς ἐπαγγέλλονται, ὅθεν τὸν τρόπον τ' ἐπιστύνει.
 πλάττειν ἀνδραγαθία μὲν τὸ γῆμα: ἀνδραγαθία δὲ ἢ πράξις νοσηται.
 οὕτως ζῶν πρὸς τὸν ὁρᾷ, ὡς μήτε τῶν δυνάτωτόρων κατὰ φρονεῖν, μήτε τοῖς κατὰ δεξι-
 ροῖς φοβερὸς εἶναι.
 ἰσοκράτης Εὐ σοι τὸ μέλλον ἐξεί, αὐτὸ παρὸν εὖ πηδῆς.
 Βόλον τὰς τ' ἀρετῆς εἰκόνας ὑπομνήματα, μάλλον ἢ τοῖς σώματι κατὰ λιπαῖν.
 Δημόνακος Τοῦτον εἰς ἀρετὴν πρὸς τὴν ὁδοῦ, ὅσον αὐτὸς ὑφελὴς τῶν ἡδονῶν.
 Αἰσχρὸν ἢ ὅτι ἄλλοις ἀπολέχεται τὰς ἀρετὰς: ὅτι αὐτοῖς δὲ ἔχειν τὰς κακίας.
 Βίαντος Βραδύως ἐγχείρει τοῖς πράξιμοις, ἐγχειρῶν δὲ, πρὸς τὴν βεβαίως.
 Εὐεπίδου Οὐ τοὶ λείψανα τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται χρόνος. ἀλλ' ἀρετὴν, κατὰ θάνατον λαμβάνει.
 Διόγνιδος Πολλοὶ μὲν πλάττειν κακοῖς, ἀγαθοὶ δὲ πρὸς τὸν ὁρᾷ.
 ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις τ' ἀμφοτέρωθεν
 τῆς ἀρετῆς τὸν πλάττειν. ἐπεὶ τὸ μὲν ἐμπεδὸν αἰεί:
 χηματα δ' ἀνθρώπων, ἄλλοτε ἄλλῃ ἔχει.
 αἰσιντέλης Θεὸς μὲν ὁδὸν, τὸ πρὸς τὴν ὁδοῦ ἀβύσσος: ἀνθρώπων δὲ τὰ δέοντα πρὸς τὴν ὁδοῦ.
 πρὸς τὸν ὁδοῦ Οἱ ἀγαθοὶ μὴ τὸ πρὸς τὴν ὁδοῦ ποιῶντες, πρὸς τὴν ὁδοῦ πρὸς τὴν ὁδοῦ.
 ὁδοῦ ἀνδρῶν ἀρετὴν ἐκ ἀρχῆς ἀνδρῶν ἀνδρῶν αἰ πράξεις, ἀλλὰ πρὸς τὴν ὁδοῦ.
 Μέγιστον ἀγαθὸν κτήμα ὁδὸν ἐκείνη ἢ οἰκία ἀρετῆς.
 Οὐτε συμπίσιον ἀνδρῶν ὁμοιότης, ὅτε πλάττει χωρὶς ἀρετῆς ἡδονῶν ἔχει.
 Δωρὸν ἄλλο μείζον ἀρετῆς, ἐκ' ἐστὶ πρὸς τὴν ὁδοῦ λαβεῖν.
 Μία ὁδὸν ἀρετῆς, τὸ ἀποποιεῖν φόνον αἰεί.
 Τιμῆς τὸν θεὸν αἰετα, ὅταν τῶν θεῶν τὴν δυνάμειν ὁμοιωσῇς δι' ἀρετῆς. μόνη γὰρ ἀρετὴ,
 τὴν ψυχὴν ἐλκε πρὸς τὸ συγχρῆναι.
 Θεόγνιδου Βελούμιν δ' αὐτὸ πρὸς ἀρετῆς μαρτυρεῖται μάλλον, ἢ πρὸς τὸν πλάττειν διαφιλίας. τὸ μὲν γὰρ,
 ψυχῆς ἀγαθῆς: τὸ δὲ, τύχης πρὸς τὴν ὁδοῦ, ἐγκώμιον ὁρᾷ.

Γαροιμ. ις Ἄνθρωποι ἀφρονῶν, οὐκ οἶδ' ἐαυτῶν ἰσχυρά, ὡς δὲ τῶν ἐαυτῶν χεῖρῶν θησαυρίζει πῦρ.
Σαραχ. κβ Μετὰ ἀφρονῶν μὴ πλεονεύῃς λόγους, καὶ πρὸς ἀσωτῶν μὴ πορεύου.
ἐν ταυτῷ Οὐ χρεῖαν ἔχει σοφίας ἡνδρὶς φρενῶν, μάλλον γὰρ ἄγεται ἀφροσύνη.
Σαραχ. η Ἐπὶ νεκρῷ κλαῦσον, ὅθεν λιπὲ γὰρ φῶς : καὶ ὡς μωρῷ κλαῦσον, ὅθεν λιπὲ γὰρ σωΐσις.
Θωλόγος Ἄμμου καὶ ἄλας ἐβῶλον σιδ' ἡρώων, ἀνθρώπων τὸν ὅλον γενεῶν, ἢ ἀνθρώπων ἀφρονα.
Πλατάρχης Μὴ ὑποφύσῃς ἀνθρώπων μωρῶν σκαυτῶν.
Κράτης Μετὰ μωρῶν μὴ συμβουλεύῃς.
Σίετος Συνηλλὰν ὄφραϊδον, ὁ διδασκὼν μωρόν.
Σίετος Αἰσῶς νόμιζε τίλιν φρενῶν ἀκοσίαν.
Κράτης Ὁ δὲ γὰρ τυφλὸν λαβεῖν καὶ σύμβουλον ἀνόητον, ἴσον ὅστιν.
Σίετος Οὐχ' ὅτ' αὖ τοῖς ὁφθαλμοῖς παύσιν, ὡς τοῖς ἀνόητοις ἀνθρώποις ὑπὸ τὸν πόδες χεῖρ πρῆναι.
Κράτης Κράτης ἀπέκλειε δὲ ἀνόητους τῶν ἀνθρώπων τοῖς τρυπάνοις. ἀνδρὶ γὰρ δεισμὸς καὶ ἀνάγκη,
Σίετος μηδὲν ἐβέλαι τῶν δεινῶν ποιεῖν.
Σίετος Οὐτὶ ἐν ἰχθύσι φωνῶν, ὅτε ἐν ἀπαιδιδότοις ἀρετῶν δειὺν ὑλκνέται.

ΠΕΡΙ ΒΟΥΛΗΣ, ΚΑΙ ὅτι χρὴ μετὰ βουλῆς
καὶ σκέψεως, πάντα ποιεῖν, λόγος ι.

Γαροιμ. ια **καὶ κδ** **Σ**οφία ὑπάρχει ἐν πολλῇ βουλῇ.
Σαραχ. λβ Μετὰ βουλῆς πάντα ποιεῖ, μετὰ βουλῆς οἰνοπότης.
Σαραχ. λβ Πᾶς πανουργῶν, πρᾶσσε μετὰ γνώσεως. Βουλὴ ἀγίων σωΐσις.
Σαραχ. λβ Ἄνδρ' βουλῆς μὴδὲν ποιήσεις, καὶ ἐν τῇ ποιήσῃ σε, μὴ μεταμελῇς.
Σαραχ. λβ Βουλεύσῃς πολλὰ, πρὸ τοῦ λέγειν τι, ἢ ποιῆν, ὅ γὰρ ἔξεις ἀδικίαν ἀνακαλέσασθαι τὰ λεχθέντα καὶ πράχθῃντα.
Σαραχ. μ Μετὰ σοφῶν συμβουλεύσῃς. Βουλὴ γὰρ βίου, πηγὴ ζωῆς.
ἐν ταυτῷ Χρυσίου, καὶ ἀργύριον ὡς ἡσσοὶ πόδας, καὶ ὡς ἀμφοτέρω βουλὴ δύσθυμῇσι.
Θωλόγου Πάλσις πράξεως, βουλὴ δύσθυμῇσι ἡγήσῃ.
Χρυσόμυθος Κρείσσων λελογισμένη βραδύτης, τάχως ἀπερὶσκέπῃ.
Τὸ αὐτὸ Λύχν' βίου παντὸς ἡγήσῃ βουλὴ.
Τὸ αὐτὸ Ἐκείνου ὁρῶν σιὸς τὰ καὶ ἡνδρὶ μύνη, καὶ τὰ ἀνέλεστα αὐτῷ, ἐὶ τὸς ἔρχου ἐπ' αὐτό.
Τὸ αὐτὸ Ἐὰν μυριάκις ὦμιν σοφοί, καὶ τὰ δεινὰ σωζώμεν, ἀλλ' ἀνδρῶν διμῶν, καὶ χρεῖαν ἔχοντων συμβέλει. ὁ θεὸς γὰρ μέγας ὅστις ἀνδρῶν, καὶ μόν' ὃ δεινὰ συμβέλει, διὸ καὶ περὶ ἐκείνου μόνου λέγεται. Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν κυρίου; ἢ τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγγύς; ἀνδρῶν δὲ καὶ μυριάκις ὦμιν σοφοί, μυριάκις ἐλεγχόμεθα, καὶ τὸ τῆς φύσεως ἡμῶν ἀδυναμία φαίνεται. ὃ γὰρ δυνάται πάντα εἶναι ἐν ἀνθρώποις φησὶν, ὅτι ἐκ ἀδύνατον ἔστιν ἀνθρώπων.
Τὸ αὐτὸ Καθάπερ ἡλιακὸς φῶς τὴν ἀπαστράπτουσαν ἀκτῖνα, σκότ' ἐπελθὼν ἀποκρύπτει : ὅτ' αὖ πολλὰ καὶ τὴν σάμην τὴν ἡμετέραν, καθάπερ ἐν σκιδρᾷ μεσημβρία λαμπρὰ καὶ ἀσφαλινομένη, ἐπελθὼσα ἀνοία, ἀπέκρυψεν πολλὰς. καὶ ὁ μὴ σοφὸς τὸ δεινὸν ἐσωείδεν : ὁ δὲ ἐλάττω ἐκείνους πολλῶν, ὅθεν τὸν τῶν ἐφώρασεν, καὶ ὅτ' αὖ γίνεται, ἵνα μήτε ὁ σοφὸς ἐπαίρηται, μήτε ὁ δύστηνός ἐαυτὸν ταλανίσῃ.
Ἰσοκράτης Ὁ κακῶς ἀννοήδης περὶ τῶν οἰκείων, ἐδίδετο καλῶς βουλεύσεται πρὸς τῶν ἀλλοτρίων.
Ἰσοκράτης Σύμβουλος ἀγαθός, χρυσόμυθος καὶ τυραννικῶν ἀπάντων ὑψηλῶν ὅστις, τὸ γὰρ λέγειν ὡς δέ, τὸ φρονεῖν ἐν μέγιστον σιμῶν ποιούμεθα.
Δημόνακος Ἐν ἀλλοτρίοις πρᾶξιμασι παύσθαι σκαυτῶν, ἐὰν παθὴς τῶν κακῶν ἔσθαι.
Διοδώρου Κρείσσων βρὸς ἰσχυροῦ.
Χωρικός Ἄνδρ' μὲν βουλευτικῆς, ἐδίδετο πρὸς δυνάμει ὡφελῆν : σωΐσις δὲ καὶ ἰσχύϊ μὴ πρὸς λαβῇ, πολλὰ πολλὰ καὶ ὑδνοῖ.
Χωρικός Σοφὸν γὰρ δύσβουλον, τὰς πολλὰς χεῖρας
Χωρικός Νικᾷ : σωὺ ὅχλῳ δ' ἀμαθία, πλεον κακῶν.

Λόγος ια.

13

Δεῖν τὰ τέλη τῶν πραγμάτων ἡμᾶς προεῖν, ἢ ὅπως τὴν τότε ἐγγένησιν ποιῆσαι.
Φιλεῖ γὰρ ἡ τῶν πλεόνων συγκρατήσις κρατύνει τὰ νοκδόντα.

Χαβείς

ΠΕΡΙ ἈΒΟΥΛΙΑΣ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥΒΟΥΛΙΑΣ, ΚΑΙ
ὅτι τὸ ἀπεισκειπὸν βλαβερόν, Λόγος ια.

Ως πόρ πόλις τὰ τέχη καταβλεβλημένη: ὅπως αὐτῆς, ὅς ἐμετὰ βουλῆς πάντα πράσσει. Σολομώντος
Οἷς μὴ ὑπάρχει βολή, πίπθουσι ὡς πόρ φύλλα.

Τὴν ἀβουλίαν αὐτῶν, ἀλίσκονται πῆλκοι.

Ὁ ξύδνημος πρόσκει μετὰ ἀβουλίας.

Πολλοὶ πολλὰκις ὑπὲρ τοῦ μὴ φανῶναι δεινὸν τοῖς συμβαλῶνσι τῷ πρὸς ἑτοῖον, εἰσὶν τοῖς πλεονάζοντι χρεῖς.
τὴν ὠφέλειαν τὴν ἀπὸ τῆς γνώμης, ἢ δεινὰ μὲν τὴν παρὰ νου, διορθῶσαι τὸ ἀμαρτήματα: καὶ
μᾶλλον ἀγνοεῖν, ἢ μαθεῖν κατελέξαντο: οὐκ εἰδότες ὅτι ὁ μαθεῖν ἐγκλημα, ἀλλὰ τὸ ἀγνοεῖν, κα-
τηγορία: ὁ δὲ διδασκόμενος, ἀλλὰ τὸ γνῶναι ἀμαρτία ἐστίν: ὁ δὲ ἐλεγχόμενος, ἀλλὰ τὸ ἀμαρτάνειν ἀδιόρθω-
τα. ἐστὶ γὰρ ἐστὶ καὶ παρὰ ἀνθρώπων μικρῶν ἐν τελευτῇ, εὐφραδίᾳ πρὸς δεινόντων, ὁ παρὰ τῶν σοφῶν
καὶ μεγάλων πολλὰκις ἐκ εὐφραδίας.

Τὰ μὴ σὺν λόγῳ, πάντα ἀσχετὰ: ὡς πόρ τὰ σὺν λόγῳ, κόσμος.

Φίλων

Χωρὶς θεωρίας ὑψηλοῦς, ὁ δὲ τῶν πραγμάτων καλόν. ὑψηλὴ γὰρ, ἔχοντος βουλίας.
ἀβουλία δὲ, πηγή κακῶν πάντων.

Ἀκόρδης ὁ βασιλεὺς λογισμὸς: καὶ ἀνωφελής, ὁ γνῶναι τοῖς μετέμελλος.

ΠΕΡΙ ἈΝΔΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ἸΣΧΥΟΣ, Λόγος ιβ.

Εὐνοῦσθε τὴν πανοπλίαν τοῖς θεῶ, πρὸς τὸ δυνάσασθαι ἡμᾶς εἶναι πρὸς τὰς μεθολίας τῶν δια- πρὸς ἐφισ-
βολῶν. ὅτι οὐκ ἐστὶν ἡμῖν ἡ πάλῃ πρὸς αἶμα καὶ σάρεα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς δεξ-
σίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ κόσμου, πρὸς τὰς πονηρίας τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπου-
ρανίοις. ὁ δὲ ἀναλαβὴ τὴν πανοπλίαν τοῖς θεῶ, ἵνα δυνάσθαι ἀντιστῶναι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ πο-
νηρᾷ, ἐπὶ πάντα κατὰ γὰρ ἀντιπρὸς εἶναι. εἴτε ἐν πονηρίᾳ μὲν τὴν ὁσφίον ἡμῶν ἐν ἀληθείᾳ, ἐπὶ
ἐν ὁσφίον μὲν τὸν θάνατον τῷ δικαιοσύνης, ὡς πᾶσι ἀναλαβόντες τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, ἐν ᾧ
δυνάσθαι πάντα τὰ βέλη τοῖς πονηρῶν τὰ πεπρωμένα σβῆσαι, καὶ τὴν πονηρίαν ἀφαιρῶν τῷ σω-
τηρὶ δεινῶν, ἐν τὴν μάχην τῶν πονηρῶν, ὁ δὲ ῥῆμα θεῶ.

Ἰππὸς ἐπιμάχεται εἰς ἡμέραν πολέμου, πρὸς δὲ κυεῖς ἡ βοήθεια.

Σολομ. κα

Ἰχυροτόρ σου μὴ κρινῶν. τί κρινῶν ἡ χύτρα πρὸς λέβητα: αὕτη πρὸς κρύσει, καὶ αὕτη σιγήσει
σωτηρὶς σου.

Οὐ γνέσκω ζῶν ἐβέλεις, καὶ ἀποθανεῖν μὴ κατόκει.

Βασιλείου

Ἰχὺς νοῦν ἐκ ἔχου, τάφῳ δὲ ἐμπύπτοντας πρὸς δεινόντων.

Ἰχὺς μετὰ μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν: ἀνδρὶ δὲ ταύτης, ἐβλάψεν ὅς ἐχοντας.

Ἰερωνίμους ὁ μὲν

Ἀνδρείος τὸ εἶναι μοι δοκεῖ, ὁ τῶν ὑψηλῶν ἢ τῶν πολεμίων κρατῶν. καὶ γὰρ χαλεπώτα ἀριστοτέλης
τὸν δὲ ἐν αὐτῶν νικῆσαι.

Demosthenes

Ἀνδρείος ὁ μόνος ὁ κρατῶν τῶν πολεμίων, ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν ἡδονῶν κρείσσων. ἀλλὰ τῆς ἀνθρω-
πίνης καλαιπιδίας, ὅτι πολλοὶ πολλὰκις πολεμίων κρατῶν τὸν ἄλλον πινῶν, γυναιξὶν ἐδύ-
λιναν. οἱ δὲ ἐν πάσῃ δυνάμει, τὰς γυναικείας ὁφείδεις ἐκφύγειν.

Πολλὰς μὲν ἢ φύσιν ἀνδρείας ὑπερβαίνει: πρὸς τῇ γυμνασίᾳ ἀνδρείος τὸν κατέστησεν.

Ἀνδρείας ὁ δὲ ὀφείδεις, μὴ παρὰ τῆς δικαιοσύνης. εἰ δὲ δίκαιοι πάντες γήρουντο, οὐδὲν αὐτῶν ἀγνοῖα
δρείας δεινόντων.

A. 13.

ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ, Λόγος ιγ.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται. Ματθ. 5
Οὐκ οἶδατε ὅτι ὁ παρὰ νου ἐκείνους εἰς πᾶσι δεινόντων, δεινὸν ἐστὶν αὐτῶν παρὰ νου, πρὸς ῥῆμα.
ἡτοι ἀμαρτίας εἰς θάνατον, ἢ ὑπερβαίνει εἰς δικαιοσύνην.

b

Πτολμ.ιδ'

Δικαιοσύνη ὑψοῖ ἔθνη, ἐλασσονεῖ δὲ φυλάς ἀμαρτίας.
Κτήμα τίμιον ἀνὴρ καθαρὸς, πορδύμενον ὅν ὁδοῖς δικαιοσύνης.
Ὁ δὲ δικαιοσύνης καὶ ἐλεημοσύνης, εὖρήσει ζωὴν καὶ δόξαν.
Ὁ ὀρέσων βόθρον ἔρξῃ πλῆσιν αὐτοῦ, ἐμπεσέτω εἰς αὐτόν.

Λευιτ.ιβ

ἡσάϊον

Βασίλειος

Ζύγχα δίκαια, καὶ μέτρα δίκαια, καὶ χοῦς δίκαιος, ἔσται ὑμῖν.
Δικαιοσύνην μάθετε, οἱ ἐνοικοῦντες ὑπὲρ τῆς γῆς.

Ὅτι ἂν ἀληθῆ δικαιοσύνην μὴ ἔχων, πνευματικῶς αὐτὸ τῇ ψυχῇ, ἀλλ' ἢ χεῖμασι διεφθαρ-
μένος, ἢ φιλία χαλεπὸς, ἢ ἔχθρα ἀμυνόμενος, ἢ διωκτικὸν διωκόμενος, τὸ κρεῖμα κατὰ
θυμὸν δὲ δυνάται.

Δικαιοσύνη δὲ, ἔστι ἀπονεμητικὴ τῆς κατ' ἀξίαν, διουσιεργατικὴ δὲ ὅσῃ, τῇ μὲν δὲ τὸ ποῦ τὴν
φρόνησιν ἐλλοιπὲρ οὐχ εὐερισκόντων ἐκάστω δεινέμεται τὸ ἴσον: τῇ δὲ δὲ τὸ ποικιλεῖν ὑπὸ πα-
θῶν ἀνθρωπίνων ἀφανιζόντων τὸ δίκαιον.

χευδόμε

Οὐτε πάντας ἐνταῦθα ἀπαιτεῖ δίκην ὁ θεός, ἵνα μὴ ἀπογνῶς τὴν ἀνάστασιν, ἢ ἀπειπίσκει
τὴν κρίσιν, ὡς πάντων ἐνταῦθα διδόντων λόγον: οὐτε πάντα ἀφίενται ἀπὸ τῆς ἀπελθεῖν, ἵνα
μὴ πάλιν ἀπρονόητα εἴναι τὰ πάντα νομίσις.

μεθοδολογία

Δικαιοσύνη λέγεται ἡ ἀπάραξι ψυχῆς φιλοστομία.

Δικαιοσύνη δὲ, ἡ πασῶν τῶν ἐντολῶν πλήρωσις.

Οὐ δύναται ἡ ἀνθρωπίνη φύσις αὐτὸ καθαρῶς τὸ δίκαιον ἐν ψυχῇ θεάσασθαι, τὰ πολλὰ τῶν
λογισμῶν ἀμβλυώσκει.

Ὡς εἰκόνη ἡ δικαιοσύνη τετραγώνος ὅστις, πάντοθεν ἴσι καὶ ὁμοία.

Ἡ τοὺς θεοὺς δικαιοκρασία ταῖς ἡμετέροις δεινέσεισι δμοιοῦται, καὶ οἷον αὐτὴν τὰ παρ' ἡμῶν ἢ,
ποιῶντα ἡμῖν ἐκ τῶν ὁμοίων ἀντιπαρέχεται.

Κυριλλου

Οὐ λέγουσιν φονεῖς, ἢ αἰμάτων ἀνδρας, ὅς κατὰ θεοὺς νόμους ἀποκτείνοντας ὅς ἀξίους τῶ
παθεῖν, ὡς ὁ δὲ σακεὶν καὶ ἡλίαν.

Μηναῖος

Ἀδικεῖτω με πλῆσι, καὶ μὴ πένης.

Ἰσὺν φορέω γὰρ κρείττονων τυραννίδα.

Κλητάρχης

Ἀγωνίζομαι ὑπὲρ τοῦ ἀδίκως ἐπράξας, διὲς ἀδικήσεις.

Φιλήμων

Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, ὃς μὴ ἀδικῶν,

ἀλλ' ὅς τις ἀδικεῖν δυνάμενος, δὲ βέλεται.

ὑπὸ κτήν

Εἰ βέλη τὰς κρίσεις δικαίας ποιεῖται, μηδὲν τῶν δικαζομένων καὶ δικαιολογούντων ὑπὸ
γίνωσκε, ἀλλ' αὐτὴν τὴν δίκην.

Ἀσφαλὴς πᾶς τόπος ἔρξῃ ζῶντι μετὰ δικαιοσύνης.

Χεῖρα πρὸς ἀνδρὸς μηδὲν ὑπονοεῖ κακόν.

Δίκαιος γὰρ ἀδικεῖν οὐκ ἐπίσταται τρόπον.

Ξενοφάνης

ἄγκιστρος

Δίκαια μὲν γὰρ λέγοντες πολλοὶ ἀδικεῖν ποιεῖσιν: δίκαια δὲ πράττοντων οὐδεὶς ἀδικεῖ εἰς.

Ἀνδρείας οὐδὲν ὀφείλει, μὴ παρούσης δικαιοσύνης: εἰ δὲ δίκαιοι πάντες γίνοντο, οὐδὲν
ἀνδρείας δύνανται.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΘΕΝΙΑΣ, ΚΑΙ ΑΓΝΕΙΑΣ, ΚΑΙ ΣΩ

φροσύνης, καὶ γάμος σιμνοῦ, λόγος ιδ'.

Ματθ.ιβ

ἐν ταυτῷ

Ματθ.ε

Ματθ.ιβ

α πρὸς θεο.δ

α. ἐπιθυμίας

πρὸς εφ.δ

πρὸς ρωμ.ιβ

Ὅτι πάντες χωρεῖσι τοῦ λόγου ὅσῃ, ἀλλ' οἷς δίδεται.

Εἰσὶν δυοῦχοι, οἱ τινὲς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτῶν ἐγενήθησαν ὅπως, καὶ τὰ λοιπὰ.

Ὁ ἐμβλέψας γυναικὶ πρὸς τὸ ὑπομῆσαι αὐτῇ, ἢ δὲ ἐμοιχολοῖται αὐτῇ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

Ὁ δὲ ὁ θεὸς σιμῇ ζῆλον, ἀνθρώπου μὴ χωρεῖτω.

Ἐκείνος τὸ ἑαυτοῦ σκολιὸν λιτάδω ἐν ἀγασμῷ, μὴ ἐν πάθει ἢ ἀπμίας, κατὰ πόρ τὰ λοι-
πὰ ἔθνη.

Μηκέτι ποδὶ πατεῖτε καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη περιπατεῖτε ἐν ματαιότητι τοῦ νοῦς αὐτῶν.

Παραστῆτε τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, ὑπακούσαν τῇ θεῷ.

Δοξολογία

οὐτε φλόξ μὴδ' ὅτις ὕλης διαπανθείσιν, ἀλλὰ θεὸς ἀναπνέων σωμαπορῆται: ὅτε λογισμὸς ἐμπαθὴς ὁρίσεται, μαραινόμενος τῷ ὑπεκκαύματι.

ὁφθαλμὸς πορνέων, ὃ φυλάσσει τὴν πρῆξιν. γλῶσσα πορνέων (θεὸς) πονηρῶ μίγνυται. πόδες ἀτακτα βαίνοντες ἐκκαλοῦνται νότον, ἢ κίνδυνον τῷ νῷ. παρδενόετω ἢ ἡ διανοία, μὴ ῥεμβέδω καὶ τω λανθάνω, μὴ τύπος ἐν αὐτῇ φορέτω, πονηρῶ πραγματώ. καὶ ὁ τύπος μόρος πορνείας ὅστις, μὴ εἰδωλὸς ποιεῖται τῇ ψυχῇ τὰ μυσόμενα.

Χρυσοστόμους

Πᾶσα ἀνάγκη τὸ μέλλοντα διαφρασεῖν τῷ θεῷ, ἢ ὀκνησὶν εἶναι ἄγνόν, μὴ τὸν ἄνθρωπον καὶ ὕψος καὶ ἀλλελουμνίου δώκειν βίον: ἀλλὰ τὸν ἐπίπονον, ὃ μόχθων γέμοντα πολλὰ καὶ ἰδρωτῶν.

Χλιδὴν τὰ ῥ' παιδοποιίας ὀργάνῃ τρεῖν πρῆξιν, τὴν δὲ γλῶσσαν μὴ τρεῖν: ἢ τὴν γλῶσσαν μὴ τρεῖν παρδένον, τὴν δὲ ὁρασὶν ἢ τὴν ἀκρόν ἢ τὰς χεῖρας μὴ τρεῖν: ἢ ταῦτα μὴ ἔχειν καὶ τρεῖν πρῆξιν, τὴν δὲ καρδίαν μὴ τρεῖν, ἀλλ' ἐταιρίζεται τῷ φῶτι ὃ θυμῷ.

Ὁ τῶν πατέρων ἡνίοχος, εἰς ἅπαντες κατευποτάξας ἑα. αἰ γὰρ ὁ πολέμιος ἐστὶ ἱστανται, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.

Κλίμακος

Ὁ τὴν ἑαυτοῦ θοραπιδύων γαστέρα, ἢ πονύμα πορνείας νικῆσαι θέλων, ὁμοίος ὅστις θεὸς μετὰ ἐλαίῳ σβεννύοντι ἐμπροσθέν.

Θαλασίης

Παρδενία ὅστις ἐκρύπτει ἀγαθόν.

Φίλων

Δεσμός οἰκῶν ὁθνεῖν αἰ ὑπὸ γαμίαι, τὴν ἀμοιροσύνην εἰς οἰκότητη μετὰ γάμῳ.

αὐτὸς ῥοζέσις
νῆς.

ἱαμβλίχης

Σώφρων ὅστις, εἰς τὴν λεωλυομένων μὴ ἀπομόνος, ἀλλ' ὅτιν συγχωρεμένων φειδόμενος.

σωκράτους

Σωκράτης ὁρωτηθεῖς, τί ὅστις ἐγκράτεια, εἶπεν: τὸ κρατεῖν τῇ σῶματι ἡσυχίας.

Ξυνοφώντος

Κακὸν εἶναι φύνεται ἀνδρεῖ, θεμέλια θεμελίῳ σωφροσύνῃ καὶ ἀγνείῳ.

Δημοκρίτου

Γατρός σωφροσύνης, μέγιστον τέκνους παρὰ γελῶμα.

ὑπὸ κτήτος

Τρέπεσαν πολυτελείᾳ μὴ τύχῃ πρᾶξις, αὐτάρκεια δὲ σωφροσύνη.

ἡ τὴν ἰσοστάσιον
ἰσοστασίαν.

Εἰ βούλησι δούλων ἐκτὸς ὑπαρχεῖν, αὐτὸς ἀπολύσει δουλίας. ἐστὶ δ' ἐλδύδωρος, εἰς ἀπολυ-

θῆς ὑπὸ θυμίας.

Ἡδονὴν ὃ πᾶσαι, ἀλλὰ τὴν ὑπὸ τὸ καλὸν ἀρεῖσθαι δεῖ.

Φρονίμος μὴ ὅστις, ἀντιτάσσει ταῖς ἡδοναῖς, ἀφρονὲς δὲ δ' ἐλδύνει.

Πολλοὶ ὄντως κακίαι, οἷον πὶ δέλεαρ ἢ ἡδονὴ πλεονεξία, δυσκόλως τὰς λιχνοτόρας ψυχὰς

ὑπὸ τὸ ἄγκιστρον τῇ ἀπωλείᾳ ἐφέλκεται.

Αἰεὶ πρότορον τὰς ὑπὸ θυμίας καλᾶν, ἢ εἰς τὰς ὑπὸ θυμίας καλᾶν δεῖ.

Θάνατος καὶ φθορά ἢ πάντα τὰ ἄλλα διδόναι, πῶς ὁφθαλμῶν ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἡμῶν, καὶ ὅσον

ἐδίδεπον ἐνθυμηθῆσιν, ὅτε ἄγαν ὑπὸ θυμίας. Ὑπὸ κακῶν ὑπὸ θυμίας λόγος ὁρωτικός.

A. 15.

ΠΕΡΙ ΠΟΡΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΜΟΙΧΕΙΑΣ, ΛΟΓΟΣ α.

Ματθ. 11

Ἡ κόλασις ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις, ὃ μοιχεύσεις: ἐγὼ ἢ λέγω ὑμῖν, ὅτι πᾶς ὁ ἐμβλέψας γυναικί, πρὸς τὸ ὑπὸ θυμῷ αὐτοῦ, ἢ δ' ἐμοιχεύσῃ αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

α. πρὸς τὸν

Γὰν ἀμαρτήματα ὃ ἐὰν ποίησιν ἄνθρωπος, ἐκτὸς τῷ σώματι ὅστις: ὃ δὲ πορνέων, εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἀμαρτάνει. οὐκ οἶδατε ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν ναὸς τῷ ἁγίῳ πνεύματι ὅστις, ὃ ἔχειτε ἀπὸ θεοῦ, καὶ ἐκ ἐσέ ἐκωτῶν, ἢ ὁρᾶσθε γὰρ τῆς.

α. πρὸς τὸν γ

Οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς τῷ θεῷ ἐσέ, καὶ τὸ πονύμα τῷ θεῷ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν: εἰ τις τὸν ναὸν τοῦ θεοῦ φθείρῃ, φθαρῇ ὁ θεός.

ἰωαν. θναγ. η

Γὰρ ὁ ποιεῖν τὴν ἀμαρτίαν δόλος ὅστις τῷ ἀμαρτίας, ὃ δὲ δόλος ὃ μὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰς τὸ αἰῶνα.

πρὸς ῥωμ. 5

Μὴ ἐν βασιλεύοντι ἢ ἀμαρτία, ἐν τῷ θνητῷ ὑμῶν σώματι, εἰς τὸ ὑπακούειν αὐτῇ ἐν ταῖς ὑπὸ θυμίας αὐτῆς: μὴ δὲ παρεστάντι τὰ μέλη ὑμῶν ὅπλα ἀδικίας τῇ ἀμαρτίᾳ. οὐκ οἶδατε, ὅτι ὡς πρᾶξις νετε ἑαυτοὺς δόλους εἰς ὑπακούον, δόλοι ἐσέ: ὡς ὑπακούετε, ἢ τοι ἀμαρτίας εἰς θάνατον, ἢ ὑπακούετε εἰς δικαιοσύνην.

α. πρὸς τὸν

Εἰς ἀδελφὸς ὀνομαζόμενος, ἢ πόρνος, ἢ πλεονέκτης, ἢ εἰδωλολάτρης, ἢ λοιδορὸς, ἢ ἄρπικς, τῷ

ἐν ταυτῷ

δοῖται μὴ δὲ σωμαδίῳ. Ἐξάρτα τὸν πονηρὸν δὲ ὑμῶν αὐτῶν.

ἐν ταυτῷ 5

φύλαττε τὴν πορνείαν. πόρνος γὰρ καὶ μοιχὸς κενεῖ ὁ θεός.

Νικητός

17
Νεκρώσατε τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ὑπὸ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πᾶθος, ὑπνῳδίαν κακῶν, ἣν πρὸς ὁλοσ. γ
τῶ πλονεξίαν, ἥ τις ὅστις εἰδωλοπραεῖα.

φανόρα δὲ ὅτι τὰ ὄργανα τῆς ζωῆς, ἅπανά ὄντι: πορνεία, μοιχεία, ἀκαθαρσία, ἀσελγεία, φαρμα- πῶς γαλ.
κεία, εἰδωλολατρεία, ἔχθρα, ἔρις, θυμοί, ζήλοι, εἰδεῖναι, διχοστασίαι, αἰρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέδαι,
ἡμιμοι, οἱ δὲ ταῦτα ποιοῦντες, βασιλείαν θεῶν κληρονομήσι.

Μη πλανᾷδε, θεὸς ὁ μυκτηρίζεται· ὁ γὰρ ἐὰν ἀπείρῃ ἄνθρωπος, ἴσῳ καὶ δορίσει· ὁ ἀπείρων πρὸς γὰρ
εἰς τὴν σάρκα αὐτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς δορίσει φθορᾶν· ὁ δὲ ἀπείρων εἰς τὸ πνῶμα, ἐκ τοῦ πνῶματος
θεοῦ ζῶν αἰώνιον· ὅτι οἱ ἀπείροντες ἦν ἀκρυσμῖν, ἦν ἀγαλλιασθῆναι θεοῦ ἐκείνου.

Ἄνθρωπ' ὅς τις μοιχόσῃσι γυναικίαι ἀνδρὸς, ἢ ὅς αὖ μοιχόσῃσι τὴν γυναικίαν τῷ πλησίον αὐτοῦ, Ἀδελφεὲς καὶ θανάτῳ θανατέσθω ὁ μοιχόσων καὶ ἡ μοιχοδομήνη.

Ἀπετίσας τις γάμου ἀνδρός, ὡδὶ δυσίμῃ ἢ τεισὶ μάστιγι ἀποθνήσκει.

Ἄνθρωποι ὅς ἐν κοίμησιν μετὰ ἄρσεν· κρίτιον μιν αἰνὸς βολελυγμὰ ἐποίησεν, ἀμφότεροι δὲ λούονται ἐν ὕδατι, ἡ γυνὴ ἐν ὕδατι.

Θυμός ἀρχῆς ἀκατάχρηστος ὁ μᾶναι ἀνδρός γυναικᾶ, πῦρ γὰρ ὅστις καίόμενον ἐκ πάντων τῶν ἰώε
μελῶν, ὅδ' αὖν εἰσέλθῃ, ἐκρίθῃ ἀπώλεισιν.

Οἱ ἀφ' ἑσόντων τῆς ἁποπαιδομάχας θεολογικοῦ ἑαυτοῖς. ἅπὸ περὶ τῶν ματῶν κυρίως ἀπολογῶμαι, ἅπὸ δὲ περὶ τῶν ματῶν ὁρῶντος ἀποφανισθῆναι).

οὐκ ἔστι πόσις τοῖς λεγούμενοις τοῖς ποιῶντας τὰ ἄνομα.

ἤε πίνε υἱότατα ἀπὸ σαῶν ἀγγείων, καὶ ἀπὸ σαῶν φρεσίωντων πηγῆς. ἡ πηγὴ σου τοῦ υἱότατος ἔστω πηροίμ. ε
Οἱ ἡδίστα, ἐγὼ συνδιφραίνω μετὰ ζωαίνους, ὅτι ἐκ νεότητός σου, μὴ πολλὸς ἴδιος πῶς ἀλλοτριαν, μὴδὲ
συνίχευ ἀνέχεται ταῖς μὴ ἰδίαις. ἡνώπιον γὰρ εἰσι τῶν τοῦ θεοῦ ὀφθαλμῶν ὅσοι ἀνθρώποις· εἰς δὲ πάνας
προχίας αὐτῶ σκεπδύ.

Φυλάσσειν ἀπὸ γυναικὸς ἑαυτόν· οὐ μὴ σε νικήσῃ καλῶς ὑποδυμία, μηδὲ ἀγροσύνης ὧς ἀφθαλ-
μοῖς, μηδὲ σιωαρπάσάτω σε τοῖς βλεφαρίοις αὐτῆς. τιμὴ γὰρ πόρνῃς, ὅση καὶ ἐνός ἀφ' αὐτοῦ. γυνὴ δὲ
ἀνδρὶ ἱμίωμι ψυχὰς ἀγροσύνης. * ἀφ' οὗσι τις πῦρ ἐν κοιλίᾳ, τὰ δὲ ἡμάτια εὐκατακάψει; ὥτως αὖτις ἡμίνας
ὁ εἰσελθὼν πρὸς γυναῖκα ὑπανδρῶν, ἐκ ἀπιώρωνος ἐστὶ κακοῦ, ὡσαύτως ἐκ ἀδωανθήσεως τοῦ σώτος ὁ * ἀφ' οὗσι
ἀπὸ ὀφθαλμοῦ αὐτῆς. εὐλαμασθὺν ἐάν ἄλλω τίς κλέψῃ, κλέψῃ γὰρ ἵνα ἐμπλήσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ
ποινῶσαι; ἐάν δὲ ἄλλω, ἀρετίσει ἤθη απλάσια, καὶ πάντα τὰ ὑπερχοντα αὐτοῦ διδοῖ, ῥύσεται ἑαυ-
τόν. ὁ δὲ μοιχὸς δὲ ἠόριζαν φρεσῶν, ἀπώλειαν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ ποιοῖται, τό τε ὄνομα αὐτοῦ ἐκ
ἐξαλειφθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. μετὸς γάρ ζήλος θυμὸς ἀνδρός αὐτῆς. εὐφείσεται ἢ ἡμῶρα κελσεως, ἐκ
ἀνταλλάξεϊ ὁρίωνος λύτρων τῶν ἔχραν, εὐδὲ μὴ ἐξαλυθῇ πολλῶν δώρων.

Μέλι ἀποσέζει ἀπὸ χιλέων γυναικὸς πόρεως, ἀλλὰ ἀποπνέουσι, μὴ ἐγγροσίους γυνέει πόπω αὐ His similes sen
 τῆς, μισθεὺς δὲ οὐδὲν ἄλλα πρὸς αὐτῶν, ἀπὸ ὕδατος ἄλλοις ἀποσέζει, καὶ ἀπὸ πηγῆς ἀλλο- tētia sunt Proa-
 τρίας μὴ πίνης, ἵνα πολλὴν ζωὴν χρόνον, πρὸς ἐνός δὲ σοι ἔτη ζωῆς. uerb. 5.

Ἀνθρώπων πόρνω πᾶς ἀρτὸ ἡδύς, ὃ μὴ κοπιᾷσει ἕως αὐτοῦ τελευτήσῃ.

ὁ ὠνθυμήσας ἡμᾶς, ἐν δόλῳ τῆς πράξεως, ἀμάρτυρον τῇ ἁμαρτίᾳ ἐργάσατο.

Ῥίζα μοιχείας, ἢ πειρίοργος δὲ αὐτῶν ὄψων.

Οἱ ἀφ' ἑξῆς λέγοντες ἅπασαν σωματικὴν ἡθελονταίαν, καὶ μὴ πνευματικὴν σῶμασιν, καὶ τὰ διὰ τὴν αἰσθητικὴν ἐξέλιξιν ἐκ τῆς γένεσιν αὐτῶν.

ΠΕΡΙ ΑΔΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΑΜΑΡΤΙΑΣ ΚΑΙ ΕΞΑ-

γορδύσεως, Λόγῳ ις.

Α νὴς φησιν ἡ ζωὴ, ὅς τις αὐτὴ ποιήσῃ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ περὶ αὐτῆς περὶ αὐτῆς.
 δη, ὅτι πλημμελήσῃ ἡ ψυχὴ ἐκείνη, ὅτι ἀπορρίψῃ τὴν ἀμαρτίαν καὶ ἐποίησεν.

Εάν νοήσει ἄνθρωπος τὴ καρδίᾳ ὑποσφραῖναι πρὸς Κύριον, ἀναγγελεῖ δὲ ἄνθρωπον τὴν ἐκκλ.
τοῦ μέμφει, ὅτι ἐισελθίσεται πρὸς πᾶν καρδιᾷ σὺν ἁγιογραφίᾳ.

Ἀδικία ἔν διαύτη σου μὴ αὐλιζέσθω.

Ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀδικίαν, μισεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχάν.

Παρανομίαι ἄνδρα ἐκθρόνισι, σπυαῖς δὲ τῶν ἐσωτῶν ἁμαρτημάτων, ἔχουσιν σφίγγετα.

Ψαλμῶ ε
πζοιμ.ε

Ἀμαρτία τῆς φύσεως μητῆρ· ὡς σοφῆς δὲ, τῆς εἰνώσεως.

μόνου θεῷ, τὸ παντελῶς ἀπ᾿ αὐτοῦ καὶ ἀνάλωτον πάθει.

Εάν ἡς ἀδελφῆς ᾗ τοῖς πάθεσι, φυλάξω σεαυτὸν μὴ ἑῶσαι πᾶσι τοῖς ἐπὶ τῇ ψυχῇ σου, ὅσοι τὸ ἐργον καὶ ὁ πόλεμος ἐκείνη, διπλοῦς γίνεταί σοι, διότι ἐκείνη τῇ μέτρῳ σου.

Τοιούτων ἡ ἁμαρτία, ὡς καὶ ἡ μὲν ἀπὸ παιδῶν μεθύσει ποιεῖ τὸν ἀλόντα· ἐπεὶ δὲ πληρωθῇ, Χρυσόμω
καὶ ἀπαρῶν, τό τε καὶ μὲν τῇ ἰδὼν τῶν τούτων, ὡς ἐξίσταται καὶ σβέννυται· γυμνός δὲ ἔσκει λοιπὸν
ὁ κατήγορος τῷ σωφιδότῳ, οὐκ οὐκ ἔστιν ἐπὶ τῶν καὶ κατὰ τὸν πειπλημμελῆκα, καὶ τῶν
ἐκείνῳ ἀπαιτῶν οὐκ οὐκ, καὶ μοι δὲ βαρύντορ ὡς ἐκείνῳ.

Ἀμαρτία ἕως πλὴν ὀφθαλμοῦ, παρέχει πινὰ ἰδονὴν· ὅτ' αὖ δὲ τελευτῇ, τότε ἡ μικρὰ ἰδονὴ ὑπερβαίνει
στῆται, ἐπιστρέφεται δὲ ἀπὸ μιᾶς.

οὐδὲν δύνασθ' ἐσορῶν ψυχῆς ἐμπαθεῖς· λιμὴν ἔοικεν ἢ ἡδονὴν ἀνδραπνεῖαν δώξῃς, φθόνον δ' ἐάν
ἐκθρέψῃς, πᾶσα μὲν. φθόνος τὴν τὸρψιν δ' αὖ τὴν θλίψιν, μὴ τοῖς σοῖς μέλεσι κατὰ τοῦ βέλουςι χή-
σονται ὁ διαβολῶν.

Οὐχ' ὅτω αὖ ἀμαρτάνοντας ὡς αὖ μετὰ τὴν ἀμαρτίαν μὴ συνηλομένους, ἀποστρέφονται
εἰσὶν ὁ θεός.

Οὐ τὸ πρῶτον χαλεπὸν, ἀλλὰ τὸ πρῶτον κείνη, καὶ μὴ ἀνίσταται.

Ἀποσπῆθι τῆς πονηρίας, παῦσαι τὴν κακίαν, ὡς λαβὼν τὸ ἀρετῆς, ὃ ἐσὶν ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἐκείνη· καὶ ἀρετὴ εἶναι εἰς ἀρετήν. ἐγὼ διαμαρτύρομαι ὅτι ἐγνώμα, ὅτι τῶν ἀμαρτανολῶν ὑμῶν ἕκαστος, αὐτὸς ἀρετὴν τῶν πτωχῶν κακῶν, ἐσὶν ἡ ἀρετὴ τῶν πτωχῶν κακῶν, κατὰ ἀληθείαν καὶ ἐκείνη, ὅτι ἐγὼ εἶπα ὁ θεὸς ζῆτε πρὸς ἀρετήν μείζονα. Οὐκ ἀνθρώπου γὰρ ὅτι καὶ ἐλεῶν, καὶ καὶ ἐκείνη ἐκείνη, ὡς ἐλεῶν καὶ ἐκείνη ἐκείνη· ὅτι καὶ ἐλεῶν καὶ ἐκείνη ἐκείνη, ὡς ἐλεῶν καὶ ἐκείνη ἐκείνη.

Οὐδὲν ὅτως τοῦ θεοῦ ἡλεῶν ποιεῖ, ὥς τὸ πᾶσι οἰκείᾳ ὁμολογεῖν ἁμαρτήματα.

Οὐδ' γὰρ ἔτω βαρὺ τὸ δυσβάστακτον, ὡς ἀμαρτίας φύσις, ἔδην ἔτω κάματον ἡμῶν πρὶν ἔχει, ὡς τὸ
 φθιόνειας ἐσθλόν, καὶ τὰ πλημμελήματα, ὅσα ἄνθρωποι τοῖς ἐν ἀμαρτίας βίοσι ἐλεγε· Ἰδοὺ τε
 πρὸς με πάντων οἱ κοπιῶντες, καὶ πεφοβισμένοι, καὶ ἀναπαύσω ὑμᾶς.

Ἐπὶ ἐνὸς δ' ἐλεμνὸν ἀγκυμονῆσαι ἔνταυθα, ἡδὲ δὲ μυριάδων ἐκεί ποσσίνων π' ποίεωμεν.

Εὐνόσιον οἶον ἔστι τὸ τοῦ θεοῦ δικαιοσύνην, ἀναλόγησαι τὰς ἡμετέρας ἐκείναις πάντα, καὶ γὰρ αὐτὸς ὑπὸ τῆς πεπλημμελευμένης, ὁ θεὸς ὅτε ποτε ὑπὸ τῆς ἀλλοτρίας; ἀλλὰ πάντα, πᾶσι τῇ ἐφθελμῷ εἴσει τῷ σώμ, αὐτὸς μὴ πᾶσι καὶ ταλῶνς νῦν, εἰς μετανοίας, εἰς ὁμοιοποίησιν.

ὁ μὲν ἀρχαῖν ἐτόρξεν διορθῶσαι, μὴνύδω τοῖς μελλασὶ διέχοντι τὴν θοράπευαν, ἐποιεῖτω
βελτίους· ὁ δὲ ἀπονώτορ ὦν, φονέτω ὅς ποικυρὸς, ὥς μὴ τὴν παρ' ἐκείνου διένειμα γὰρ.

Δύνα) πολλὰ κίς μία κορδὴ θέσται ψυχῇ, μυρίων ὄγκων ἀμαρτημάτων ἀφανίσαι, καὶ γενέσθαι ἡμῖν ἀντίψυχον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ.

Οὐκ ἔστι ψυχῆς ἀνταΐς· ἔστι δὲ νόσος ἀπας, ὥστε καὶ μυρία διῶς χεῖμαται πρὸν ἡμῶν, ἐδὲν
πυρρὸν ὀργασθῇ, οἷον μίαν ψυχὴν ὑπὸ σφέων.

Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποις καλὸν, κακότητι ἅμικτον. εἴθε δ' αὖτε λυγρὰ πλείονα υἱόωνι, Σαν

Πολλὴ πρὸς τὴν κακίαν ὁδὸν ἡ δουλολαγία, καὶ ὁ φερόμενος ὡς τὸ χεῖρον ἢ φύσις.

Εὐάλωτόν ὄσι ὡς τα πολλὰ δὴ ἡδονῆς τὸ ἀνθρωπίνον, ἢ πολλὰ πῶς τὸ πάθος ὡς τὸ φύσει

Πολλὰ πάλιν ἅπαντες νοσεῖ γὰρ ἡ φύσις τὸ εἰς ἀμαρτίαν δύνειον, διὰ τῶν ἐξ ἀρχῆς εἰσιν. Κυρίλλου

Τὸ πῶς ἀρχὴν ἔχον περικλῶ, ὅν ἐδ' ἔνι λαλῶς ποτὲ κριθεῖν, ὅλον ὃν φαῦλον.

Φοβηθῶμεν, ὅχι νόσον τιὴν ἔξωθον, ἀλλ' ἀμαρτήματα δι' ἃ ἡ νόσος.

Γάτος κόννης ὑπιδυμία κατάρχῃ. ὑπιδυμία δέ ἐστι, λύπη τις καὶ φροντίς, δι' ἧν ὁδὸν ἀεγχομένη πινός.

νη τινός.

Δοκεῖ μὲν λέειν τις εἶναι κίνησης ἡ ἡδονή· τὸ δὲ ἀληθές, τραχεία εὐρίσκεται καὶ ὄψιν.

Φύγε παῦν τὸ ἥσιν, ὅτι βιάως παρακαλεῖ.

Κλίμακθ.

b 4

Γεν. νόσος

11
ex-1

ἀθανασίη

κλήμης

Φίλων

lego ἁμαρτάνοντας Ἡ ἁμαρτῆσαι ἡμᾶς οἱ δαίμονες πωτρεπονται, ἢ μὴ ἁμαρτήσαντας, οὐδ' ἁμαρτάνον κείνους·
 ἵνα εἴα τοῖς δούτοισι τὸ πρῶτον μολύνωσιν.
 Μώλωπες θειαμβολοῦμενοι, ἔπεισεν ἡμᾶς τὸ χεῖρον. ἀλλ' ἰαθῆσονται. εἰδὲν γὰρ ἔγω τοῖς δαί-
 μοσι καὶ τοῖς λογισμοῖς ἰσχυρὸν καὶ ἡμῶν διδῶσιν, ὡς τὸ οὐδ' ἀνεξαγορεύτως ἐν τῇ καρδίᾳ σπίζεσθαι.
 μαρτῶν lego σθεώσας ὁ αὐτὸς ἐπιδῆς, τοῦτον ἰαυθῆσεται.
 τῶν γερόντων Διαμέλλων ἐκ ἀναδινόμενοι ὁρμαίνουσαι ἐν αὐτοῖς λογισμοῖς, πῶς τὸ μὴ εἶναι ὠφελῆσαι, ἔργον
 βεβαίοις ὡς μυστήριον ὁρμαίνουσαι· οἱ ἐχθροὶ καὶ δειδωκυῖαι προσκρῖναι καὶ ἐκπεσεῖν ἐκ ἀγάπης
 αὐτοῦ, εἴ γε οὐκ ὡς πονημάτων ἀνδράσι ἀποκαλύψας.
 Θεοτίμου Εἰκοὴ ἡ ἁμαρτία πᾶσα καλύπτει, καλύπτει τὴν δύνανται τῷ θεῷ, ἐν ἡμῖν γινέσθαι.
 ἰωσήπου Τὸ ὅτι μικροῖς ἢ μεγάλαις παρνομεῖν, ἰσοδυνάμειον ὅτι, δι' ἐκαστοῦ γὰρ ὁ νόμος ὁμοίως ὡς
 εμφανδύεται.
 πλατάρχης Οὐτὶ πῶς ἱματίῳ περιεῖλαι δυνατὸν, ὅτε αἰσχροῦ ἁμαρτήματα χρόνῳ.
 πυθαγόρης Τὰ ἁμαρτήματα σὺ, περὶ μὴ λόγοις ὑποκαλύπτειν, ἀλλὰ θοραπδύειν ἐλέγχεις.
 Αριστοτέλης Οὐ πόρρω τοῦ ἁμαρτήματος καδίσκηναι ἑαυτὸν ὁ ἁμαρτηθεὶς ὑποκρίνεται ὁμοιογενῆς.
 Διδύμης Ἐπίτασις κακίας τὸ μὴ μόνον ἑαυτὸν ἁμαρτάνειν, ἀλλὰ καὶ συνηγορεῖν ἄλλοις.
 πολὺν μὲν, καὶ πολυφορώτατον ἐν ἀνθρώπων ψυχῇ τὸ κακόν, ἐπαλμνόν δι' ἐκαστοῦ
 τὸ ἀγαθόν.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ,
 λόγος ιζ.

Ματθ. ε. **Μ**ακάριοι οἱ πονηροὶ οὗτοι, ὅτι αὐτοὶ πᾶσα κληθήσονται.
 ια Δύτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, ἀγαθὸν ἀναπαύσω ὑμᾶς.
 Ματθ. θ. Οὐ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ὑγιαίνοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες. πορεύσιντες ἡμεῖς τί δέξιν,
 ἔλεον θελω ἐκ θυοῦ. ἔγω γὰρ ἦλθον καλεῖσαι δικαίους, ἀλλ' ἁμαρτωλὸς εἰς μετάνοιαν.
 Λουκ. ιε. Λέγω ὑμῖν, ὅτι ὅπως χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅτι ἐν ἁμαρτωλῷ μετανόησιν, ἢ ὅτι ἐν δικαίῳ
 ταρνεῖα δικαίους, οἱ πονοῦντες ἔχουσιν μετάνοιαν.
 ἐν ταυτῷ Χαρὰ γίνεται ἐν ὁπιοῦ τῶν ἀγγέλων τοῦ θεοῦ, ὅτι ἐν ἁμαρτωλῷ μετανόησιν.
 πῶς ῥωμ. σ. Καθὼς παρεκίνησεν τὰ μέλη ὑμῶν δουλὰ τῇ ἁμαρτίᾳ, καὶ τῇ ἀνομίᾳ εἰς τὴν ἀνομίαν· ὅπως
 πᾶσα ἡμεῖς τὰ μέλη ὑμῶν δουλὰ τῇ δικαιοσύνῃ εἰς ἁγιασμόν τῷ θεῷ.
 ἰακώβ. ε. Ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν.
 ἰακώβ. ε. Γινόςθε ὅτι ἐκ δικαιοῦς ἵνα ἀφῇ ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν, ἐκ καθαρίσει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας.
 β. Βασιλ. λ. ε. Εἰάν τις ἀρχπληνθῇ ἀπὸ τῆς ἐδῶ τῆς ἀληθείας, καὶ ὑποστρέψῃ τῇ αὐτῇ, γινώσκω, ὅτι ὁ ὑπο-
 στρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ, σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου, καὶ καλύψῃ πολλοὺς ἁμαρτωλούς.
 εἶπε διαβίολος πῶς νάδαμ τὸν προφήτην· ἡμαρτήκα τῷ κυρίῳ, καὶ εἶπε νάδαμ πῶς διαβίολος
 καὶ κύριος ἀφείλατο τὸ ἁμαρτήμα σὺ ἐκ μὴ ἀρθεῖν.
 εἰάν ἀνομὸν τί δέξιν ἐν τῇ χειρὶ σου, πόρρω αὐτοῦ ποίησον ἀπὸ σὺ. ὅπως ἀναλάμψῃ τὸ πρόσωπόν σου
 ὡς ὁ πῶρ ὁ δῶρ καδαρόν.
 εἰάν ὡς χίλιοι θανατηφόροι ἄγγελοι, εἰς δὲ αὐτῶν ἔμνη τρώσῃ αὐτοῦ, εἰάν νοήσῃ τῇ καρδίᾳ
 ὑποστρέψαι πῶς κύριον.
 διαβίολος Εἶπα, ὁρμαίνουσα κατ' ἐμοῦ τὴν ἀνομίαν μου τῷ κυρίῳ, καὶ σὺ ἀφῆκες τὴν ἀσέβειαν τῆς
 καρδίας μου.
 Γροφθάσω μὲν τὸ πρόσωπόν σου αὐτῷ ἐν ὁμολογίᾳ.
 Γαρομ. κδ. Ἐπῆλθες πεσεῖται ὁ δίκαιος, καὶ ἀναστήσει.
 ιη Δίκαιος ἐκαστὸς κατήγορος ἐν προδολογίᾳ.
 ἰωὴλ β. Καὶ νῦν λέγει κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν, ὑποστρέψατε πρὸς με ἐξ ὅλης καρδίας ὑμῶν, ἐν νηστείᾳ, καὶ
 ἐν κλαυθμῷ ἐκπέτω, καὶ λαβήσεται τὰς καρδίας ὑμῶν, καὶ μὴ τὰ ἱμάτια ὑμῶν, ἐκ ὑποστρέψατε
 πῶς κύριον τὸν θεὸν ὑμῶν ὅτι ἐλπίμων καὶ οἰκτιρῶν ὅτι, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος, καὶ με-
 τανοῶν ὑπὸ ταῖς κακίαις.

Ἐπιστραφέντες πρὸς με, καὶ ὑποστραφίσσεται πρὸς ὑμᾶς, λέγει κύριος παντοκράτωρ.
Οὐκ οἱ ὑποσώμηναι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν ὡς χοινίῳ μακρῶ, καὶ ὡς ζυγῷ ἱμάντι διαμάλλεως, ὡς οὐκ οἱ
τὰς ἀνομίας αὐτῶν.

Μαλαχίου
ἡσυχίου

Λέσαδε, καὶ παροὶ γίνεσθαι. ἀφέλετε τὰς πονηρίας ὑμῶν ἀπὸ τῆς ψυχῶν ὑμῶν, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν
ὑμῶν. καὶ ὁ κύριος ὁ παντοκράτωρ ὑμῶν, μολθετε καλὸν ποιεῖν, ἐκζητήσατε κρίσιν, ῥύσαδε
ἀδικήματα, κρίνατε ὀφθαλμῶν, καὶ δικαιοῦσθε χεῖρας· καὶ ἰδοὺτε καὶ διαλεχθῶμεν, λέγει κύριος.
ὡς εἰν ὧσιν αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικῶν, ὡς χιόνα λευκανῶ, εἰν δὲ ὧσιν ὡς ἡκκινον, ὡς εἰ ἔριον
λευκανῶ, καὶ εἰν θέλητε, καὶ εἰσακούσέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγετε· εἰν δὲ μὴ θέλητε, μηδὲ
εἰσακούστέ με, μάχαίρα ὑμᾶς κατέσπεται. τὸ γὰρ σῶμα κυρίου ἐλάλησε ταῦτα.

1/1

Ὅταν ὑποστραφῆς σγνάξῃς, τότε σωθήσῃ.

Ἐγὼ εἰμι ἐγὼ εἰμι ὁ ἀλαλείφων τὰς ἁμαρτίας σου, καὶ ὁ μὴ μνησθῶ· σὺ δὲ μνησθήσῃ καὶ κριθῶ· ἡσυχίου μγ
μλν, λέγει δὲ σὺ πρῶτον τὰς ἀνομίας σου, ἵνα δικαιοῦσῃ.

Μὴ ἀναισθηθῇς ὁμολογῆσαι ἐφ' ἁμαρτίαις σου.

Γεῖτ' ἡ ψυχῆ σου μὴ ἀναισθηθῇς, ἐστὶ γὰρ ἀναισθητὴ ἐπ' ἀγνοίας ἁμαρτίαν, καὶ ἐστὶ ἀναισθητὴ δόξα καὶ
χάρις. ὁ μὴ λάβῃς πρόσωπον ἡψὶ ψυχῆς σου, καὶ μὴ ᾤστραπῇς εἰς πᾶσιν σου.

Σειράχ δ
δ

Μὴ ἀναμείνῃς ὑποστρέφαι πρὸς κύριον, καὶ μὴ ὑποβέβῃς ἡμῶν ἐξ ἡμῶν. ὁ ἀπὸ τῆς γὰρ ἐλπίδος
σεταὶ ὀργὴ κυρίου, καὶ ὅν καιρῶν ἐκδικήσεως ἐξολή.

Σειράχ ε

Ἐκκαλώμεν δὲ τὰς ἁμαρτίας, ἰαδῶμεν δὲ τῆς μετανόιας.

Βασιλῆος

Πρόσεχε σεαυτῷ, ἵνα ἡψὶ ἀναλογίαν τῶν πλημμελημάτων σου τὴν ἐκ τῆς θοράπείας βοήθειαν καὶ τα-
ρίξῃς, μέγα καὶ χαλεπὸν τὸ ἁμαρτήμα, πολλὴ σοὶ χρεία τῆς ὁμολογησέως, διακρύψω πλείων, σωτῆ-
ρ τῆς ἀνυπνίας, ἀσφαλείη τοῦ νησιεύειν· κούφον δὲ φορητὸν τὸ ἁμαρτήμα, ἐξιστάξω δὲ ἡ μετάνοια.

Μηδὲ εἰς τὴν κακίαν δάξῃς, ἐκ τῆς ἀργινωσκέτω, εἰδὼς, ὅτι γεωργία ἡ τὰς ποιότητας τῆς φυτῶν με-
ταβάλλει· ἡ γὰρ κατ' ἀρετὴν τῆς ψυχῆς ὑμῶν μελέδα. διωκτὴν δὲ παντοδραπῶν ἀρρώσθημα ὑμῶν κατὰ τῆς
ταβάνης· ἡ γὰρ κατ' ἀρετὴν τῆς ψυχῆς ὑμῶν μελέδα.

Οὐ θέλει γὰρ ὁ θεὸς τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ὑποστρέφαι καὶ σωθῆναι. μὴ ὡς εἰς βο-
θὸς ἡσυχίου κατὰ φρονήσεως. ἡσυχίου ἀνοχῆς δὲ, ἡσυχίου μακροθυμίας, καὶ ἡσυχίου ἰσχύος, καὶ ἡσυχίου διορθώσεως.
ὡλίδησας, ἐγγεγραμμένους· ἡσυχίου τῶν, ἡσυχίου τῶν. μὴ σὺς γὰρ ὁ δὲ ἡσυχίου τῶν, ἀλλ' ἀρπυγῶν σου. ὅτε γὰρ
ἀρπυγῶν, σγνάξῃς, τότε σωθήσῃ. ἐστὶ γὰρ ἐκ πόνου ὑγεία, καὶ ἐξ ἐδωτῶν σωτηρία.

Οὐ χρόνου ποσότης, ἀλλὰ δὲ ψυχῆς ἡ μετάνοια κρίνεται.

Ἀναγκάζω τοὺς πεπισδυμένους τὴν οἰκονομίαν τῆς μυστηρίου τοῦ θεοῦ, ὁμολογεῖσθαι τὰ ἁμαρ-
τήματα. ὅταν γὰρ καὶ οἱ πάλαι μετανουῶντες, ὡς τῶν ἀγίων εὐερίων τοῦ ποιητοῦ τῶν γεγραμμένων
γὰρ γὰρ μὴ τῶν ἀναγγελιών, ὅτι τῶ βαπτισμῷ ἰωάννη ὁμολογῶντο τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν· γὰρ δὲ ταῖς
πράξεσι, τοῖς ἀρτέλοις, ὑψῶν καὶ ἐβαπτίζοντο ἅπαντες.

Οὐδὲν ἄλλω ὡς κακοπαθεία τοῦ θεοῦ θοράπδεν, ὁ δὲ διακρύπτει τὸν φιλάνθρωπον ἀντιδιδόν.

Θωλόρου

Δεῖον θυμετακινήσας μὴ εἶναι πρὸς τὸ κρεῖττον ἀπὸ τοῦ χείρον· ἀκινήτους δὲ πρὸς τὸ χείρον
ἀπὸ τοῦ βελτίονος.

Τὸ μὴ ἁμαρτάνειν ἀνεπαίδητος, ἀλλ' ὑπογινώσκῃ καὶ σωθεῖν τὸ πλημμελεθῆναι, ἐκ ἐστὶ μικρόν·
ἀλλ' ὅστις τίς δὲ ἀρχὴ, πρὸς διορθώσιν ἄρχῃ, καὶ τὴν ὑπὸ τὰ κρεῖττω μεταβολῇ.

Ἔως δὲ καὶ πρὸς τὸ πρῶτον τὸ τῶ θεοῦ πρόσωπον γὰρ ὁμολογήσει, ἵνα ἡμῶν αὐτὸν ἰδῶμεν χρυσοῦς
τότε καὶ γαλιῶν, ἵνα τὰς ἀπὸ φθορᾶς ἐκείνας διωκόμεν ἀσφύγῃμεν.

Οὐδὲν τὸ πολεμοῦν τῶν θηρίων, ἀλλὰ τὸ μετὰ τὴν πληγὴν ἀπογινῶναι, καὶ ἀμελεῖσαι
τοῦ τραύματος.

Μὴ πίνωσι ἀπογινώσκῃ, μηδὲ ἀφίστασθαι τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ πρόσελθε ἁμαρτωλὸς ὡς ἵνα δοξάσῃς
σου τὸν δεσπότην, ἵνα δὲ αὐτῷ τὴν οἰκίαν φιλανθρωπίαν, γὰρ τῆς συγχωρήσει τῶν σῶν ἁμαρτι-
μάτων ὑποδείξῃ, ὡς εἰν φρενὸς πρόσελθε, γὰρ πόσιν αὐτῷ τῇ ἀγαθότητι, διευκλυσας
αὐτὸν τῆς χρηστότητος αὐτοῦ, τότε καὶ σοὶ ἡσυχίου.

Ἡ ἁμαρτία ὁμολογημένη ἐλατῆται γίνεσθαι· μὴ ὁμολογημένη δὲ, χεῖρων.

Μέγα ἀγαθὸν τὸ ὑπογινώσκῃ τὰ ἁμαρτήματα, καὶ μεμνῆσθαι αὐτῶν διηλεκτῶς. Οὐδὲν
ἔτι θοράπδεν πλημμελεῖν, ὡς μνήμη διηλεκτῶς· οὐδὲν ἔτι ὁκνηρὸν ἀνθρώπου ποιεῖ πρὸς

κακίαν, αὐτὸς ἔχει τὰ ἁμαρτήματα διωκεῖς ἐν τῇ μνήμῃ. εὐδὲ ποτε ἔρῃ πλησίον μνησικακίαις, εὐδὲ ποτε ὀργισθῇ, εὐδὲ ποτε λυθροῖς, εὐφρονήσεις μέγα, εὐδοκίαι πάλιν τοῖς αὐτοῖς. ἐὰν γὰρ νῦν ἡς αὐτῶν μεμνημένη, καὶ συνεχῶς αὐτὰ πρὸς φόβου ἔρῃ θεῷ, καὶ ὑπερ αὐτῶν δέξῃ, ταχέως ἐξαλείψῃ αὐτά. ἐὰν δὲ νῦν ὑπὸ λαθῇ, τότε αὐτῶν ἀναμνησθήσῃ, ὡς ἄνω, ὡς τῆς οἰκουμένης ἀπάσης εἰς μέσον φορομενῶν αὐτῶν, καὶ θύλων, καὶ πονομενῶν ὡς πάντων, καὶ θύλων, καὶ ἐχθρῶν, καὶ ἀγγέλων, εὐ γὰρ δὴ πρὸς Δαυὶδ ἔλεγε μόνον, ἅσιν ἐποίησας ἐν λευφῇ, ἐγὼ ποιήσω πᾶσι κατὰ δόξαν· ἀλλὰ καὶ πρὸς πάντας ἡμᾶς. Ἐλέγξω γὰρ σὲ φησὶν ὑπὸ τοῖς ἀπάντων ὀφθαλμοῖς πιδέας σου ἁμαρτήματα.

Ὅσπορ γὰρ ὁ τὴν θύραν εἰσελθὼν, γῆδον δέξιν· ὅτως ὁ τὰ οἰκεία λογίζομεν κακὰ, καὶ ὡς τὴν θύραν ἀνταπείκῃ αὐτῶν πάντως ἡξει, αὐτὸς δὲ λέγει, ἁμαρτωλὸς εἰμι, μὴ ἀναλογίζετῃς δὲ αὐτὰ κατὰ εἶδός, καὶ λέγει· ὅτι τόδε καὶ τόδε ἡμᾶρτον, εὐδὲ ποτε παύσεται, αἰεὶ ἢ ὁμολογῶν, φροντίζων δὲ εὐδὲ ποτε τῆς διορθώσεως. τὴν ἀρχὴν ἐν κατεβαλλώμεθα, καὶ πάντα δύσκολα ἔσται καὶ ῥᾶστα. ἀρξώμεθα πίνω παρκαλῶ, ὁ μὲν, ἀπὸ τοῦ τῆς θυγατρὸς ὡς τῆς θυγατρὸς· ὁ δὲ, ἀπὸ τοῦ διακρύβει συνεχῶς· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ κατηφῆ, εὐδὲ γὰρ εὐδὲ ὅσον τὸ ὅσον μικρόν, ἀνόνθον, εἶδον γὰρ φησὶν, ὅτι ἐλυπήθη, καὶ ἐπερδύθη συγνός, καὶ ἰασάμεν τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐλεημοσύνην ποιῆν· ὁ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἀφίχθαι τοῖς πλησίον τὰ ἁμαρτήματα· ὁ δὲ, ἀπὸ τοῦ μὴ μνησικακεῖν, μηδὲ ἀμύνεσθαι.

Οὐκ ἔστι πρὸς τὴν τῆς τοιαύτης πρὸς ἀρετῆς, οἷον ἁμαρτημάτων ἀνάμνησις.

Ὅδοι μετάνοιας πέντε· πρώτη, ἡ κατὰ γνώσιν τῶν ἁμαρτημάτων· δευτέρα, τὸ ἀφίχθαι τοῖς πλησίον τὰ ἁμαρτήματα· τρίτη, ἡ ἀπὸ τῆς θυγατρὸς γινόμενη· τετάρτη, ἡ ἀπὸ τοῦ ἐλεημοσύνης· πέμπτη, ἡ ἀπὸ τοῦ ταπεινοφροσύνης.

Κλήμης

Καλὸν μὲν τὸ μὴ ἁμαρτάνειν· ἀγαθὸν δὲ καὶ τὸ ἁμαρτάνοντας ἐπαναγὰς εἶναι μετάνοιας. ὡσπορ αἰεὶς τὸ ὑγιαίνειν αἰεὶ· ἀγαθὸν δὲ ὡς τὸ ἀνασφῆλαι μετὰ τὴν νόσον.

Ἡ ἀληθινή μετάνοια, τὸ μὴ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς γῆδον εὐρεθῆναι· ἀλλ' ἀφ' ὧν ἐκείνους εὐφραίνει, ἐφ' οἷς αὐτοῦ κατέγνω θάνατον ἁμαρτήματι.

Μετάνοια, τότε ἁμαρτήματι πᾶσι γίνεται ἀπαλειψίς, ὅταν ὡς ἔρῃ γυμνασία ψυχῆς σφάλματα ἀναβολῇ μὴ δέξεται, μηδὲ παραπέμψῃ τὸ πάθος εἰς χρόνον διασῆμα. ὅταν γὰρ εὐχέται κατελεῖσθαι ἔχον· ἐν ἡμῖν τὸ καὶν, ἀπὸ ἅμα ἔρῃ ὑπὸ βίῃ ἀποσπασθῇ, δίκην φυτῶν ἀρπυσσέων.

Ὅσπορ οἱ λεγόμενοι καρκῖνοι διὰ πείρηται τυγχάνουσιν, εἴα τὸ ποτὲ ἢ πρόσω βαίνειν, ποτὲ δὲ ὀπίσθιν· ὅτως καὶ ψυχὴ, ποτὲ μὲν γελῶσα, ποτὲ δὲ πένθουσα, ποτὲ δὲ τρυφῶσα, εὐφρῶν ὡς φελλῶσαι διώσεται.

Ὅ ποτὲ μὲν πένθου, ποτὲ δὲ τρυφῶν καὶ γελῶσα, ὁμοίως εἶναι ἔρῃ μετὰ ἄρτου τοῦ κύμα τῆς φιλοδοξίας λιθάρον, ὅς τῳ μὲν χιμῶν, ὅσον δὲ δῶκε· ἔρῃ δὲ πρᾶγματι, παρὰ δὲ εὐφρῶν ὡς φελλῶσαι πρὸς τρέπει.

Μαρίνου

Λογίζομαι τὸ εἶναι μετάνοιας ὅλον ἐν ταῖς τρεῖσι ταύταις ἀρεταῖς ἐμφαίνεσθαι· ἐν ἔρῃ λογισμὸς καθαίρειν, καὶ ἀσφαλείῃ πρὸς δόξαν, ὡς τὰς ἐπερχομένας θλίψεις ὑποφέρειν. ἐν τῷ οἷον ὁ ἐγγρηνίζων, εἰς ἀπάθειαν ὀρεγεται.

Θίλων

Τὸ μὲν μολὴν συνόλων ἁμαρτάνειν ἴδιον θεῷ, τάχα δὲ καὶ θεῷ ἀνδρὸς· τὸ δὲ ἁμαρτάνοντα μεταβάλλειν πρὸς ἀνυπαίτιον ζῶν, φρονίμως καὶ τὸ συμφέρον ἄπειν, εὐχέται ἀγνοῦν.

Τοῖς ἁμαρτάνουσιν, ἐκ δυνάεως ἐπέξεισιν ὁ θεός, ἀλλὰ δίδωσι χρόνον εἰς μετάνοιαν, καὶ τὴν τῶν σφάλματι ἰασίμ τε καὶ ἐπανόρθωσιν.

Θωδωρίτου

Τὰ μεγάλα τῶν τραυματιῶν, ἰσομέτρως δ' εἶται φαρμάκων· ὡς ὁ χαλεπὴ νόσος περιπεσῶν, πλείονος χηρῆς κηδεμονίας· καὶ ὁ μεγάλα πλημμελίας, πλείονος δ' εἶται φιλοδοξίας.

Επιχάρου

Οὐ μετανόειν, ἀλλὰ πρὸς τὴν γῆν τὸν φόβον ἀνδρῶν.

Εὐαγρίου

Φυτὸν μεταφορὸν συνεχῶς, κατὰ τὸν ποιεῖ.

Αἰσίου

Αἰσίου ἔφη, ἐν παντὶ ἔρῃ βίῃ, τρεῖς μεταμελείας· μίαν μὲν, ὡς ἔρῃ γυναικὶ ποιδύσαι λόγον ἀπὸ γῆτον· ἐτέραν δὲ, πλῆθος ὅπως διωκτὸν ποιδύσαι· τὴν δὲ τρίτην, ὅτι μίαν ἡμῶν ἀσπίδα εἶναι.

Π Ε Ρ Ι

Βασίλειος

Τὸ κρῦπτον ἁμαρτίαν, συγκατασκοῦνται ὑπὸ τῆς νοουμένης τῶν θανάτων.

Εἰ μὴ καλὸν ἡ ἁμαρτία, φύλασσε ταύτην εἰς τέλος· εἰ δὲ βλαβερὰ τῆς ποιουμένης, τί ὑπομένεις τοῖς ἀδελφοίς; εἰς τοὺς χολῶν ἐμῆσαι ζητῶν, ἐκ πονηρίας καὶ ἀκολαστου διαίτης πολυπλάσιονα ταύτῃ τῷ ἑαυτῷ συναθροίξει.

Καθαίρειν προσήκει τῇ λύπῃ τῶν τοῦ σώματος, ὅχι κατὰσκοῦνται τὴν νόσον μείζονα τῇ θανάτῳ. ὅρα μὴ ἐπ' ἐλπίδι τῇ ἀπολυτρώσεως πλῆθ' ἡ κακῶν ἑαυτῷ συλλεξάμεν, τὴν μὲν ἁμαρτίαν ἀθροίσῃς, τῇ δὲ συγχωρήσεως ἀκτύχῃς.

Ὅρα ἄνθρωπε μὴ ποτὲ σοι μεταμελήσῃ τῶν κακῶν βουλδυσμάτων, ὅτε ὄφελος τῆς μεταμελείας οὐδὲν.

Χρυσοστόμος

Οὐ τὸ πρῶτον χαλεπὸν, ἀλλὰ τὸ πρὸς τὰ κείδαι, καὶ μὴ ἀνίστασθαι.

Ψυχὴ ἀπαξ ἁμαρτίας γούλα μὲν, καὶ ἀναληγῆτος εἴτα δεῖσται, πολλὴν παρέχει τῆς νοσήματι τὴν προδίκηλιν.

Ἰσίδωρος

Δυσαναβίβας ἡ ψυχὴ, ὡς ταῦτα ἀφ' ὧν ὠλίσθησε καλῶν· δυσκαβίβας τε τούτων, ὧν

Θεοδόσιος

συνειδίδη κακῶν.

Τὸ ὑποπτεῖν καὶ παραχωρῆσαι τοῖς παιδισμῶν ὀρχαίῃ δουλεία· ὡς ποτὲ τὸ κρατεῖν τούτων ἐλδυσθεία μόνῃ.

Μεγίστου ὄντως ἀγαθῶ, τὸ μὴ ἁμαρτάνειν· διδύκτον ἀγαθόν, τὸ δικαιοβλήαι, ὅς τις δὲ πολλὸν χρόνον ἀδικῶν ἀκόλαστος μὲν, ὅσον δὲ νομίζῃ τὸν ἀτυχεσάτον.

Διονυσίου

Συγγνωδῶναι τὸ μετανοοῦντας ἐφ' οἷς ἡμαρτον, ἀδυνατον.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΛΟΥΣΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ, ΛΟΓΟΣ Κ.

Ματθ. 15

Μέλῃ ὁ ὧς τῷ ἀνθρώπῳ ὀρχεῖται ἡ τῇ δόξῃ τῷ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ τότε ἀποδώσει ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

γ

Ὅσπορ συλλεγέτω τὰ ζιζάνια· τὸ πῦρ λαίεται· ὅπως ἔσται ἡ συντελεία τῷ αἰῶνι· τότε, ἀποσελεῖ ὁ ὧς τῷ ἀνθρώπῳ ὅς ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ συλλέξουσιν ἐκ τῆς βασιλείας αὐτοῦ πάντα τὰ σκάνδαλα καὶ ὅς ποιῶντας τὴν ἀνομίαν, καὶ ἐμβαλεῖσιν αὐτοὺς εἰς τὴν καμίνον τῇ πυρρός. ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς, καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

κ

Τότε ὀρεῖ ὁ βασιλεὺς καὶ τοῖς ὅς θυωνύμων· πορδύει ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον τῇ εἰσβολῇ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. ἐπέειπεν γὰρ καὶ οὐκ ἐδῶκατέ μοι φαγεῖν.

α. πῶς κδ. γ

ἑκάστου τὸ ἔργον φανερὸν γνήσεται, ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώσει, ὅτι ἡ συντελεία τῷ αἰῶνι· καὶ ἑκάστου τὸ ἔργον ὁποῖον ὅτι, τὸ πῦρ δοκιμάσει.

ἐκκλησιασ-

Σύμπαρ τὸ ποίημα ἄξι ὁ θεὸς εἰς λαίαν, ἡ παντὶ παρρωραμένῳ, ἐὰν ἀγαθὸν ἐὰν πονηρὸν.

σού β

Ἐξανασήσεται κύριος καὶ ἀνταποδώσει πᾶσι, καὶ τὸ ἀνταπόδομα αὐτοῦ, εἰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀνταποδώσει.

ἡσάει γ

Ἰδοὺ ἡμέρα κυρίου ἔρχεται μετὰ θυμῷ καὶ ὀργῆς, θῆναι τὴν οἰκὸν τῶν ὅλων ἔρημον, καὶ ὅς ἁμαρτωλοὺς ἀκλέσαι ὅς αὐτῆς.

ξ

Ὅ γὰρ σκόληξ αὐτῶν, ὅς τελοῦνται, καὶ τὸ πῦρ αὐτῶν οὐ σβεδῖνται, καὶ ἔσονται εἰς ὅρα· σὺν πάσῃ σαρκί.

α. λ. λ. μοι

Ἐπλάττωσιν ὁ ὅς τῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ διδώσιν τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ μὴ εἰσπτεῖν, τὸ λατρεῖν· ἔσονται εἰς αὐτὸν οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ οἱ μεγάλοι· οἱ πλάσιοι, καὶ οἱ ἱεροὶ τῆς γῆς, καὶ ὁ ἀγαλλιώμενος ἡ αὐτῇ, καὶ ὁφθαλμοὶ οἱ μετέωροι ταπείνωσιν.

Βασίλειος

Τὸς τ' ἁμαρτίας καμαρτῆς, τὸς γ' ἡμετέρας ἐπίπονον τὸ σκυθρωπὸν ἀναμνή.

ἑκάστου τῇ οἰκείας ὀργασίας, ἡ τῇ ἡμέρᾳ τ' ἀνταποδοσεως, ὅς κατὰ τὴν ἀγνοήσεται.

Κατὰ γὰρ τὸν ὅσον, ἐκκλῶσιν ἑκάστου τὰ εἰσβολὰ αὐτοῦ, ὅς ὁμοῦ γ' ἁμα πάντα οἶον ἐπὶ τῇ σῶτα ἡμῶν τὰ ἔργα, καὶ φαινόμενα ἀντιπρόσωπα τῇ διανοίᾳ ἡμῶν, μετὰ τῇ ἰδίῳ τύπῳ, ὅς ἑκάστου πρᾶσσεται, ἡ ὡς λελεχται, ὅς μὲν χρόνος γ' προσήκει νομίζῃ κατανάλωσιν, εἰς τὸ ἑκάστου ἰδίῳ ἑαυτὸν μετὰ τῶν ἑαυτοῦ πράξεων, καὶ τὸν κριτὴν, καὶ τὰ ἀποδοῦναι τῇ θείᾳ δικαιοκρίᾳ, ἀφάτῃ

καὶ ὁ λαμβάνει σῶμα πονηρικόν, ἵνα διώκται μετὰ ἀγγέλων ἀναστρέφεται ἀξίως. εἰ δὲ τις ἀμαρτωλὸς ὅστις λαμβάνει σῶμα ὑπομονητικῆς τιμωρίας ἀμαρτιῶν, ἵνα ὅν ποτε αἰωνίῳ καὶ ὀμιλῶν, μὴ δὲ ποτε καταναλωθῇ. καὶ δικαίως ἀμφοτέρους τοὺς τάγμασι ὁ θεὸς παρέχει ὅσοι. ὁ γὰρ χωρὶς σώματος ἡμῶν ὑπερακταί π.

Πλατάρχης

Ἄλλος πινὸς ἀνοίγονται πόλιν βαθεῖαι, καὶ ποταμοὶ ποταμοὶ ὁμοῦ καὶ συγῶς ἀπορροῶν ἀνακατασκευάζονται, καὶ σκότος ἐμπύλαται πολυφάντασμον εἰδωλῶν, χαλεπὸς μὲν ὁ ψῆφος, οἰκτρὰς δὲ φωνὰς ὑποφρόντων. διηγεῖται δὲ, καὶ ὑπολασά, ὅτι χρίσματα καὶ μυχοὶ μυρίων κακῶν γέμοντες.

21

ΠΕΡΙ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΠΙΣΤΗΣ,
λόγος κα.

ἰωάν. ιδ'

Εἴ μὴ ὁ δὲ καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωὴ.

Ὅποιον τὴν ἀληθείαν, ὁρᾷται πρὸς τὸ φῶς ἵνα φανερῶνται τὰ ἔργα αὐτοῦ, ὅτι ὅν τρεῖς θεοὶ εἰσὶν ἐργασμένα.

πρὸς ἐφεσ. δ'

Ἀποθέμενοι τὸ ψῆφον, λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκαστος μετὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ, ὅτι ὁ μὲν ἀληθῶν μέλη.

Δαθιανομίας ιδ'

Οὐκ ἐμμελῆ μαρτύριον εἰς μαρτυρῆσαι ἡτ' ἀνθρώπου ἡτ' ἀσέβητος αἰτίαν, ὅτι ἡτ' ἀνὴρ ἀμαρτήματα. Χείρ ἀληθινὰ, καὶ τοιοῦτο μαρτυρίαν.

Ἄ εἰδον οἱ ὀφθαλμοὶ σου, λάλη.

Γαβριηλ

Μαρτύριον πιστὸς ὁ ψῆφισται.

ἐν τωτῷ

Ῥύεται ἐκ κακῶν μαρτύριον πιστὸς.

Ζαχαρίας

Λαλεῖτε ἀληθείαν ἕκαστος μετὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ.

ἐν τωτῷ

Τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἐν ὁμῶν ἀγαπᾷ, λέγει κύριος παντοκράτωρ.

Σιργά ιδ'

Μὴ λάβης πρόσωπον δυνάστη, ἕως θανάτου ἀγώνισαι πρὸς τὴν ἀληθείαν, καὶ κύριος ὁ θεὸς σου πολεμήσει ὑπὲρ σου.

κζ

Πετρίον πρὸς τὰ ὅμοια κατελύει, καὶ ἀλήθεια πρὸς αὐτὸν ὁρᾷται ἀπομνηστικῶς αὐτῷ, ἐπαναφέρει.

ικ

Ἄνδρες ἀληθῶντες, εὐρεθῶνται ἐν ὁμῶν, καὶ ὑποδοχῶνται ἕως ὑποσηπτικῶν κυρίως.

Βασίλειος

Τὸ κρᾶτιστον ἀγαθὸν ἡ ἀλήθεια.

Ὁ ἀληθινὸς λόγος καὶ ἀπ' ὧν ὁ θεὸς ἀποκαλύπτει τὸν κόσμον ὅτι καὶ μονότροπος.

Δυσχερὲς ὅστις ὁ τ' ἀληθείας λόγος, ῥαδίως διαμνηστικῶς ἐκφυγεῖν αὐτὸ μὴ πρὸς ἔχοντες.

Θεολόγος

Τὸ μὲν ἀληθὲς ὅν, τὸ δὲ ψῆφον πολυχιδίως.

Χρυσοστόμος

Ἀλήθεια ὅστις, ἡ τὸ ὄντος ἀσφαλὲς κατανόησις.

Ὡς εἰκοι ῥεπομὴν αὐτὴ τὰ ὅντα μαλῶν καὶ ἐπίπονα τυχεῖν, ἡ αὐτὴ τὴν ἀλήθειαν.

Διονυσίου

Ἀλήθεια ὅστις ὁ θεός, ὡς ὅν, ὁ πολλὰ τῇ φύσει, τὸ μὲν γὰρ ἀληθὲς ὅν, τὸ δὲ ψῆφον πολυχιδίως.

Φησὶ γὰρ καὶ ὁ χριστός: ἐγὼ εἰμὶ ὁ δὲ καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωὴ.

Φίλων

Ἀλήθεια ὅστις, ἡ τὰ τῶν σωτηριασμένων πραγμάτων ἀνακαλυφθῆναι ἀγνοῖα δυνάμεις.

Εὐαγγέλιον

Τὸ σιγαῦν τὴν ἀλήθειαν χρυσὸν ὅτι θάπτεται.

Πλατάρχης

Τὸ μὲν ἴσον ζυγῶν, τὸ δὲ ἀληθὲς τρεῖς ἐκ φιλοσοφίας λόγῳ κρίνεται.

Ὅθεν καὶ ἀληθείας χαλεπὸν ἀποπλανηθῆναι. Μηνάιδης

forte ψδδδς

Κρείττον ἐλεῖται ὁ ψῆφος, ἡ ἀληθὲς κακόν.

Δωρογόνος

Τὸ μὲν ἀληθὲς πικρόν ὅτι, καὶ ἀνδρὲς τοῖς ἀκούτοις: τὸ δὲ ψῆφος γλυκὺ ὅτι πρὸς ὁμῶν: ὡς πορ γὰρ οἶμαι καὶ τοῖς νοσοῦσι τὰ ὅμματα, τὸ μὲν φῶς ἀναισθητὸν ὁρᾷ, τὸ δὲ σκότος ἀλυστον καὶ φῶς, ὁ δὲ ὁμῶν βλέπει.

Δημοκρίτου

Χρὴ τὴν μὲν ὑποθέσθαι φανερῶς ἐνδείκνυνται, τὸ δὲ ἀληθείας θαρροῦτως πρὸς ἑαυτὸν.

Επικτήτου

Μηδὲν ἐπὶ ἀληθείας πινώτορον ἐστίν. ὁ μὴ ἐπιθυμῶν ἐκλογὴν * ἐκτὸς παθῶν ἐλαττωμένη, οἷς τὰ

† forte ἡ δὲ

δικαίον καὶ συγγένηται ὁ σὺν τῷ.

+ forte ὅντος

Ἀθάνατον χρῆμα ἡ ἀλήθεια, καὶ αἰδῶν. παρέχει δὲ ἡμῶν ὁ καλὸς χρόνος μαρτυροῦμεν, ὅτι παρρησίαν ἀφαιρῇ τὴν ὑπὸ δίκης: ἀλλὰ τὰ δίκαια καὶ τὰ νόμιμα, ἐλαττωθῆναι ἀπ' αὐτῶν τὰ ἀδίκαια καὶ ἀπειργαστα.

ΠΕΡΙ

Λόγος κβ.

27

ΠΕΡΙ ΨΕΥΔΟΥΣ ΚΑΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑΣ ΚΑΙ
ΨΥΔΟΜΑΡΤΥΡΕΙΑΣ, Λόγος κβ.**Ο** Ψυδομαρτυρήσας κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ μαρτυροῦντος ψυδῆ.

ἔξοδος κ

Ἀπολεῖ πάντας αὐτὸν λαλοῦντας τὸ ψυδῆ.

ψαλ.ε

Ὅς ὁρᾷσθαι αὐτὸν ψυδῆσιν, ὅπως ποιμανεῖ ἀνέμους, ὃ δ' αὐτὸς δίδωται ὄρνεια πῶρωται.

προιμ.ε

Βολεύματα κυεῖν χεῖρα ψυδῆ.

ιβ

Ματαίον λόγον ὁ ψυδῆς, μακρὰν ποίησιν ἀπ' ἐμῶ.

Γλῶσσα ψυδῆς μισθὸν ἀλκήσαν.

Ἐκκαίψ ψυδῆς μαρτύς ἀδικῶ, καὶ αὐτὴν ἐμπὴ κρίσεις ἀνά μέτρον ἀδελφῶν.

ιδ

Μάρτυς ψυδῆς, ἐκ ἀπιμώρητος ἔσται.

καὶ μάρτυς ψυδῆς ἀρλεῖται.

προιμ.ιβ

Ὁ μάρτυς τῶν ἀδικῶν δόλιος.

Ὁρῶν ψυδῆς μὴ ἀγαπᾷτε, διότι ταῦτα πάντα ἐμίσηται, λέγει κύριος πάντοτε κρᾶτωρ.

ζαχαρίου

Ἀλκήσαν δὲ μὴ λαλήσωσι, μεμάρτηκεν ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλεῖν ψυδῆ.

ἰδρυμένου

ἔχαστο ὅρος τῆς πονηρίας ἐστὶ τὸ ψυδῆ: τῆς ἀληθείας ἀπόλησις, ἀρεσσία δὲ διανοίας βασιλεῖς καὶ τυφλωσις.

Τὸ μὲν ἀληθὲς ὅν, τὸ δὲ ψυδῆς πολυχρηδίες.

θεολόγος

Εὐάλωτον ἡ πονηρία, καὶ αὐτοῦ ἐαυτῇ περιπίπτουσα.

χρυσοστόμος

Ἡ ἀλήθεια τὴν γλῶσσαν κατέλιπον, οἱ συκοφαντοῦντες τὸ ψυδῆς πηλοποιήσιν, ἀλλήλους ψυδῆ.

μυνοὶ αὐτὸς ὅρκους ἀνάλαβον, εἰς τὸ ὁμνῆναι καὶ μόνον τὸν θεὸν ὑποσέμνουν.

Τὸ ψυδῆς ὅν πρότερος λεχθὲν, πλείονα πίστιν ἔχει παρὰ τὴν ὅν δούτορα λόγῳ δεικνυμένῃ.

τὴν ἀλκήσαν.

ἰσίδωρος πη

Τὸ μὴ ἐαυτὸν μαρτυρεῖν ἱκανόν, ὅτι δὲ ἀφ' ἐτοῦς χρεῖται σωτηρίας ἀβεβαίον εἰς πίστιν.

λουσιώτης

Ψυδῆς δὲ φαντασία τις, ποῦ τὸ μὴ ὅν ἐχρηνομένη τῇ διανοίᾳ, ὡς ὑφιστάμενος τῇ μὴ ὑπάρχοντος.

φίλωνος

Τὸ ψυδῆς ὅταν θέλῃ πεισθῆναι, εἰάν μὴ πᾶσι θεμελίον δοκῶσις ἀληθείας, ὅτι πεισθύνεται.

Σουκρεάνος

Καλὸν γὰρ ποτε ὁ ψυδῆς, ὅταν ἀφελῶν αὐτὸν λέγοντας, μισθὸν κατελάτῃ αὐτὸν ἀκούοντας.

χρυσοστόμος

ΠΕΡΙ ΑΔΕΛΦΩΝ, ΚΑΙ ΦΙΛΑΔΕΛΦΙΑΣ ΚΑΙ ΜΙ-

σελεφίας, Λόγος κγ.

ΕΝ ΤΩΤΩ ΓΝΩΣΘΗΤΑΙ ΠΑΝΤΕΣ, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ, εἰάν ἀγαπᾷτε ἀλλήλους.

Εὐαγγελίον

Εἰάν τις εἴπῃ ὅτι ἀγαπᾷ τὸν θεόν, καὶ τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ μισεῖ, ψυδῆς ὅστις. ὁ γὰρ μὴ ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ, ὃν ἑώρακε, τὸν θεόν ὃν οὐκ ἑώρακε πῶς δύναται ἀγαπᾶν;

περὶ δὲ τῆς φιλαδελφίας, οὐ χρεῖται ἔχειτε γραφεῖσθαι ὑμῖν, αὐτοὶ γὰρ διεδίδακτοι ἐστέ εἰς τὸ ἀ. θεο. δ' ἀγαπᾶν ἀλλήλους.

Γὰρ ὁ μισῶν τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀνθρωποκτὴν ὅστις.

Ἰδὲ οὖν τί κελεύει, ἢ τί τὸρπνόν, ἀλλ' ἡ τὸ κατοικεῖν ἀδελφὸς αὐτοῦ τὸ αὐτό;

α. ιωάν. γ

Ἀδελφὸς ὑποῖ ἀδελφὸς βοηθῶμεν, ὡς πόλις ὄχυρά καὶ ὑψυλὴ: ἰσχυρὸς δὲ, ὡς πύργος τεθμενιω-

ψαλ. ρλβ

μελίον βασιλεῖον.

προιμ. ιη

Ἀδελφοὶ ὅν ἀναγκαιὸς χρήσιμοι ἔσθαι, εἰς αὐτὸ γὰρ γινώσκοντες.

Ἀδελφοὶ ὁ βοηθεῖ ὅν καὶ ὁ θλίβεται: καὶ ὡς ἀμφοτέρω ἐλεημοσύνη ῥύσεται.

θεολόγος Σεραχ μ

τὴν μισήσας τοῦ ἀδελφῶν (καὶ ταῦτα δ' ὡρεῖται) ὑπὲρ ὃ χρεὶς ἀπέθανε, καὶ σὸς ἀδελφὸς ἐγένετο θεὸς αὐτῷ καὶ σωτήρις.

Inclusa paréthe
Πλατάρχης si malim legere
post apéthan.

Οὐκ ἔστιν ἀντίκτισις ἐδ' ἐμῶ, ἀδελφῶ, ὡς πύργος ὅστις χεῖρ ἀφαιρεθείσης.

Οἱ ἀδελφὸς παρρησιάζονται καὶ ἄλλους φίλους ζητοῦντες, πρὸς ἀπλήσιοι εἰσὶ, τοῖς τὴν ἐαυτῶν γλῶσσαν σωκράτους ἔδωκε, τὴν δὲ ἀλλοτρίαν γωργοῦσιν.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΑΔΕΛΦΙΑΣ, ΛΟΓΟΣ κδ.

ΕΝ ΤΩΤΩ Εἰδύναται πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ, εἰάν ἀγαπᾷτε ἀλλήλους.

1. 4. 13.

Εὐαγγελίον

Εἰάν τις γλώσσας τῶν ἀνθρώπων λαλῶν τῶν ἀγγέλων, ἀγαπᾷ δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλὰς ὡς ἡχώμ ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον.

α. πῶς ἡχώμ. ιγ

A. 23.

A. 24.

πρὸς γαλ.
Σειράχ
Βασιλέως

Γὰς ὁ νόμος ἐν ἐνὶ μόνῳ πεπλήρωται, ἐν τῷ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν.

Γὰς ὁ ἀδελφὸν πῶχον μισῶν, καὶ Φιλίας μακρὰν ἔστιν.

Οὐδ' εἰς πονηρῶν καὶ ἀμαθῶν Φίλος, ἔδ' ἔτι πῶς πῖπται τὸ πῆλός Φιλίας καλὸν, εἰς μοχθηρὰν δάδε-
σιν. Διότι ἐστὶν ἀσχερὸν καὶ ἀναρμόστιον, εἰς συμφωνίαν δυνάσκει χωρῆσαι Φιλίας. τὸ γὰρ καὶ ἐν, ἔ-
στ' ἀγαθῶν ἡμετέρων ἔστι μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἐαυτῷ.

Τὰ παρὰ Φίλων λεγόμενα, καὶ ὕβρις ἢ φορετὰ.

Ἀξιοπιστότερα τράνυματα Φίλου, ἢ ἀκύνσια Φιλήματα ἐχθρῶν.

Θεολόγου

Φίλου πιστοῦ, ἐκ ἐστὶν ἀντάλλαγμα τῶν ὄντων ἐδ' ἐν, ἔδ' ἔτι ἐκ σπέρματος τῆς καλλονῆς αὐτοῦ. Φί-
λῳ σκέπη κρατοῦσα, καὶ ὁ εὐρὺν αὐτὸν εὖρεν θησαυρόν.

Αἰ πρὸ τίμα σὺ καλὸς τῶν μὴ καλῶν.

Κακῶς δ' ὁμιλῶν, καὶ κακὸς πάντως ἐσσι.

Γάντα οἷός Φιλία, καὶ πάχοντα καὶ ἀκύνσια.

Κρείσσων ἐμπαθεὺς ὁμονοίας, ἢ ὑπερβυθισθείας διαστάσεις.

Χρυσοστόμ

Ὁ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς τοῦ βασιλέως συμφιλία, καὶ δυνάσκει Φίλος τῷ βασιλεῖ εἶναι.

Οὐχ οὕτως πυρετὸς κατακαίει εἰσὶν σώματι φῦσιν, ὡς τὰς ψυχὰς τὸ λεχθεῖν τῶν
Φιλουμένων.

Βέλτιον ὑμῖν σκεδῶναι τὸν ἥλιον, ἢ Φίλων ἀποσερνεῖν. πολλοὶ γὰρ τὸν ἥλιον ὀρῶντες, ἐν
σκότῳ εἰσὶν. Φίλων δὲ ὑπορουῶντες, ἐκ αὐτοῦ ἐν θλίψι γίνονται.

Οὐδ' ἐν γὰρ ἐδ' ἐν τῆς ἀγαθῆς γλυκύτητος γήνηται αὐτῷ. τί γὰρ ἐκ αὐτοῦ ἐργασασατο Φίλος γνήσιος;
πόσῳ μὲν ἐκ αὐτοῦ ἐμπούσσειν ἡδονήν; πόσῳ δὲ ὠφέλειαν; πόσῳ δὲ ἀσφάλειαν; καὶ μυρία θη-
σαυροὺς εἰποις, ἐδ' ἐν ἀντάξιον γνήσιον Φίλου.

Τὸ σφόδρα Φιλεῖται ἐβέλπει, ἀπὸ τοῦ σφόδρα Φιλεῖν γίνεται.

Διανίστημι ὡς τὰ πολλὰ τῶν ψυχῶν, ἢ μόνον ἢ μνήμη τῶν Φιλουμένων, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐ-
τῶν ὁρατὴν, καὶ χάριμα τῷ ποθεμένης χειρὸς, ἢ ἄλλοι, ὅπρ' ἐκείνοι ἐργάζονται, ὡς χεῖρας ἐλθόν.

Τὰ πρὸ τῶν Φιλουμένων, καὶ μικρὰ τυγχάνει, μεγάλα τῷ ποθεῖν φαίνεται.

Ἐπὶ Φίλων ἐὰν καὶ σπασθῇ ρομφαία, μὴ ἀπελπίσῃς. ἔστι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ ὡς Φίλος, ἐὰν ἀνοί-
ξῃς σῶμα, μὴ ἀπογνῶς. ἔστι γὰρ ἡ ἀλλοτρίη ἀνδρὸς ὁρμή, καὶ μυστηρίον ἀπὸ καλῆς ψυχῆς.

Οἱ μεγάλοι κίνδυνοι, καὶ σὺ Φιλίας λύουσι νόμους.

Φωτὶς πρὸς

Τὸ μὲν ἀγαπᾷ σὺ μετὰ τῆς ἀρετῆς καὶ θεῶν. τὸ δὲ σὺ ἀγαπῶντας, ἀνθρώπων ὡς καὶ θεῶν.

Τελεχῶν

τὸ δὲ μισεῖν καὶ σὺ ἀγαπῶντας, ἐδ' ἐν ἐκείνῳ οἶμαι.

Φίλων

Φίλων ἡγήτορας, τὸν βοηθεῖν καὶ ἀντωφελεῖν ἐδ' ἐν ταῖς, καὶ μὴ δυνάσκει.

Φόρου

Ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις, τὸ μέτρον ἀρίστην. ἐν δὲ τῇ ἀγῇ, ὅπου τὸ πλεονέκτημα ἔχον θεοφιλέστερον.

Προτάχον

Ἰππου μὲν ἀρετῶν ἐν πολέμῳ, Φίλου δὲ πίστιν ἐν ἀτυχίᾳ κείνομεν.

Σκοδὴν τὰ μὲν ἐκείνη κρείττονα. Φιλία δὲ, ἢ παλαιότερα.

Πολλοὶ Φίλους αἰροῦνται, καὶ σὺ αἰετὸς, ἀλλὰ σὺ πλεονέκτης.

Ἡ ἀληθινὴ Φιλία, τρία ζητεῖ μάστιγα: τὴν ἀρετὴν, ὡς καλὸν. τὴν σωτηρίαν, ὡς ἡδὺ. καὶ τὴν
χρεῖαν, ὡς ἀναγκαῖον.

Ἐκρέτες

Βραδέως μὲν Φίλος γίνεσθαι, γρηγόρην δὲ περὶ τῶν ἀγαθῶν.

Δοκίμαζε σὺ Φίλους, ἐκ τῆς περὶ τοῦ βίου ἀτυχίας καὶ τῆς ἐν τοῖς κινδύνοις κινωνίας. τὸ μὲν
γὰρ χρυσίον ἐν πυρὶ δοκιμαζομένῳ, σὺ δὲ Φίλους ἐν ταῖς ἀτυχίαις γινώσκου.

Δίων

Τῶν ἀπόντων Φίλων μέμνητο πρὸς σὺ πρὸντας, ἵνα δέξῃς καὶ τῶν παρόντων ὀλιγοῦν.

Χρυσοστόμ

Διὰ μὲν γὰρ τῶν ὀφθαλμῶν, μόλις ὁρᾷς ἐπὶ τὰ ἐμποδῶν. διὰ δὲ τῶν Φίλων, καὶ τὰ ὡς γῆς
πρὸς θεοσέβειαν.

Διὰ μὲν τῶν ὡτων ἐκ αὐτοῦ τις ἀκύνσαι καὶ τὰ σφόδρα ἐγγύθεν. διὰ δὲ τῶν Φίλων, ἐδ' ἐν τῶν
ἀναγκαῖων ὁποῖοις ποτε ἀνέκτος ἐστίν.

Ἀριστοτέλ.

Ἦσαν αὖ τις συμφορὰν τῶν χαλεπῶν τὰ τῶν φέρων μετὰ Φίλων, ἢ μόνος ὑποτυχίαν τῶν μεγίστων.

Δημοδρόν

Τίς ὡς τῆς πρὸς Φιλίαν; ὁ πλεῖστα ἀδικεῖν δυνάμενος.

Ὅσοι οἶν Φίλοι κινεῖται τοῖς τῶν πονούντων τρόποις. ὅτω δὲ Φιλία τοῖς τῶν χρωμένων ἡδιστὴ
Φίλων

Φίλον γνήσιον ὃν κενὸς μὴ φοβέσθαι.

Σωκράτης

Τὸν ἀποδιδόντα Φίλον, πρὸς μὲν τὰς δυσφροσύνας, κληθῆναι δὲ παρὲν αὐτῷ· πρὸς δὲ τὰς περὶ δημοκλείτου σφς, αὐτόκλητον δὲ συμπαρεῖναι.

Οἱ ἀληθινοὶ Φίλοι, καὶ τὰς Φιλίας ἡδίστας, καὶ τὰς συμφορὰς ἐλαφροτέρως ποιεῖσιν, ὅν μὲν στωαπολάουντες, ὅν δὲ μεταλαμβάνοντες.

Ἐπίσταμαι δὲ καὶ πεπεισμαι λίαν,

Εὐεπίδης

ὥς τῶν ἐχόντων πάντες ἀνθρώποι Φίλοι.

Φίλον ἐκείνου νόμιζε, ὅς τις αὐτὸν σε, ἀλλὰ μὴ τὰ περὶ αὐτοῦ ἀγαπᾷ.

Βέλτιον πολλὰ χρέματα ἀπολέσαντα, ἢ ὅνα Φίλον κτήσασθαι, ἢ ὅνα Φίλον ἀπολέσαντα, πολλὰ μοχλίων al. κατοικίς.

χρέματα κτήσασθαι.

Οὐ τὰ χρέματα Φίλοι, ἀλλ' ὁ Φίλος χρέματα.

πολλοὶ πὰρ κρηπίδι Φίλοι γίνονται ἐταῖροι,

Θεόγνιδ.

ἐν δὲ ἀποουσίᾳ προσημαῖα παυρότεροι.

Χρυσὸς μὲν εἶδ' ἐν δοκιμαζέσθαι τυρεῖ.

Μηνάνδρου

ἢ πρὸς Φίλον δ' ὀνόμαϊ λαοῦ κείνεται.

Φίλος ἀληθὴς ὁ κοινῶν καὶ ταῖς συμφοραῖς τοῖς Φίλοις.

Ἵ οἶνου χρέμα ἐλέγχει τραχύτης ὁδῶν, καὶ Φίλον δύνουσι συμφορὰς διακρίνουσιν.

forte ἱππου

ἐν δυνυχία Φίλον εὐρεῖν δύσπορώτατον· ὃν δὲ δύσυχία, πάντων ἀπρώτατον.

Επικτήτου

Ἡ τῶν περὶ αὐτοῦ ἀνολύκη, ὅς μὲν Φίλους δοκιμαζει, ὅς δὲ ἐχθρὸς ἐλέγχει.

Γαρόντας μὲν ὅς Φίλους δειῖ εὖ ποιεῖν, ἀπόντας δὲ δύλαγεῖν.

Ἀπ' ἐσθλῶς Φιλεῖσθαι δοκέτω τις, μηδὲν γὰρ Φιλεῖν.

Καὶ ἵα πρόν καὶ Φίλον ὅ τιν' ἴδιον, ἀλλὰ τὸν ὠφελιμώτατον ἐκλέγεσθαι χρὴ.

lego ἰδίῳ

Φίλον ὅνα καὶ χρέμα, μὴ ἀγαπᾷ, ἢ γὰρ τοιαύτη Φιλία πρόσκαιρος καὶ ἀβεβαία.

Σέξτου

Περὶ μὲν ὅς Φίλους ἴδι βέλαιος, πρὸς δὲ ὅς ἐχθρὸς ἀσφαλής.

Γιγναῖος

Δεῖ κείνους Φιλεῖν, ὃς Φιλοσύναν κείνους.

Νικοκλέους

Ῥυπαρὸς ἀπαρχῶν, ὃς ἔχεις ἀρετὴν Φίλον.

Λιβανίου

Συγχάρεται καὶ τοῖς Φίλοις καλῶς προσήουσι, ὥς καὶ στωαγῶν λυπυμνίαις.

Ἡδίστως ἔχει πρὸς ἀπαντας, πλὴν καὶ τοῖς βελτίστοις.

Γιστὺ Φίλου νόμιζε μηδὲν ἄξιον,

forte χαίρειται

ὅν δὲ κρατὴρ ἔσλειξε, καὶ δὲ ζῆλον.

Σόλωνος

ὅς δὲ χρεῖζε ἢ μονομὸν τὸ συμφορὸν.

Ὁ κατὰ θεὸν Φίλος, ῥέει μέλει καὶ γάλα τοῖς ἀληθέσι λόγοις.

Σπάνιον εἶπαί σοι πόσα πρὸς τὸν Φίλον, ἵνα μὴ πλῆθος, μισήσῃ σε.

Μηδέποτε ὀρεχθῆς κτήσασθαι Φίλον, τὸν μὴτε ψυχρὸν μὴτε σῶμα σὸν, εὖ ποιῆσαι διωάμενον.

Ἐκ χρυσοῦ ποτηρίου πίνειν φάρμακον, καὶ παρὰ Φίλου δυνάμενον συμβουλίαν λαμβάνειν

ταυτὸν ὅστις.

A. 25.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΩΝ ΜΟΧΘΗΡΩΝ, ΛΟΓΟΣ κε.

Μὴ τέκταινε ἡδὲ σὸν Φίλον καὶ παροινῶντα καὶ πεποιθότα ἐπὶ σοί.

Παροιμ. γ

Μὴ ἐγκαταλίπῃς Φίλον ἀρχαῖον, ὃ γὰρ πρόσφατος, ὃς ἐστὶν ἐπιστὸς αὐτῷ, οἶνος νέος, Σίραχ θ

Φίλος νέος· αὐτὸ δὲ παλαιὸν, μετ' ἀφροσύνης πίνει αὐτόν.

Σειράχ σ

Ἔστι Φίλος (ὃν καλεῖται αὐτὸν) καὶ ὃ μὴ παραμένῃ ὃν καλεῖται θλίψιν· αὐτὸς ὃν τοῖς ἀγαθοῖς σὸς ἔστι.

al. (κοινὸν)

ὡς σὺ· καὶ ἐὰν ταπηνώθῃς, ἔστι κατὰ σὸν.

τραπέζην

Ἀπο τῶν ἐχθρῶν σου διαχωρίσθη, καὶ ἀπὸ τῶν Φίλων σου πρόσσεχε.

σ

Ἔστι Φίλος, ὀνομαζόμενος Φίλος.

λζ

Εἰ λυτῶσαι Φίλον, ὃν περὶ αὐτὸν λυτῶσαι αὐτόν, καὶ μὴ ταχὺ ἐμπισδύσῃς αὐτῷ.

σ

Ὁ δὲ ἐπὶ τῶν Φίλων αὐτῷ, διαλύσει Φιλίαν.

κβ

Οἱ ἀνόλαστοι τὴν γνώμην, μέχει μὲν ὃν ἔχει σύμαλ' αὐτῶν τὰ σιτία τυγχάνει, δυσφημοῦσι, πόσα βασιλῆος

- κόνισσιν, ὑπὸ δαυμαλίζουσιν: ὀλίγον δὲ τὴν τραπεζὴν ὑπὸ ταβέσσης, ὡς πόρπαι λίθοις, τοῖς λόγοις ταῖς βλασφημίαις βάλλουσιν, ὅν περ βραχέως ἴσα θεῶν ἴσα τῶν ἡδονῶν ποσεικύνουσιν.
- Γλαυκῶν** Φόβου δὲ τῶν Φιλίαν, ὡν ἀμειβόμενος ἡ διαθήκη.
- Ἰσοκράτ.** Μὴ δὲ γὰρ φίλον ποιεῖν, ὡς ἀνδρείου τῶν πρὸς τὸν φίλον, ἐλπίζει γὰρ αὐτὸν καὶ περὶ σὲ γινέσθαι τὸν οἶον καὶ πρὸς ἐκείνους γινέσθαι.
- Σωκράτης** Τὸ Φιλίαν ἀκαίρως, ἴσους δὲ τῶν μισῶν.
- Δημοκρίτης** Τὸ μὴ διώκεται βοηθεῖν τοῖς φίλοις, ἀρετὴς: τὸ δὲ μὴ βόλεσθαι, κακίας τεκμήριον.
- Μηνάνδρος** Ἀφροσι μὴ χῶν φίλοις, ἐπεὶ ἐλκνῆσθαι καὶ σὺ παντελὲς ἀφροσύνη.
- Δημόνωνα** Ἐλπίσας ἡ καὶ πάσχειν οἱ ἀνθρώποι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἢ ὑπὸ τῶν φίλων, αὐτὸ μὴ γὰρ ἐχθρὸς, διδόντες φυλάσσειν: τοῖς δὲ φίλοις ἀνεργαῖοι εἰσὶ, ὅτι γίνονται σφαλοροὶ καὶ ἀνεπιβόλονται.
- ἴσους ἡ σὺν.* Μυσήριον γὰρ Φιλίαν ἀκούσας, ὑπόρου ἐχθρὸς γηρόμηνος μὴ ἐκφάνης, ἀδελφεὺς γὰρ ὁ τὸν ἐχθρὸν, ἀλλὰ τῶν Φιλίαν.
- Λεονίου** Μὴ κτῖσαι φίλον, ὃ μὴ πάντα πιστεύεις.
- μετακτῖσαι.* Αἱ ἐκ φίλων εἰς φίλους γηρόμηναι λύπαι, διυδορῶντο τοὶ λίαν τυγχάνουσι, καὶ μείζους τῶν ἐχθρῶν ἔχουσι τὰς ἐπικρείας.
- Φιλιστῶνος** Μυσήριον σὺ μὴ κατέειπες τῶν φίλων, καὶ ἐφοβήθησιν αὐτὸν ἐχθρὸν γηρόμηνον.
- ἡμεῖς ἀπὸ τῶν φίλων.* Ὁ γὰρ χαλεπὸν τὰ κρητὰ μὴ φάνης φίλον. ἐλπίζει δ' αὐτὸν, ὡς ἀλλοτρίον εἶναι σὺν φίλον.
- ἡμεῖς ἀπὸ τῶν φίλων.* Ἡδὼν πολλὰ καὶ Φιλίαν μετὰ τῶν ἐχθρῶν ὑποδίσκω, αὐτὸς εἰς κατὰ λαγῶν ἐλθόντα.
- ἡμεῖς ἀπὸ τῶν φίλων.* Φόβου δὲ καὶ κακῶν Φιλίας, καὶ ἀγαθῶν ἐχθρας.

ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΗΣ, ΛΟΓΟΣ ΚΣ.

- Λουκᾶς** **Εἶπεν** ὁ κύριος: ἐὰν ἀγαπᾶτε αὐτὸν ἀγαπᾶτε καὶ ὑμᾶς, ποῖα ὑμῖν χάρις ὅτι: καὶ γὰρ οἱ ἀμαρτωλοὶ, αὐτὸν ἀγαπᾶντας αὐτὸν ἀγαπᾶται, καὶ ἐὰν ἀγαποῦνται αὐτὸν ἀγαποῦντας ὑμᾶς, ποῖα ὑμῖν χάρις ὅτι: καὶ γὰρ οἱ ἀμαρτωλοὶ τὸ αὐτὸ ποιοῦσι. καὶ ἐὰν διανείχηται παρ' αὐτοῦ ἐλπίς, ἀρετῶν, ποῖα ὑμῖν χάρις ὅτι: καὶ γὰρ οἱ ἀμαρτωλοὶ, ἀμαρτωλοῖς διανείχουσιν, ἵνα ἀρετῶν τὰ ἴσα, πλὴν ἀγαπᾶτε αὐτὸν ἐχθρὸς ὑμῶν, καὶ ἀγαποῦνται, καὶ διανείχεται καὶ ὑμῖν ἀπελπίζοντες, καὶ ἔσται ὁ μισθὸς ὑμῶν πόλιν, καὶ ἔσονται ὑοὶ τοῦ ὑψίστου, ὅτι αὐτὸς χρηστὸς ὅστις ὑμῶν αὐτὸν ἀγαπᾶτε καὶ πονηρὸς γινέσθαι ἐν οἰκίᾳ μονῶν, καὶ ὁ πειτὴρ ὑμῶν οἰκτιρῶν ὅτι.
- Ματθ. ε** **Εἶπεν** ὁ κύριος: ἀγαπᾶτε αὐτὸν ἐχθρὸς ὑμῶν, βλοσυροὶ αὐτὸν κατὰρῶντες ὑμᾶς, καὶ πρὸς οὐρανὸν ὑπὲρ τῶν ἐπικρατούντων ὑμᾶς καὶ διωκόντων, ὅπως γινέσθαι ὑοὶ τῶν πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς, ὅτι τὸν ἥλιον αὐτὸς ἀνατέλλει ὑπὲρ πονηρῶν καὶ ἀγαθῶν, καὶ βρέχει ὑπὲρ δικαίους καὶ ἀδίκους.
- ἰωάν. ιγ** **Εἶπεν** ὁ κύριος: ὅτι πολλὴ καὶνὴν διδόναι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἡγάπησεν ὑμᾶς, ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. ὅτι τὸν γινώσκοντα πάντων ὅτι ἐμοὶ μαθητὰ ἐστέ, ἐὰν ἀγάπῃ ἔχετε ὅν ἀλλήλους.
- πρὸς ρωμ. ιγ** **Αὕτη** ὅτι ἡ ἐν πολλῇ ἡ ἐμῇ, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. μέζονα ταύτης ἀγάπῃ ὑμῶν ἔχει, ἵνα τις τῶν ψυχῶν αὐτῶν ἢ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτῶν.
- ἐφ' ἐπιστολῇ** **Αἱ** μὴδὲν μὴδὲν ὀφείλετε, εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους. ὁ γὰρ ἀγαπᾶν τὸν ἑτέρον, νόμον πεπλήρωκε. τὸ γὰρ, ὅτι μοιχοῦσθε, ὅτι κλέψετε, ὅτι ψευδομαρτυρήσεις, ὅτι ὠμθυμήσθε, καὶ εἰ τις ἐτόρα ἐν πολλῇ, ὅτι τὸν τῶν λόγων ἀνακεφαλαιῶται, ὅτι τῶν ἀγαπήσθε τὸν πλησίον σὺ ὡς σεαυτὸν.
- πρὸς γαλ. ε** **Ἡ** ἀγάπη τῶν πλησίων καὶ ὁ ἐργάζεται, πληρωμα ἐν νόμῳ ἡ ἀγάπη.
- πρὸς κολ. γ** **Γὰρ** ὁ νόμος ἐνὶ μόνῳ πεπλήρωται, ὅτι τῶν ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σὺ ὡς σεαυτὸν.
- α. Πέτρος α** **Ἐπὶ** πᾶσι τῶν ἀγαπῶν δίδωκε, ὅτι ὅτι σὺ δέσμευται τῶν τελεσθέντων.
- ἰωάννου γ** **Ἐκ** καρδίας καὶ ἀληθείας ἀλλήλους ἀγαπᾶτε ἐκ τῆς καρδίας. ἡ γὰρ ἀγάπη καλὴ καὶ πλὴν ἀμαρτιῶν.
- ὑπὸ τῶν** **Αὕτη** ὅτι ἡ ἐπαγγελία, ἡ ἡκούσατε ἀπ' ἀρχῆς, ἵνα ἀγαπᾶμεν ἀλλήλους.
- α. ἰωάν. β** **Ἐν** τῷ ἐν νόμῳ τῶν ἀγαπῶν, ὅτι ὁ χρῖστος τῶν ψυχῶν αὐτῶν ἔδωκεν ὑμῶν, καὶ ἡμεῖς ποῖναι ὀφείλομεν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν δέσμευται τὰς ψυχάς.
- ἐν ταυτῇ γ** **Ὁ** ἀγαπᾶν τὸν ἀδελφόν αὐτῶν, ὅτι τῶν φωτὶ μὴδ.
- ἀληθείας** **Τεκνία,** μὴ ἀγαπᾶμεν λόγῳ, μὴδὲ γλώσσῃ, ἀλλ' ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ. ὅτι τὸν γνωσόμεθα, ὅτι ἐκ τῆς ἀγά-

Ἀγαπητοί, ἀγαπᾶμεν ἀλλήλους, ὅτι ἡ ἀγάπη ἐκ τοῦ θεοῦ ὄζειν· καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν, ἐκ τοῦ θεοῦ αἰωνῶν. ὁ
μεγαλύνεται, καὶ γινώσκει τὸν θεόν, ὅτι ὁ θεὸς ἀγάπη ὄζειν.

Θεὸν ὁλοῖς πῶποτε θεωρεῖται. ἐὰν ἀγαπᾶμεν ἀλλήλους, ὁ θεὸς ἐν ἡμῖν μέλει, καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ ἐν ταῦτά
τοῖς ἐν ἡμῖν τελώμεν ὄζειν.

Εἰάν τις εἴπῃ ὅτι ἀγαπᾷ τὸν θεόν, καὶ τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ μισεῖ, ψεύδεται ὄζειν.

ἐν ταῦτά β

Κυριώσατε τὴν ἀγάπην, ἥς ἀνδρὶ ἀπληθύνει πάσης ἐντολῆς ὁργασίας, αὐτὸς ὁ κύριος ἡμῶν Βασίλειος
διωρίζεται.

Τῆς ἀγάπης θῆται δυνάμις· τὸ λυπεῖσθαι μὴ καὶ αγωνιάειν, ἐφ' οἷς βλάπτεται ὁ ἀγαπώμενος·
χαίρει δὲ ἐν ἀγωνίᾳ ὡς ἐν φιλίᾳ αὐτοῦ.

Οὐ πάντων θεὸς ὁ θεός, ἀλλὰ τῶν οἰκωμένων αὐτοῦ, ὅς τ' ἀγάπης.

Τί το μέτρον ἐν πᾶσι θεῶν ἀγάπης; τὸ ὡς δυνάμει αἰεὶ, τὴν ψυχὴν ἐπεκτείνουσα πρὸς τὸ
τοῦ θεοῦ θέλημα, καὶ κατὰ σπουδὴν ἐν ὡδυνίᾳ ἐν αὐτῷ ὁρᾷ.

Αγάπη ὄζει συνδουλῶν τελώσεως.

Θωλόγος

Ἡ ἀγάπη σωθεῖ καὶ τριῶν τὸ ἐν, ἢ ὅσα μέλει, ἢ κινηθεῖσα καὶ βίᾳ, ἢ ἀπελθεῖσα ἐπαύσει· καὶ
θάπτει τῶν φυτῶν, ἢ βία χόρσι μετασώμενα εἶτα ἀφελόμενα πρὸς ἑαυτὰ πάλιν ἀνατρέχει.

Φιλανθρωπία ἡ ἀγάπη, μᾶλλον δὲ αὐτοφιλανθρωπία.

Οὐδὲν ὅπως ἰσχυρὸν πρὸς ἀγάπην, ὡς ἀντιδιδόντων διάδοσις.

Οὐχ ἱκανὸν ἡ διάδοσις, εἰ μὴ ἐν τῇ πράγματι χωρήσαιμεν. ὅς γινώσκοντες ἀποδείξει διαθέσεως.

Δημιουργὸς ἀρετῆς ἀπάσης, ἡ ἀγάπη.

Χρυσοστόμος

Ἡ τ' ἀγάπης φύσις, νόρον ἐκ εἰσόν. ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαπώμενων ἀπολαύουσα πρὸς μέγιστα ἀρε-
ται φιλόγος, καὶ ὅσον τὸ ταύτης τρέφει παῖδας διελθόντων ἐλεγχῶν, μολονὶ μολονὶ ὁφείλετε, εἰ μὴ τὸ
ἀγαπᾶν ἀλλήλους. ὅσον γὰρ ὁφλόμενα, αἰεὶ μὴ καταβάλλει, ὁλοῖται δὲ ἀποδιδόναι. ἐν ταῦτά,
τὸ διωκεῖς ὁφλόμεν καλὸν καὶ ἐπαινωμένον ἄξιον, ὡς μὴ γὰρ τῶν χρημάτων, ὅς μολονὶ ὁφείλοντας
ἐπαυμένον· ὡς δὲ τ' ἀγάπης, ὅς διωκεῖς ὁφείλοντας μακαρίζομεν, καὶ ὅσον ἀγνωμοσύνης ἐκεί,
ὅσον ἐν ταῦτά ἀγνωμοσύνης.

Τὸ τ' ἀγάπης ἀγαθόν, πολὺν κατέλογον τῶν ἀνελκόμενων κακῶν ἐν ψυχῇ ἀπελαύνει.

Γρηγόριος

Γὰρ ἡ τῶν κακῶν ἀγέλη, τῇ ἀγαπήνῃ χέσεται διαφανίζεται.

Πολλὰ γὰρ ἀγάπη νοεῖται, ὅς πρᾶξις, ὅς χρυσότης, ὅς ὑπομονή, ὅς ἀφθονία ἐν ἡμῖν Κλήμης
λίας, ὅς ἀμνηστίας. ἀμέλει δὲ ἐν ἡμῖν, ἀδικεῖται, καὶ ὡς ἐν ἡμῖν.

Τὸ ἀγαπᾶν ὅς ἐχθρὸς, ἐκ ἀγαπᾶν τὸ κακὸν λέγει, ὅς ἀσέβειαν, ἢ μοιχείαν, ἢ ἡλοπλῆν· ἀλλὰ τ'
ἐλεγχῶν καὶ τὸν μοιχόν, ὅς καὶ ὁ ἀμαρτανῆς, καὶ τῇ ποιᾷ ἐν ὁργῇ μολώντι τὴν ἀνθρώπου πρὸς ἡ-
ρίαν, καὶ ὁ δὲ ἀνθρώπος ὅς καὶ ὅσον θεοῦ. ἀμέλει τὸ ἀμαρτανεῖν, ἐν ὁργῇ ὅς καὶ ἐκ ἐστίας, διὰ
οὐδὲ ὅσον θεοῦ.

Τὸ μὴ ἀγαπᾶν ὅς μολῶντας, ἀρετῆς ἐν θεῷ· τὸ δὲ ὅς ἀγαπῶντας, ἀνθρώπου ἐν ἡμῖν· φωτὶς πᾶ-
ς δὲ μολῶν καὶ ὅς ἀγαπῶντας, ὅς ἐν ἡμῖν οἶμαι.

τριάς.

Εν μὴ τοῖς ἄλλοις τὸ μέτρον αἰετοῦ· ἐν δὲ τῇ ἀγάπῃ ὁ πλεῖον ἔχων θεοφιλές ἐστί.

φίλον.

ΠΕΡΙ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΕΥΓΟΙΑΣ ΕΙΣ ΠΤΩΧΟΥΣ.

Λόγος κς.

Μηγάροι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθῆναι.

Ματθ. ε

Γίνεσθε ὅμοιοι τῷ πατρὶ ὡς ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὅτι τὸν ἥλιον αὐτὸς ἀνατέλλει ὑπὸ πᾶσι τοῖς οὐρανοῖς
καὶ ἀγὰς, καὶ βρέχει ὑπὸ δικαίους καὶ ἀδίκους.

Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὸ θεωρεῖσθαι αὐτοῖς
τοῖς· εἰ δὲ μήγε, μολονὶ ἐκ ἡμῶν πρὸς τὸν πατέρα ὑμῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ὅς ἐὰν ποτίσῃ, γὰρ τῶν μικρῶν τῶν ποτίσκειν ψυχῆς μόνον, εἰς ὄνομα μαθητοῦ, ἀμὴν λέγω μαθητὸς
ὑμῶν, ὅς μὴ ἀπολέσῃ τὸν μολόν αὐτοῦ.

Τότε ὅς ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ. δούτε οἱ διλογημένοι τῷ πατρὶ μὲν, κληρονομίατε Ματθ. κς
τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν, καὶ καταβολὴς νόσου, ἐπένασα γὰρ, καὶ ἐδωκατέ μοι φαγεῖν,
ἐδίψηκα καὶ ἐποτίσάτε με.

μὴν γὰρ χρεμάτα κατελείψας ἔνταυθα καὶ μὴ βουλόμην· τὴν δὲ ὑπὸ τοῖς ἀγαθοῖς ἐργοῖς φιλο-
ζυμίαν ἀπονομίσεις πρὸς τὸν δειπνόντων, ὅταν δὴ μὲν ὅλος ὑπὸ τοῦ κινεῖν κριτὴν περιεσύντον σε,
τροφέα καὶ θυοργέτην, καὶ πάντα τὰ τῷ φιλανθρωπίας ἀποκαλῶσιν ὀνόματα, θεὸς ἔσται ὁ ἀπο-
σεχόμενος, ἀγγελὸς δὲ φημι οὗτος, οἱ δὲ κτίσεως ἀνδρωποὶ μακαρίζοντες, δόξα αἰώνι· σέφανος
δικαιοσύνης, βασιλεία τῶν ἔρανων, ἀδελφοί ἐστέ.

Σκορπίζομην ὁ πλοῦτος καὶ ὁ κύνει· ἐποτίβεται τρόπον, πέφυκε πῖρα μὲν γὰρ· σιωχόμε-
νός δὲ, ἀλλοτριῶνται· ἐὰν φυλάσσεις, ἔκ ἔχεις· ἐὰν δὲ σιωρήσεις, ἔκ ἀπολέσεις. θυοργίαν
ἔδωκε τοῖς πνεύματι.

Καλὸν ἐνταῦθα ἡ δύσεως. πάντας περιεβλόμην· ἀπελθε, οἰκείον νόμον τὸν πλοῦτον· οὐ
ποῖν γὰρ, ἔχει αὐτὸν μετὰ σεαυτοῦ, πείδηται καλῶς συμβέλλω τῷ ἀγαπήσαντί σε χρεῖαν, ἵνα δὲ ἡμᾶς
πῶχόν σου, ἵνα ἡμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλητῶμεθα.

Ἐλέος ὅτι πᾶσι, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀξίαν τιταπνυμένων παρὰ τῷ συμπαθῶς ἡμετέρων
γινόμενον.

Οὐδὲν τῶν πάντων ὅπως ὡς ἐλεῶ θεὸς θεραπεύεται, ὅτι μὴδὲ οἰκτόροιο ἄλλο πούτε θεῶν, Θεολόγος
ἔλεος καὶ ἀλήθεια πεπορεύεται.

Δὸς τι θεῷ χρεῖαν, ὅτι τῶν εὐ ποιῶν δυνάμεων ἐγγύς. ἀλλ' ὅτι τῶν εὐ παθεῖν δυνάμεων, ὅτι
μὴ βλέψας εἰς ἀλλοτρίας χεῖρας, ἀλλ' εἰς τὰς σὰς ἑτοίμοι. πλοῦτος, μὴ πτωχὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ
δυσέβεια· μὴ μόνον τὸ χρυσίον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρετὴν γὰρ τὸ πλοῦτον ζυμώτορ, ἐκ τοῦ φανερῶς
χρηστόρ. γὰρ ὅτι ἀτυχῶντι θεὸς τὸν ἔλεον θεοῦ μὴ μὲν, ὅτι γὰρ ὅπως ὡς τὸ εὐ ποιῶν αὐ-
τῶν ἔχει θεοῦ.

Μὴ δὴ καὶ αὐτῶ σου μὴδὲ νύξ τὸν ἔλεον, μὴ εἴπης, ἐπανελθὼν ἐπ' αὐτῇ, καὶ αὐτοῦ δώσω,
μὴ πένον γινῆται τὸ ὄρμηξ· ὅτι θυοργίας.

Εὐ εἰς γινόμεν, πρίβει, πῶν τὸ σὺν ἡμῶν τῷ ἀφ' ἀρετίας, χρεὶς δὲ τὸ πτό δειν. ἐπει-
δή, ὅσοι εἰς χρεὶν ἐβλάπτοντο, χρεὶν γὰρ ἐνδύσασθαι.

Ἐστὼ τὸ ἀγαθὸν ὑμῶν ἐκ τῆς χρείας, μὴ τὸ περιεσύνματ· ἡ μάλλον κατεπορεύει θεὸς θυοργίας
νεταί, ἡ πλὴν τῆς εἰσφορᾶς, καὶ μεγέθει τῷ ὑποδύσας.

Τὸ κάλλιστον καὶ φιλανθρωπότερον, ὅτι μὴ τῇ ἀξίᾳ τὸ διδομένον, τῇ δὲ δυνάμει καὶ τῇ δὴ
δεῖται τὸ κατεπορεύματ, μετρεῖ θεὸς τὴν ἐπίδοσιν.

Μὴ ἀναμείνης γινόμεν χρεὶς, ἀλλ' ἡδὴ γὰρ μὴδ' ὅτι τῇ ἀξίᾳ λείπει, τὸ πᾶν ἐλλείπης· ἀλλὰ τὸ
μὴ εἰσφέρει, τὸ δὲ πεπορεύματι.

Καλὸν ἡ σὴ τῶν ἀρετῶν καὶ τὸ φθόνον.

Χρεὶς γὰρ μάλλον, ἢ τὰ πάντα ἔχει, ὅς καὶ βασιλείαν κλάσματ· χαρίζεται. χρεὶς
σκέπης τρέφει τὸν πτωχόν τρέφω.

Πρὸς τὰ πάντα, καὶ χρεὶς κτῆσαι μόνον. εἰ γὰρ μετρίως χρεμάτω ἀλλοτρίων. εἰ δὲ ἐθέλῃς
τὰ πάντα, δὸς τὰ πλείονα· εἰ δὲ ἐθέλῃς, τοῖς περιεσύνματ.

Πρὸς πτωχὸν, εἰτ' ἀπὸ πτωχὸν μὴ τυχῶν. δίδωκε χρεῖς, μὴ ἵνα γὰρ τῆς χρεὶς πᾶσι, ὁ γὰρ πᾶς
ἐκ ἔδωκε, μὴ δ' ἐλπίστω λαβεῖν.

Μὴ δοκιμασίαν ζῆται τῇ διδομένῃ ὅς τις ἀξίος, καὶ ὅς τις οὐ. πολλὰ γὰρ βέλπου, ὅτι αὐτὸς ἀξίος
ὀρέγῃ καὶ τοῖς ἀναξίοις, ἢ αὐτὸς ἀξίος ἀποδρεῖν δέξῃ τῶν ἀναξίων.

Κρεῖσσον τὸ κατὰ δυνάμει εἰσφέρειν, ἢ τὸ πᾶν ἐλπίστω.

Μεγαλὴ τῇ ἀτυχῶντι φαρμακῶν, ἔλεος ὅτι ψυχῆς εἰσφορὸν· καὶ τὸ συναλγεῖν γινώσκεις,
πολύ πικρὸν τῆς συμφορᾶς.

Οὐκ ἐστὶ κώλυμα πρὸς ἐλεημοσύνην πνίγη, καὶ μάρτυς ἡ χήρα ἢ τὰ δούλο λατῶν βαλόντων, ἵνα
αὐτὸς τὰ πολλὰ κατεδύντας ὑπορακόντις.

Μεγαλὴ ἡ τῇ ἐλεημοσύνης ἰσχύς. μετὰ πολλῆς γὰρ εἰσάγει τῇ παρρησίας αὐτῆς προθύμους
εἰς τὴν βασιλείαν τῶν ἔρανων. γνωρίζω γὰρ ὅτι, τοῖς ἐν τῇ ἔρανῳ πτωχοῖς, τοῖς τὰς θύρας κατέ-
χουσιν τὸν θυμὸν· ὁ μόνον γνωρίζω, ἀλλὰ καὶ ἀσπίσι, καὶ ὅς αὐτὸν ὑπὸ τῇ τελειότητι αὐτῶν
μετὰ πολλῆς εἰσάγει τῆς παρρησίας. εἰ γὰρ τὸν θεὸν εἰς τὴν γλῶσσαν κατήγαγεν, καὶ ἐπέσει ἀνδρῶν.

Σενανίον
τὸ δίδωμι τῷ
ἐν τῇ ἐλεήσει

ὅτι αὐτὸς ἀξίος
ὀρέγῃ καὶ τοῖς ἀναξίοις

ποῦ γινέσθαι, πολλὰ μᾶλλον ἀνθρώπων εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναγαγεῖν δυνάσεται.

Ἡμεῖς δὲ μὲν κύριοι τοῦ τοῦ θεοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, αὐτὸς ἡμῖν ἔσθ' ἐχέριστο. εἰάν ἄξια εἴδης πρὸς σάγωγόν, εἰάν ἄξια φιλανθρωπίας τ' παρ' αὐτοῦ, ἐλεῆσθ' ἡμᾶς ὁ θεός· εἰάν δὲ εἰαυτοῦ μὴ ἐλεῶμεν τίς ἡμῶν φείσεται; ἐλεῶν τὸν πλησίον, καὶ ἐλεηθῆσθαι παρ' αὐτῷ τοῦ θεοῦ.

forte δικαίως

Μεῖζον ἢ ἐλεημοσύνη δέσιν, ἢ εἰς αὐτὸν ἀμαρτωλὸς, ἢ εἰς τὸς ἱεροῦς. ἐλεημοσύνη γὰρ τοῦτο ὅστις, ὃ τὸ αὐτὸ καὶ τορβανότας, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ πεπλημμεληκότας ἐλεῖν.

Οὐχ ὅπως ἐπαίνων ἄξιός ἐστι μέγαν ὑποδολιχόμενος, ὡς ὁ τὸν οἰκτρον καὶ ταλαίπωρον. καὶ ὁ μὲν τὸν δαυμασὸν καὶ πόδιφανῆ δοραπδύων, πολλοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων ἐπίδοξιν ἔσθ' ἐποίησεν· ὁ δὲ τὸν ἀπερρίμμελόν καὶ ἀπεγνωσμένον, ὅστις μόνον τὴν ἐν πολλῷ τῷ θεῷ ἔσθ' ὁρᾷ γὰρ.

Ἐλεημοσύνη ἢ πάσης ἀπληλαγμένη ἀδικίας, δέσιν· αὐτὴ πάντα ποιεῖ καὶ δαρά. ἔσθ' καὶ νηστείας βέλτιον, καὶ χαμδονίας, καὶ τοιγαυτοῦ ἐκεῖνα μοχλορότορα, ἢ ὑπὸ πονώτορα, ἀλλ' αὐτὴ κορδαλωτόρα χρωτίζει ψυχῇ, λεπτύνει, καλλύνει καὶ ὠρεῖται ποιεῖ.

Ἀμύχανον, καὶ μυρία καὶ τορδωσόμεν ἀγαθὰ τῆς ἐλεημοσύνης χωρεῖς, ὑπερβαίνει τῶν τῆς βασιλείας πρὸς τῶν.

Ἐκεῖνα μόνον κορδίσσονται, ὅσα αὐτὸ ἐκείνῳ πρὸς ἐμψύχῳ, ἐκεῖνα μόνον δέσιν ἡμέτερα, ὅσα τ' ψυχῆς δέσιν καὶ τορδωμάτα, ἐλεημοσύνη καὶ φιλανθρωπία. ὃ γὰρ δυνάτοιν χρέματα λαβόντα ἀπελθεῖν, μᾶλλον ἢ καὶ πρὸς ἐμψύχῳ αὐτὰ, ὥστε ἐπιμαῖσαι ἡμῖν σκηνῶν ἐν ταῖς αἰωνίαις μοναῖς.

Ἐλεημοσύνης χωρεῖς, ἀκαρπὸς ἢ ψυχῇ, πάντα ἀκάρπια, ταύτης χωρεῖς· πάντα ἀνόντα· τοῦτο δέσιν ὡς ὁρᾷσθαι δυναμεία τῶν θεῶν, τὸ ἐλεῖν καὶ οἰκτεῖν. ὅταν δὲ ἔσθ' ἡμῶν, τὸ πάντως ἀπεσθ' ἡμῶν, ὃ ἐπὶ, εἰάν νησθῶσιν ὁμοιοῖ ἐσθ' ὡς πατρὶς ὑμῶν· ὃ ἐπὶ, εἰάν παρ' ὁρᾷσθαι, ἀλλὰ τίς γίνεσθαι οἰκτερομένη, ὡς ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἔλεον γὰρ φησι θέλω καὶ οὐ δυσίαμ.

Ὡς βυλόμεθα τυχεῖν πρὸς τὸν θεόν, τὸ τῶν πρὸς τὸν μετὰ δίδου τοῖς πλησίον ὁφείλομεν. αὐτὸ δὲ αὐτὸ πλησίον τὸ τῶν ἀρσθῶμεν, πῶς τυχεῖν αὐτῶν βυλόμεθα; μακάριοι φησὶν οἱ ἐλεημονοῦντες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθῶσιν. ἀνέλεος δὲ ἢ κρείσσει τῶν μὴ ποιῶντων ἐλεῖν.

Ἐκτείνου σε τὰς χεῖρας μὴ εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλ' εἰς τὰς τῶν πονήτων χεῖρας. εἰάν εἰς τὰς τῶν πονήτων χεῖρας ἐκτείνῃς τὴν χεῖρα, αὐτῆς ἡ ψυχὴ ἐκτείνῃ τὸν οὐρανόν, ὃ γὰρ ἐκεῖ καὶ ὑμῶν λαμβάνει τὴν ἐλεημοσύνην· αὐτὸ δὲ ἀκαρπὸς ἀνατείνῃς, ὁρᾷ ὡς νησθῶσιν. ὃ γὰρ ἐν τῇ ἐκτείνῃ τῶν χεῖρων, οὐδὲ ἐν τῇ πληθεῖ τῶν ῥημάτων, ἀλλ' ἐν τοῖς ὁρῶν τὸ ἐπακρόαται δέσιν. ἀκούει γὰρ τῶν πρὸς τὴν λέγοντος, ὅταν τὰς χεῖρας ὑμῶν ἐκτείνῃς, ἀρσθῶν αὐτὸν ὁφθαλμὸς μετὰ ὑμῶν· καὶ εἰάν πληθύνῃς τὴν σέβειν, ὃ ἐκτείνῃς ὑμῶν, κείνῳ δὲ μᾶλλον ὁρᾷσθαι καὶ ταπείνω, καὶ δικαιοῦσθαι χεῖρας, καὶ μάθειτε καλὸν ποιεῖν.

Εἰ μὴ πονήτων ἡμεῖς, ὃ ἐν τὸ πολὺ τῶν ἀμαρτημάτων ὑπερέμνησθαι, ἰατροὶ τῶν τραυμάτων εἰσὶ τῶν ἡμετέρων οἱ πονήτων. φάρμακα ἡμῖν παρέχουσι τὰς αὐτῶν χεῖρας. ὃ ὅπως ἰατροὶ χεῖρας ἐκτείνων καὶ φάρμακα ὑπερβαίνει, τὴν ἰατρειάν παρέχει, ὡς πονήτης χεῖρα ἐκτείνων καὶ τὰ παρ' ἡμῶν λαμβάνων, ἐκμαγεῖον τῶν ἡμετέρων δέσιν κακῶν. ἔδωκε τὸ ἀργύριον, σὺν ἐξήλθε ἢ ἀμαρτήματα. ὡς τοῖς καὶ οἱ ἰσθῶν, ἀμαρτίας λαὸς μετὰ φέρονται.

l. ἐλεῖν/ε:

Τυφλὸς εἰσθῶν ἐλεῖσθαι εἰς οὐρανῶν βασιλείαν χειραγωγεῖν. καὶ πόλιν πρὸς τῶν, ἢ βασιλεὺς ὁρᾷσθαι, ὃ τὸν οὐρανὸν γίνεται ἐν τῷ οὐρανῷ ἀναβάσεως.

Τί ματαίωπον εἰς ὡς πλῆσι, τὰ τῶν πονήτων ἐν τοῖς τοῖς νησθῶν ἀποκρύνων; τί αὐτῶν πρὸς αὐτῶν ἀγανακτεῖς ὡς οἰκτρον ἀναλίσκων; τὰ πρὸς τὸν θέλωσιν, ὃ τὰ σὰ, τὰ ἐγχειροῦντα τοῖς δὲ αὐτῶν, οὐ μετὰ σὸ γινῶσθαι. ἢ ἐλαβὸν δὸς, καὶ τὴν χεῖρα κορδάνου. ἀρκεῖ σοι ὅτι δίδου οὐ λαμβάνειν ἐκτείνῃς.

Οὐδὲν ὅπως ὑπερβαίνει τὸν θεόν, ὡς ἐλεημοσύνη, διὸ οἱ ἰσθῶν καὶ τὰ τὸ παλαιόν, ἔλαμον ἐχέον· το, καὶ οἱ βασιλεῖς, ἢ οἱ πρὸς τῶν. ὃ γὰρ τῶν φιλανθρωπίας εἶχον σύμβολον τὸ ἔλαμον, ἐπὶ τῶν ὁ θεὸς ἐλεῖ αὐτὸν ἀνθρώπων καὶ φιλανθρωπία, ὅστις ἔλαμον ἐχέον· καὶ γὰρ τὴν ἰσθῶν ἀπὸ ἐλεῖς ἐποίησεν. καὶ οἱ βασιλεῖς ἔλαμον ἐχέον, ἐλεῖσθαι γὰρ φησι πάντας ὅτι πάντα δύνανται, ὅσοι γὰρ ἀρχῆς ἰσθῶν, τὸ ἐλεῖν, γινῶσθαι ὅτι δὲ ἔλεον ὁ νόσθαι σὺν ἐκτείνῃ, καὶ μῖμναι τὸν δίδου.

Παπώττω, ἔλεος ἀνθρώπων ὑπὸ τῶν πλησίων αὐτοῦ, ἔλεος δὲ κυρίου ὑπὲρ πάντων σάρκε.

Οὐδ' ἔτι ὅπως ὁμοίῳ ἔσθ' ὡς τὸ τοῖς πονηροῖς καὶ τοῖς ἀδικήσιν εἶν' συγγνωμονικόν.

Ἐλεος ὅτι ἐκείνῳ λύπη, ἄλλοις τοῖς κακοῖς σιωπῶμεν.

Γρηγ. νύσσης

Διωκτὸς ὡς ὁ θεὸς ποιῆσαι μισθία γίνεσθαι· ἀλλὰ τὸ εὖ ποιεῖν πᾶσι τοῖς ἐκείνῳ ἐκείνῳ Κλήμεντος ἡφίσ, ναὺ δὲ ἀλλήλων ἡφίσ καὶ ὑπομένειν ὡς ἀρετὴν, ἵνα τόπος γινώμεθα τῇ ὑποψίᾳ.

Τοιοῦτο ἰδίῳ πᾶσι τοῖς οἰκέταις, οἷον δὲ σοὶ τὸν θεόν γινώσκω, ὡς γὰρ ἀκούωμεν, ἀκούωμεν Φίλωνος ὁμοίαν ὑπὸ τῷ θεῷ· καὶ ὡς ὁρῶμεν, ὁραθῆναι ὑπὸ αὐτοῦ, πᾶσι γινώσκωμεν ἐν τῷ ἔλεει τὸν ἔλεον, ἵνα ἔσθ' ὁμοίαν τὸ ὁμοίον ἀντιλάβωμεν.

Ξήνοις μεταδίδου καὶ τοῖς δεισιπνοῖς ἐκ τῶν ἐόντων, ὁ γὰρ μὴ δεισιπνὴς δεισιπνῶ, οὐδέ αὐτὸς Δαμοκρίτης λήψεται δεισιπνῶ.

Πιπλῶν ἀδικηθεὶς ὑπὸ τινος, καὶ ἔχων ὀδύνην αὐτὸν καλεῖσθαι, ἀφῆκεν, εἰπὼν· συγγνώμη πιπλῶν τιμωρίας ἀμύνου. τὸ μὲν γὰρ ἡμῶν φύσεως ἐστίν, τὸ δὲ θεοῦ δόξας.

Ἐκ τῷ παθεῖν, γίνωσκ' ὅτι συμπαθεῖν, καὶ οἱ γὰρ ἅλλοι συμπαθεῖνται παθόν.

Φιλισίωνος

ΠΕΡΙ ΦΕΙΔΩΛΩΝ ΚΑΙ ΑΜΕΤΑΔΟΤΩΝ, ΚΑΙ

ἐλεημοσύνην μὴ ποιοῦντων, Λόγος κη.

Ὅτι ὑμῖν γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκειτοῦν, ὅτι ἀποδοτεῖτε τὸ ἐκείνῳ, καὶ τὸ ματθ. κγ ἀνθρώπων, ὅτι τὸ κύριον, καὶ ἀφίκεται τὰ βαρύνοντα τὸ νόμον, τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἔλεον. ταῦτα δὲ εἰσὶ ποιεῖν, καὶ ἐκείνῳ μὴ ἀφίκεται.

Εἰδότες καλὸν ποιεῖν, καὶ μὴ ποιοῦντες, ἀμαρτία αὐτῶν ὅτι.

ἰακώβ. δ

Ἡ κρίσις ἀνέλεος ἔσθ' ὡς μὴ ποιεῖν αὐτὸν ἔλεος.

Σολομώντος

Τὰ πάλαι γὰρ τῶν ἀσεβῶν ἀνελήμονα.

Γαβριήλ

Ἔστιν ἀρετή, ὡς εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον, πλεῖστον φυλακισμένον τὸ πᾶν αὐτοῦ, εἰς κακίαν αὐτοῦ.

καὶ ἀρετὴ τὸ πλεῖστον ἐκείνῳ ὅτι περιπατοῦντων πονηρῶν.

Ἔστι πλεῖστον ἀπὸ πλεονεξίας καὶ σφιγγῆς αὐτοῦ, καὶ κατελείψαντα ἐτόποις καὶ ἀφθονεῖται. Σειράχ

Ὁ σωτήρ ἀπὸ ψυχῆς αὐτοῦ, σωτὴρ ἁλλοῖς· καὶ ὅτι τοῖς ἀγαθοῖς αὐτοῦ, τρυφήσονται πολλοί.

Ὁ πονηρὸς αὐτοῦ, τίνι ἀγαθὸς ἔσται;

Τέκνον, καὶ δὲ ὅσον ἔχεις, εὖ ποιεῖ σεαυτῷ.

Ἀκούει ἀνθρώπου σολομώντος, μὴ εἶπες, ἐπανελθὼν ἐπαύνη καὶ αὐτοῦ δώσω, διωκτὸς σου ὁ ἅγιος βασις.

ὄντος εὖ ποιεῖν. ὅτι γὰρ οἶδας τί τίξεται ἡ ψυχὴ σου, ὡς ποιεῖν πᾶσι γινώσκωμεν ὑποδοχῆς, καὶ κατη-

φῆς εἰ καὶ διωκτὸς οὐκ ἐστίν, ἐκκλίνω τὰς ἀπαντήσεις, μὴ περὶ καὶ μακροῦ ἀναγκασθῆς τῶν χειρῶν

ἐκβαλεῖν, μίαν οἶδας φωνῶν, ὅτι ἔχω ἐδὲ δώσω, πᾶσι γὰρ εἰμὶ. πᾶσι εἰ ὅτι ὄντι πάντες ἀγαθοί,

πᾶσι πίστεως εἰς θεόν, πᾶσι εἰς φιλανθρωπίας, πᾶσι εἰς ἐλπίδος, συμμερισθῆς ποίησον τῶν σιτῶν αὐτῶν

ἀδελφός σου. πλεονεξίας εἰδος χαλεπώτατον, καὶ τῷ φθέρουμένων μεταδίδου τοῖς γινώσκουσιν.

Οὐκ ἡλέησας, ὅτι ἐλεηθῆς. οὐκ ὡοίξας τὴν οἰκίαν, ἀποκλειθῆς ἐν βασιλείᾳ, οὐκ ἐδωκας

ἀργύρῳ ὅτι πεινῶντι, οὐ λήψῃ τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Δείξω ἀνθρώπῳ τὰ ὄργα, καὶ ἀπαύτης αὐτὸν μισῶς. ὁμοίαν μετὰ τὸ λυθῆναι τὴν πανήγυριν πρὸς

γυμνασίῳ, ὅτι μετὰ αὐτὸν ἀγῶνας ἐπανελθὼν σεφαιδῶται, ὅτι ποίνω μετὰ τὴν πελοπύλιν ὑπεβεῖ.

Ἀξίον σοι τῆς ἀπορίας τὸ θορόν. πικρίαν ἔσθ' ὅτι δόξα. τὸ ἀνελθεῖς ἐπὶ τὴν Γρηγ. νύσσης

σας, ἔχε ὁ πόρ' ἡγάπησας, ἐφυγὼν τὸν ἔλεον; φθίβεταί σε ὁ ἔλεος. ἐβδελύξω πῶχρον; βδελύξω

ταῖς σε ὁ δὲ ἡμᾶς πῶχρους.

Τὸ φιλοτιμον, δεισιπνῶς καὶ τὸ μὴ δεισιπνῶν, κατεσκευασμένον.

Φίλωνος

ΠΕΡΙ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΟΣ, ΛΟΓΟΣ κθ.

Εἶπεν ὁ κύριος, ὅταν ποιήσεις ἀρετὴν ἢ εἴπῃς, μὴ φωνῇ αὐτὸν φίλος σε, καὶ αὐτὸς συγγενὴς σε, λουκᾶ ιδ

καὶ γένονας πλάσας, μήποτε καὶ αὐτοὶ σε ἀντιπαλέωσι. καὶ γίνεταί σοι ἀνταπόδομα.

ἀλλ' ὅταν ποιεῖς ὁδὸν καλὴν πτωχοῖς, ἀναπύρους, χαλὰς, τυφλοῦς, καὶ μακάριος ἔσῃ, ὅτι ἐκ ἔχουσιν

ἀνταποδοῦναι σοι, ἀνταποδοθήσονται γὰρ σοι, ὅτι τῇ ἀναστροφῇ τῇ δικαίᾳ.

- Λουκάς
1. 1. 1. 3. Αποστόλῃς
Σολομώντος
Σειράχ
Βασιλῆος
Θεολόγῳ
Χρυσοστόμῳ
Γρηγορίου
Φωτίου
Πατριάρχου
Πλατάρχῳ
Ἀνακρέοντος
Δημοδογῆτος
Δημοκρίτου
Ἰσοκράτους
Σωκράτους
- Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιῆτε αὐτοῖς ὁμοίως.
Ὁ ἀγαθοποιῶν, ἐκ τοῦ θεοῦ ὅστις· ὁ δὲ κακοποιῶν, οὐκ ἔσται τοῦ θεοῦ.
Παντὶ τῷ πτωχευμένῳ τὸ ἀγαθὸν σωθῆναι· ὁ θεὸς εἰς ἀγαθόν.
Φρονήσεως καὶ τὸ εἰδέναι τίνος ἡ χρεία.
Κρεῖσσον λόγῳ ἀγαθός, ἢ ὀδύσιν· ἀγαθὸς λόγῳ ὑπερδύναμις.
Χείλη ἀνθρώπου δικαίῳ ἐπιστάται χεῖρας.
Χάρις ἀνθρώπου, ὡς κέλευσεν ὁφθαλμοὺς σωτηρίας.
Αἱ ἀχρεῖς ψυχὰς ἐκείνου ἐν τῇ ἀπαλλοτριώσει τῶν ἀγαθῶν τῆς παρελθούσης χρείτης
ἐπαυδαίνονται.
Τῶν ἀγαθῶν ὄργων αἱ χρεῖται, ὡς δὲ δίδονται ἐπαναστρέφουσιν.
Εὐοργετὴς μὲν καὶ τὰ θεῖα φυσικῶς ἀγαπᾷ· τί δὲ ποσὸν θυοργετὴς ὁ φίλος; ὅσον οἱ ἐχθροὶ
πρωξενόντες ἡμῖν τὸν μακαρισμὸν τοῦ κυρίου ἐπὶ τὸν θυοργετὴν, μακάριοι ἐσὶ ὅταν ὀφείλωσιν ὑμᾶς καὶ
διώξωσι καὶ εἰπωσιν πᾶν πονηρὸν ῥῆμα κατὰ ὑμᾶς καὶ ὑμεῖς μὴ ἀντιδικήσῃτε· χρεῖται καὶ ἀγαλλιά-
σθαι, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολλὸς ἐν τοῖς ἔργοις.
Ἔως πλεῖς ἐξ ὑμῶν, τῷ ναυαγῶντι διὸς χεῖρα· ἔως θυετὴς καὶ πλουτῆς, τῷ κακοπαθούντι
βοήθησον.
Συμμετρεῖς δὲ τῷ ἀνθρώπῳ τὴν αὐτοῦ· ὁμοίως γὰρ ἀπό τινος παρὰ μικρὸν μεγάλα ζητεῖν,
καὶ παρὰ μεγάλου μικρὰ. τὸ μὲν γὰρ ἀκαίρουν, τὸ δὲ μικρολόγουν.
Οὐδὲν ἔστω ὡς τὸ εὖ ποιῇ ἄνθρωπος· ἔχει θεὸς, καὶ ὁ μὲν μέλλω, ὁ δὲ ἐλάττω θυοργετῇ, ἐκεί-
τος οἶμαι κατὰ τὴν αὐτοῦ δυνάμιν.
Εὐοργετῶν νόμιζε μιμεῖσθαι θεόν.
Ὁρᾶν πολλὰς τῶν ἀνθρώπων, μετὰ τὰς θυοργίας, κατὰ πόρ ἀνδραπόδων ὅπως ὑπο-
ρύντες τῶν θυοργητικῶν καὶ τὰς ὁφρὺς ἀνασπώντων κατὰ αὐτῶν.
Εὐοργετῶν μὲν καὶ μὴ ἀνδραπόδων ὅτι θυοργητοῦνται, ἵνα μὴ ἀντιδιδόντες ἡμῖν τὸν ἔπα-
νον, ἢ ὅ, τι δύνανται ἐλάττωσιν ἡμῖν τὸν μισθόν· ὅταν γὰρ μικρὴν παρὰ ἀνθρώπων λαβῶμεν,
τότε μέζονα παρὰ τοῦ θεοῦ λαβόμεθα.
Ἀρκεῖ πολλὰ καὶ πτωχεύσεις μέγα ποιῆσαι ἀγαθόν.
Οὐκ εὖ ποιεῖ ὁ εὖ ποιῶν, ἀλλ' εὖ παρὰ αὐτὸς καὶ θυοργετῇ μᾶλλον, ἢ θυοργετῇ· μέζονα
γὰρ λαμβάνει, ἢ δίδωσι. θεὸς γὰρ δανείζει ἐκ ἀνθρώπων· αὐτὸς τὸν πλοῦτον, ὃ μείοι· μείοι δὲ, εἰάν
μὴ ἐλάττωσιν, εἰάν μὴ δῶν.
Ὁ θελῶν τὸ ἀγαθὸν μόνον, ἡλωθεὶς δὲ πῶς τὸ κελὸν τῷ μὴ δυνάμει, κατ' οὐδὲν ἐλάττω-
ται τῇ ψυχῇ· ὁ δὲ πῶς τῷ ὄργῳ τὴν γνώμην διεξάγει.
Τὸν θυοργητοῦντα εἰς ψυχὴν, ὡς ὑπερέτιμι θεὸς, μετὰ θεῷ τίμα.
Οἱ διαπανδόντες εἰς ἀναξίους, δὲ τῶν ἐργῶν θορακδύνονται καὶ ἀξίους, τρισὶν ἀτόποις ἐνόχως ἐκ-
αὐτῶν ἀφαιρῶσιν· ἐκμήσαντες αὐτοὺς, ἐν ὑβρίσιν καὶ χρεῖσιν, καὶ φαύλεις ἐν ἡμέρᾳ, ὑλὴν ἀμαρτιῶν
χρηγίσαντες.
Ἀχρεῖς θυοργετῶν, καὶ νεκρὸν μυρίζου, ἐν ἴσῳ κείται.
Ὁ θυμὸν τρέφειν, καὶ πονηρὸν θυοργετῶν, ταυτὸν ὅστις, ὁ δὲ τὸν γὰρ ἡ χρεία δύνοισιν γινώσκει.
Ἀνακρέων ὁ μελοποιός, λαβὼν τάλαντον χρυσίου παρὰ πολυκράτους τοῦ τυράννου, ἀπέλυσεν,
εἰπὼν· μισθὸς δωρεάν, ἢ τις ἀναγκάζει ἀχρηστῶν.
Δημοδογῆτος ὁρωτῆς τί ἀνθρώπος· ἔχει ὁμοίον θεῷ, ἔφη, τὸ θυοργετῆν καὶ ἀληθινόν.
Μικρὰ χρεῖται ἐν καίρῳ, μέγιστά ἐστι τοῖς λαμβάνουσιν ταύτας ἐν πόσει.
Μικρὰ δίδοναι βούλεις μᾶλλον, ἢ μεγάλα ἐγγυᾶν· ὅ, τε γὰρ κίνδυνος ἄπεισι, καὶ ὁ λαβὼν
ὄργων καὶ λόγου χρεῖαν ἔχει.
Ὁ πτωχὸς τὴν χρεῖαν κατὰ τὴν θέαν τὴν χρεῖαν δίδωσι· ἡ γὰρ βραδυτῆς λυμάνεται τὴν δύσιν.
Δυναμὴν χρεῖται μὴ βράδυνε, ἀλλὰ δίδω, ὡς ἀμύνη· μὴ εἴη τὰ πράγματα μόνιμα.
Ὁ πλουσίῳ χρηγῶν, ὅστις ὁφείλει τὸ εἰς θάλασσαν ὑδῶν ἐκχεῖν.
Οὐδὲν ἐν τῷ βίῳ τάχιστα γινώσκω ὡς χρεία.

Ἡ χάρις πρὸς ὑγνώμονας, ὅτε ποτε θνήσκῃ.

Μὴ φοβῆται μικρὰ χερσὶν ἡδύς, ὅτι γὰρ καὶ πρὸς τὰ μεγάλα πιστὸς εἶναι.

Μὴ οὐκ ἐλπίσῃς ὅτι ὁ ἰσχυρὸς σου χερσὶν, ὅτι γὰρ ὡς ὁ δειδωκώς.

Οἱ μὴ χρησάμενοι τοῖς ἰσχυροῖς ὁρθῶς, ὅτε εἰ σωθήναι τὴν αὐτοῖς παρὰ τῷ θεῷ χρῆσιν, μνημονεύουσιν. Δημοδότης

Μὴ αὐτὰ μεγάλα, ἵνα μὴ διανοῖς δάκρυον, ἢ τυγχάνω λυπῆς, ἢ μὴ τυγχάνω λυπῆς.

Ἦν ὅτι πάντων τὰ διδόμενα δέχεσθαι χρῆ. ὅτι γὰρ διὰ τὸν ἀρετῶν ἡσυχίας τρέφεται.

Τὸς ἀγαθὸς εὖ ποιεῖ, καλὸς γὰρ δημοκρῶς πρὸς ἀνδρείαν ἀποδίδω χάρις ὁφθαλμῶν. Ἰσοκράτης

Ἀδελφὰν τὸς ὅτι τὴν ὑποψίαν ὁ πολὺς. ὅτι γὰρ διδόναι γὰρ λαμβάνεται, καὶ ὅτι τῷ σὺν

πίσιν συναρτῇται.

Λαβὼν τι παρὰ τὴν, ὁ δὲ ἀπόδοι, ἵνα πάλιν λάβῃς.

Χρήματα ποιεῖται μὴ, ὅτι ἀρετῶν, ὅτι ἀδίκους δέ, πάντος χάριον.

Ἦν ὅτι θεῶν, ἐπαινεῖ δέ, τοῖς ἀνθρώποις παρέχει δέ.

Εὐνοία καὶ χάρις, πρὸς ὅσων ὅτιν ὁ βιαζομένων.

ΠΕΡΙ ΑΚΤΗΜΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΟΛΙΓΟΔΕΙΑΣ,

Λόγος λ.

Εἰπὼν ὁ κύριος, μὴ μεμνησθε τῆ ψυχῆ ὑμῶν τί φάγητε, μὴ δὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσθητε. Ματθ. 6
Ἡμεῖς δὲ τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα πρὸς
σεβασθῇται ὑμῖν.

Ἀργυρίαν ἢ χρυσίον, ἢ ἱμάτισμα, ὅτι ὁ ἐπιδύμῃς, αὐτοὶ γινώσκουσιν ὅτι ταῖς χάρις μου, καὶ πράξω ἀποσ. 2
τοῖς ὅτι μετ' ἐμὲ, ὑποκρίσασιν αἱ χερσὶ αὐτῶν.

Ἀφίλαργυρος ὁ τρόπος, ἀρετῶν μὴ τοῖς παροῦσιν. αὐτὸς γὰρ εἶπεν, ὅτι μὴ σε ἀνῶ, ὅτι ὅτι πρὸς ἐξ. 19
σε ἐγκαταλείπω.

Εἰ γὰρ ἐμαυτὸν ὅτι οἷς εἶμι, αὐτῶν εἶναι. οἷον καὶ ταπεινούσθαι, οἷον καὶ περισσύνειν. ὅτι πᾶν πρὸς φιλ. 2
τὴ καὶ ὅτι πᾶσι μὲν μνησθαι καὶ χρὴ τὰ ἑορτάζειν καὶ πρὸς ἡμῶν, καὶ περισσύνειν ὅτι ὅτι εἶναι. πάντα ἐχρῶ
ὅτι γὰρ ἐνδύσθαι με χρῶ.

Κρεῖσσον ὀλίγον ὅτι δικαίῳ ὑπὲρ πολλοῦτον ἁμαρτωλῶν πολλῶν.

Πλοῦτος ὅτι ἐάν ῥῃ, μὴ πρὸς τίς ἐστιν καρδίαν.

Ἀνὴρ ἐνδύσθαι, ἀγαπᾷ σωφροσύνην. φιλοῦν οἶνον καὶ ἔλαιον ὅτι πολλοῦται.

Κρεῖσσον ὀλίγον ἡμῶν μετὰ δικαιοσύνης, ἢ πολλὰ γυνήματα μετὰ ἀδίκους.

Κρεῖσσον ἐξουσιᾶς μετὰ λαχάνων πρὸς φιλίαν, ἢ πρὸς ἀδίκους μόχθῳ μετὰ ἔχθρας.

Κρεῖσσον φώμῳ μετὰ ἡσυχίας ὅτι εἰρήνῃ, ἢ οἷον πολλῶν ἀγαθῶν καὶ ἀδίκων θυμῶν. Παροιμ. 12
τῶν μετὰ μάχης.

Πλοῦτος καὶ πρῶτος, μὴ μοι δὴς κύριος. σωτήριον δέ μοι τὰ δέοντα καὶ τὰ αὐτῶν, ἵνα μὴ λ
πληθεύῃς, ὅτι δὴς γυνήματα, ὅτι εἶπω, τίς με ὀρεῖ; ἢ πρῶτος κλέψω, καὶ ὁμῶς τὸ ὄνομα τῷ θεῷ μου.

Μέλι ἐν ῥῳ φάγε τὸ ἱκανόν, μὴ ποτε πληθεύῃς ὀρεῖς.

Κρεῖσσον πλήρωμα δραστῶν μετὰ ἀναπαύσεως, ὑπὲρ πλήρωμα δὴς δραστῶν ὅτι μόχθῳ.

Ὅτι ἱκανόν ἀνθρώπων πεπαιδευμένων τὸ ὀλίγον.

Ζωὴ αὐτῶν ὀρεῖς ὀρεῖς γλυκαυθῇται.

Ἦν ὅτι ὑγείας ὑπὲρ ὀρεῖς μετρίῳ.

Μεγάλῳ ἔχετε τὴν ψυχὴν. τοῖχοι δὲ ὅτι μικροὶ ὅτι μέγας, τὴν αὐτὴν χάρις πρὸς ἔχοντα.

Σιωπὴς ἐδῶν ὅτι εἰς, καλυμμένα ὅτι σαρκοῦ, πρὸς χερσὶν καὶ ὀρεῖς αὐτῶν.

Παράχρησις ὅτι, ἢ ὑπὲρ τὴν χάρις διαπάνη.

Κρεῖσσον μικρὰ μετὰ ἀσφαλείας, ἢ μεγάλα μετὰ ἀσφάλειας.

Ὅτι μοι γυνήματα ὅτι ὀρεῖς, καὶ τὸ μὴ ὑπὲρ βάλλειν ὀρεῖς τὸν ὀρεῖς, μὴ δὲ ἀμβλυῶν τῇ κρατῇ Γρηγ. νύσσης
λα τὴν ὀρεῖς.

Ὅτι τὴν ἡμῶν διδόν, καὶ τὰ εἰς τὴν ἡμῶν μοι δίδω.

Ἡ τὴν ἀναγκαίῳ κτήσις καὶ χρῆσις, ὅτι τὴν ποιότητα βλαβερὰν ἔχει, ἀλλὰ τὴν παρὰ τὸ μὴ. Κλήμεντος
τροπὴ ποσότητος.

Κάτων

Ἐπικρῶς

Σέξτου

Δημοδότης

Κρατῆς

lego, μὴ πρὸς

ἰσχυρίας

Θεοπίδης

A 30

ψαλ. λς

ψαλ. ξα

Παροιμ. κα

Παροιμ. ιζ

κε

Σεισάχ

Βασίλειος

Θεολόγου

ὧλων

Ἀγαθὸν ἀναγκαῖον, ἢ ὀλιγοσιτία.

Ὁ ἀποδιδόντων ὀλιγοδότης, ἀδανώτης καὶ θνητὴς φύσεως μετέδωκε· τὸ μὲν ὑποδίδεις ἔχων, εἴ μὴ σὺ μαθῇς· τὸ δὲ μὴ πολυδίδεις, εἴ μὴ ψυχρὴ ἐπιμελὴς ἀδανασίας.

Ἡ αὐτάρκεια πηγὴν ἔχουσα σωφροσύνης, μέτρον δὲ τῶν ἀναγκαίων καὶ χρησίμων πρὸς τὸν βίον.

Ἀσκητικὸν ὀλίγων δεκτικὸν, εὖ γὰρ ἐγγυτάτω θεῷ, τὸ δὲ φανερὸν μακροτάτω.

A 31

ΠΕΡΙ ΠΛΟΥΤΟΥ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΩΝ, ΕΥΨΥΧΟΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΝΤΩΣ ΒΙΟΥΤΩΝ, ΛΟΓΩΣ ΛΑ.

Ματθ. ιθ

Εὐψυχότερόν ἐστι καμνὸν εἶς τρυπήματι· ἵνα ὁ δὲ πλούσιος εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ.

α. πρὸς ἱμ. 5

Τοῖς πλούσις ἐν τῇ νύκτι ἀδύνει παρὰ γέφυραν, μὴ ὑψιφρονεῖν, μὴ δὲ ἠλπιεῖν αὐτὸν πλῆττε ἀδελφὸν, ἀλλ' ὡς τῷ θεῷ, τῷ πρὸς ἐχθρὸν ἡμῶν πάντα πλεονείων εἰς ἀπόλαυσιν.

α. πρὸς ἱμ. 7

Οἱ βυζύμιοι πλουτεῖν ἐπιπύουσι εἰς πλεονείων καὶ παγίδια τοῦ διαβόλου, καὶ ὑποδιδέσκειν ἀνοήτους καὶ βλαβερούς, αἱ τινὲς βυθίζουσι αὐτὸν ἀνθρώπων εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν.

Γαροιμ. ιθ

Πλούτῳ πρὸς τὴν ψυχὴν πολλὰς.

κβ

Πλούσιος πτωχὸν ἀφρονεῖ.

Ἀγαθὸς πλούσιος, ὃς μὴ ἐστὶν ἁμαρτία.

ιβ

Κρείσσον πτωχὸς δίκαιος, ἢ πλούσιος ψεύστης.

Σααχ. λα

Μακάριος πλούσιος ὃς εὐρέθη ἁμωμὸς, καὶ ὃς ἐπίσω χρυσίου ἐκ ἐπορείῃ.

ιγ

Πλούσιος ἀδελφὸς μὴ, σκεῖται ὑπὸ ὧλων.

λα

Ἀγρυπνία πλούτου ἐκτικὴ σάρκος, καὶ ἡ μεριμνα αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ ὕπνου.

Βασιλ. ιθ

Ῥόδον ἢ φύσιν τοῦ πλούτου, χεῖρ ἀφρονεῖν οὐκ ἐστὶν ὅτι ἔχοντες παρατρέχει, ἄλλοτε ἄλλοτε πλεονείων παρὰ μετρίαν.

κα λ ιθ

Δύνασαι μάλλον ὕψω τῇ χειρὶ πόδας αὐτῶν κατὰ γῆν, ἢ πλεονεῖν διαρκῶς σωτηριῇσαι.

Ὁ καλὸς ἐστὶν ὁ δὲ πρὸς λόγον τὰ πρὸντα μεταχειρίζομαι, οἰκονόμος δὲ τῶν πρὸς θεῷ· ἐπὶ νείων καὶ ἀγαπάει ὁ ποιητὴς, δίκαιός ἐστι, εἴ μὴ τὸ φιλαδέλφον καὶ κοινωνικὸν τοῦ τρόπου.

Ὁ μὲν δίκαιος, ὅτε πρὸντα ἀφρονεῖται τοῦ πλούτου, ὅτε μὴ πρὸντα ὑπὸ τῆς εὐχάρειας· ὁ γὰρ ἀφρονεῖς ὅτι τῶν διδωμένων, ἀλλ' οἰκονόμος. ὁ δὲ εἰς δὲ τῶν νομῶν ἔχοντων ὑπὸ τρέχει τῇ ἀσυχίᾳ ἐν τῶν ἀλλοτρίων ἀσυχίᾳ, εἰ μὴ πρὸς τὴν τῶν πολλῶν ἀποβλέπει δίδειν, οἱ δὲ αὐτῶν καὶ ζήλῳσι αὐτὸν ἐν ὁμοίᾳ τινὶ καθεστῶτας.

Θεολογ.

Ὡς ἀποδοῖτο πλούτῳ, εἰ μὴ βοηθεῖ πρὸς τὴν.

Τί γὰρ δεῖ θυσιαρίζου λησῆς καὶ κλέπτου, εἰ μὴ μεταβολῆς ἄλλοτε εἰς ἄλλος μεταβῇ τῶν καὶ ῥιπίζοντων τὴν ἀσυχίαν ὑποδείξαι· ἀλλὰ μὴ εἰς τὰς ἀσφαλεῖς ἀποδείξαι τῶν ὑποδιδόντων ἰχυροτέρως.

Χρυς.

Οὐ ποσὸν πρὸς τὴν ἀναγκαῖον, ὡς τῶν περιττῶν ὁ πλούσιος· ὁ δὲ αὐτὸς ποσὸν τῶν ἰσχυρῶν ἔχει πρὸς τὸ χρῆσθαι τῇ πονηρίᾳ, ὅσῳ δυνάμει ἔσται.

Εἰ τις ὑποδιδέσκει κρατῶν ὑπὸ χρημάτων νικᾷται, ὁ δὲ ὑποδιδέσκει πολλὰς κρατεῖ, ἀλλὰ ἀπὸ φύσεως ἔλαχε τὸ μὴ σφόδρα ἐνοχλεῖται ἐν τῇ πονηρίᾳ. ὁ γὰρ πάντων ὁμοίως εἰς κατὰ φύσιν.

Εἴ μὴ πάντων τῶν κακῶν ὅτι ἡ φιλοχρηματία. ὑποδιδέσκει γὰρ τὴν πλεονείων, ὑποδιδέσκει, ἀφρονεῖ, πλεονείων, φθόνος, φόνος, μετὰ ἐλπίαν, πόλεμος, πλεονείων, ὑποδιδέσκει, μετὰ ἐλπίαν.

Γρηγορ. νύκτ.

Τὸ καλὸν ἔχει ὀλίγα, πολλὴ τιμωτόρον τοῦ κακοῦ ἔχει πολλὰ.

Οὐδὲς ποτε τοῦ κακοῦ αἰνῶν γίνεται καλόν, ἀλλὰ τὸ καὶ λαμβανόμενον, ὅλη καὶ ὑποδιδέσκει τὸ πλεονεῖν ὑποδιδέσκει κατὰ τὴν.

Κλήμης

Πλούτῳ ἄριστος ἢ τῶν ὑποδιδέσκει πρὸς τὴν.

Φίλωνος

Πλούτῳ καλὸς, ὅτι ἐν βαλάντιος, ἀλλ' ἐν τῇ τῶν χρυμάτων ὑποδιδέσκει.

Κέλδ.

Μὴ βούλου πλεονεῖν φιλοπληρίας γνέσθαι. ἀλλ' ὅτι ὅντων ἐλεῖν ὁ θεὸς νομοθετεῖ τὸν δίκαιον.

Πλάτωνος

Αἱ μὴ ποσὸν εἰς τὴν τῶν σώματα, αἱ δὲ ὑποδιδέσκει μετὰ τὰς ψυχὰς ἐμποδίζουσι.

οὐτε

οὐτε ἵπποιοι δὴ γῆρας κείνοιτ' αὖ πολυτελὴ σκόδῳ ἔχον, ἀλλ' ὅτι φύσιν λαμπρὴν ἔχοντες ἔτι ἀνὴρ
 ἀποδιδῶν ὁ πολυτιμότερος οὐκ ἀποκτενέσθαι, ἀλλ' ὅτι τὴν ψυχὴν γῆρας αἰσθάνεται.

Διὸς αὖτε αὐτὸν ἀνδράποισι ἡ τῶν πλεόντων ὑπὸ θυμῷ: μὴ κτενέσθαι μὲν γὰρ, τρὶν ἔχει κτενέσθαι Δημοκρίτου
 δὲ, βασιλεύει ταῖς φροντίσιν: ἀποκτενέσθαι δὲ, ταῖς λύπαις.

Ὁ κατὰ φύσιν πλεόντων ἀρτὰ καὶ ὑδία, καὶ τῇ τύχῃ τῶν σώματ' σκέπη συμπεπληρωμένος:

ὁ δὲ πλεόντων κατὰ ψυχὴν ἀπεραντοῦ ἔχει καὶ τὴν ἐλπίδα θυμῷ βασιλεὺς.

Ὅσα μὲν αὖτε τῇ φύσει, πάντες δὲ μὲν πλεόντοι: ὅσα δὲ ἐφ' ἡμῶν, πάντες δὲ μὲν πλεόντες.

Ὁ μὲν οὖν συμμεταβαλλὰ τοῖς ἀγχοῖς: ὁ δὲ πλεόντων, τοῖς τῶν λεκτεμνίων τρόποις.

Σωκράτης

Ἰδὼς μὲν ὅτι τῶν γυναικῶν ἀνδραγαθῶν: πλεόντων δὲ, ὅτι τῶν ἰδίων πόνων.

Προῖξ πολλὰ τέκνα βελτίονα ὅτι ποιεῖ.

Κλειτάρχης

Ἐκράτεια, κρητὶς οὐσεβείας, ὀρεξίς λιτήσεως, ἀρχὴ πλεονεξίας. ἐκ γὰρ φιλαργυρίας ἀδικία
 φαίνεται.

Οἱ κατὰ φύσιν ἀνθρώπων, οὗ μὲν μεγάλας χρεῖματ' ἔχοντες, καὶ φαύλους ὄντας λιμῶσι τε, καὶ εὐσεβίᾳ
 πεδαυμάκεται: τῶν δὲ ἀποδιδῶν ἐπὶ δ' αὖ ἀνδραγαθίᾳ κατεγνώσιν, ὑποφρονέουσι.

Πολλὰ μὲν λεκτῶν ὑπὸ ἀνδραγαθίᾳ ὅτι πλεόντων.

Καὶ μὲν οὖν πλεόντων γῆρας κείνοιτ' ἀποκτενέσθαι, θανάτῳ γῆρας τριῶν ἢ τεσσάρων.

Φιλιστῶνος

Ζημίαν αἰετὶ μᾶλλον, ἢ λυδίαν ἀσπιδόχου. ἢ μὲν γὰρ ἀπαρξέσθαι λυπῆσαι: τὸ δὲ, ἀπαρξέσθαι.

Χείλων

Πλεόντων λεκτίας μᾶλλον, ἢ κρητὶς γαβίας ὅτι πλεόντων.

Τί ὅτι πλεόντων; θησαυρὸς κρητῶν, ἐφόδου ἀτυχεμοῦ, χρηγία πονηρίας.

Πλεόντων ἀπὸ λεκτίας ὀρεξίας ὑπὸ γινόμενῳ, ὑποφρονέου ὄντων λεκτενέσθαι.

ΠΕΡΙ ΠΛΟΥΣΙΩΝ ΟΥΚ ΕΥ ΒΙΟΥΝΤΩΝ, ΚΑΙ

τῶν παρεπομένων αὐτοῖς κακῶν, Λόγος λαβ.

Εἶπεν ὁ κύριος τοῖς ἐαυτοῦ μαθηταῖς: Ἀμὲν λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐ σκόδῳ πλούσιος εἰσελεύσεται. Ματθ. 19
 ταῖς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. πάλιν δὲ λέγω ὑμῖν, οὐκ ὀρθώτερόν ἐστι κἀμὲν εἰσελθεῖν
 πύματ' ὅρα δὲ εἰσελθεῖν, ἢ πλεόντων εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν εἰσελθεῖν.

Οὐαὶ ὑμῖν οἱ πλεόντων, ὅτι πεινάετε, ὅτι ἀπέχεσθαι τὸν μισθὸν ὑμῶν καὶ τὴν πρᾶκλιν.

Λουκάς

Οἱ πλεόντων ἡλιούσατε ὁλοφύροντες, ὡς ταῖς τελευταῖς ὑμῶν ταῖς ἐπορχομνίαις. ὁ πλεόντων ἡλικίᾳ, καὶ

τῶν ὑμῶν σέσιπτε, καὶ τὰ ἡμέτερα ὑμῶν σιτοέρωτα ἐγὼ. ὁ χρυσὸς ὑμῶν καὶ ὁ ἀργυρὸς κατετίωται,

καὶ ὁ ἰὸς αὐτῶν εἰς μαρτύριον ὑμῶν ἔσται, καὶ κατεφάγε τὰς σάρκας ὑμῶν, ὡς πῦρ.

Μὴ φοβῶ ὅταν πλοῦσι ἀνθρώπων, ἢ ὅταν πλοῦσι καὶ ὁ δόξα τῶν οὐρανῶν αὐτοῦ.

Δαβὶδ

Κωμῆς λεόντων ὄναρτοι γὰρ ὁρμή, ὅπως νομαὶ πλοῦσι πτωχοί.

Σαρὰχ

Πλοῦσι σφαλόντων πολλοὶ ἀντιλήπτορες, ἐλάλκον ἀπόρρητα, καὶ ἐδικαίωσαν αὐτοῦ.

ἐν ταῦτα

Πλεόντων ἐλάλκον, καὶ πάντες ἐσθίοντες, καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ ἀνύψωσαν ἕως τῶν νεφελῶν.

ἐν ταῦτα

Ὁ ἀδελφὸς ἐν πλούτῳ, ἐν πτωχείᾳ πωλεῖται.

Ἀνδρὶ μικρολόγῳ, καὶ ἐλὸν ὁ πλεόντων.

Ἀγρυπνία πλούτου ἐκτὴς σάρκα, καὶ ἡ μεμενκα αὐτοῦ ἀποστρέφεται ὑπνοῦ.

Σαρὰχ 11

Ὁ ἀγαπῶν τὸν πλούτον ἐδικαίωσεται.

Ἐμίσσηται ἡ ψυχὴ καὶ πλούσιον φάσκει.

κα

Ἀγαθὸ θεοῦ γέγονας ἀνθρώπε πτωχέτης, οἰκονόμος τῶν ὁμοσέλων, μὴ πάντα οἷς τῇ σὺ γαστρὶ ἄδῃσιν
 πταροσκόδῳ, ὡς περὶ ἀλλοτρίων βελόνῃ πᾶσι τῶν ἐν χορῇ. μικρὸν ἀνφραίνῃ σε χρόνον, εἴτα πᾶς
 εὐφραίνεται οἰκίσσεται, τὸν δὲ ἐπ' αὐτοῖς λόγον ἀπατηθῆσιν μετὰ ἀκρίβειας.

Ὁ πλεόντων ὁ πτωχὸς ἐστὶν ὁ πλεόντων, καὶ ὁ δυνάστης ὁ πλεόντων ὁ ἀξιώματ'.

ὄργανα γὰρ ἐστὶν ταῦτα τῶν ἀρετῶν ὅτι καλῶς κεχημνίαις, καὶ αὐτὰ ἐν ἐαυτοῖς ἔχοντα τὸ μακάριον.

ὁ μὲν ἐν λεκτίᾳ τῶν πλεόντων κεχημνίαις, ἐλεεινός: ὁ δὲ ἐν εἰρήνῃ ὁ ἐλαβε πᾶς τὴν τῶν πολεμίων

ἄμωσαν, τότε ἐκείνῳ ἐαυτὸν κατελίσσεται.

Μὴ μίξωμεν τὸν ἡμέτερον πλούτον ἀλλοτρίοις διακρυσιμ, ὑφ' ὧν ὡς ἀπὸ τοῦ καὶ σκῆτος διαπαύσεται. Θεολόγος
 νηδύσεται, ἢ τὸ ἐν γραφῇ εἰπεῖν ἡμεῖς.

Videtur locus corruptus

Χρυσόμας

Οἱ πλεῖστοι ὡς τὰ πολλὰ πρὸς λακίαν θυμῷ πῶτος, ἔχουσι φη γὰρ θυμὸς εἰς πολλὰ ταῖς ποσὶ
ραῖς ὑπὸ θυμῷ πρὸς ἐχέουσι τὴν θυμῷ, οὐδὲ τὸν ὑπὸ τὰ ἀμαρτήματα πρὸς ἐχέουσι.

Ἐπισφαλὴς ὁ βίος τοῖς πολυτοῖσι, δις μεταχέρις ἢ μεταβολή. εἰ δὲ λέγεις, πολλὰς οἰκί-
 τας ποιεῖ, καὶ πολλὰ ἐκκτηται πλῆθρα γῆς ὁ πολυτῶν· πρῶτον γινώβι ὅτι χαλεπὸς ἔξει τὰς
 θυδιάδας, πάντων τῶν λόγων ὑπερχῶν. οὐ γὰρ ὅπως ἀπολαύσει ἑλαβε μόνον, ἀλλ' ὅπως καὶ ἐτόροις
 γήνοιο χρήσιμος· δυνάτορον, ὅτι εἰσὶν ἀπὸ τοῦ περιουσίας αὐτῷ γίνεται ταύτης, ἢ φροντισίᾳ
 καὶ μερίμνῃ καὶ ὀργῇ, καὶ τὸ εἶναι πάντος εἶναι ἐν ταραχῇ καὶ θορύβοις. οὐ γὰρ οὗτος μὲν μυ-
 ρίας γαστέρας, ὁ δὲ ψυχῆς μίαν πληροῖ μόνον· ἀλλὰ καὶ εὖ καὶ ἐκείνῳ μιᾷ, καὶ ἡ ἀμφοτέρω
 θόρακ' ὀνοῦσι σῆμα· ἀλλ' ὁ μὲν χρεὶς ἀγωνίας καὶ δόλου· ὁ δὲ, μετὰ τοῦ λησθῆναι καὶ τρέμειν
 τὰς ἐπαναστάσεις, μὴ τῶν ἰσθμῶν ὡς πολλὰν ἔχει τὴν περιουσίαν, ἀλλ' ἐπὶ πλεονεξίας τῆς πολλῆς ταύ-
 τος ἀπολαύσει.

οὐδὲν ὀφείλου ἔσθ' ὡς οὐσίῳ ἀποδιδόντων μὴ διωαμένῳ λαβεῖν τὸν πλοῦτον σὺν ἑαυτῷ,
ὅς γε πλοῦτον ἀπ' ἐλ' ἀρραύσειας ἐκέρδανεν μόνον, ὅσον πλὴν ψυχῇ αὐτῷ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ παρὰ
τῆν κολακίαν μακροβιῶσαι.

Πολλοὶ πλουτῶντες πόδεσσι μέλονται, τὸν βίον ἀβίωτον γνόμεσθαι εἶναι· ἔτεροι δὲ πρὸς αὐτοὺς
δυσχεῖν, πάντων δυσθυμότορον διατέλεισθαι. καὶ οἱ μὲν διορυφείας ἀπολαύσαντες καὶ δόξης καὶ
τιμῶν, πολλὰς αὐτῶν ἐπαράσσαντο τῶν ζωῶν· οἱ δὲ ἄσκητοι καὶ ὁδὸς ἀσκήμων καὶ ὁδὸς γινώσκοντες,
πολλὰν εὐαιδέαν μακαριωτέρας εἶναι γνόμεσθαι, ὃ γὰρ ἐν τῇ φύσει τῇ περὶ γὰρ αὐτῶν ὅπως, ὡς ἐν τῇ γνώσει
μὴ τῇ ἀνθρώπων, τὰ ἐν δυσθυμίᾳ ἐστὶν ἀποφύκει.

Αὐτὸς ὁ χρεῖσος ἀπεφίνατο, ὅτι δὴ αὖθις θεῶ δουλοῦναι καὶ μαμωνᾶς· καὶ ὅτι οὐδεὶς διώκεται
 διὰ τοὺς κυρίους δουλοῦναι. γιναιτὶα γὰρ ὑπὸ τῆς ἡσυχίας. ὁ χρεῖσος λέγει, φέδου τῶν πονηρῶν. ὁ μαμωνᾶς
 λέγει, ἐγὼ αὖθις γυμνὸς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἔχουσιν. ὁ χρεῖσος λέγει, κενώσω ἀπὸ τοῦ ἔχεις. ὁ μαμωνᾶς λέγει,
 λαβεῖ καὶ ἀπὸ τοῦ ἔχεις. ἀλλ' ὅμως ἀκούεται μάλλον ὁ τὰ αὐτὰ καὶ ἀπὸ τοῦ καὶ πικρῶς ὁ πικρῶς
 τῶν, τὰ τὰ ὑποκρίναι καὶ σωτήρια ἡμῖν κελδόντων. ὁ αὖθις γέννηκα, ὁ αὖθις σκότῃ, ὁ αὖθις πο-
 τῆμος πυρὸς, ὁ αὖθις σκωληξ ἀτελεύτητος.

ἔστι δὲ πλεονέτω εἰς δ' εὖον χρήσασθι, ὅταν εἰς αὐτὸν Διομενίδης ἀναλῶσθι.

Κυρίλλου

Τοῖς πλουτισσι μάλιστα παρέπεισα φιλεῖν τὸ δυνάμιον, καὶ ἐκ πλείους ἄγαμ ἀγορῶχίας
παιτκύνονται πρὸς τὸ ῥάθυμον.

κέλονθ

πλοῦτος καὶ ἐκείας μάλλον· ἢ καλοκαγαθίας ὅσιν ὑπερέτης.

ΠΕΡΙ ΠΤΩΧΩΝ ΚΑΙ ΠΕΝΗΤΩΝ.

Λόγ⁹ λγ.

۱۷۶

ψαλ.θ

002

ελθ

Γαρούμ. ιζ

7

ЖЛОЗ

Εκκλησίας θ

Ἡσείδης

Σειρά 17

75

ΤΡευγλιώ τωρίντθ καὶ κρευγλιώ πῶχθ εἰσακόμεται κύριθ.

οὐκ εἰς τέλος ἀνελκιδίσεταί ὁ πῶχρος, ἡ ὑπομονὴ τῶν πονήτων δὲ ἀρξεται εἰς τέλος.

Κρεῖνθι αὖθις πτωχὸς τοῖ λαῶ, καὶ σώσθι αὖθις ἕως τῇς πονηρίᾳς.

Εἶπα ὅτι ποιήσεις λίνα καὶ κελύρι τῶν πτωχῶν, καὶ τὴν δίκην τῶν ἀσεβῶν.

Ὁ ἀπομακρὼν πᾶν ἡμᾶς.

Ὁ συνθεφαντῶν ᾤκηται, παροξύνει ὁ ποιήσαντα αὐτόν.

Γενία αὐτοῦ ταπεινοῦ.

Ἐλευσίς πῶχός οὐχ ὑφίσταται ἀπὸ φλῶ.

πάντα τὰ ὄντα τοῦ πτωχοῦ φανερὰ παρὰ θεῷ.

ὁς ἀπεφρονεσε τὰ ὦτα αὐτοῦ τοῦ μὴ ἀκούσαι πῶλον, τῆς διέσεως αὐτοῦ οὐκ ἐπισκεύοντα
τοῦ ὁ θεός.

Ἡ σοφία τῶ πάντη· ὁ δὲ θεὸς ἐκείνός ἐστιν ἡ ἀκρόμαχος.

Βοσκήσονται πτωχοὶ δίᾳ κυνέῳ, ψήκτοντες δὲ ἄνθρωποι ἐπ' ἐιρώνης ἀναπαύσονται).

Ταπεινός ὑποφύλη, καὶ προσηπετήμαται αὐτῷ: ἐφ' ἧς αὐτὸ σώτισιν, καὶ οὐκ ἐσθλὴ αὐτῷ τὸ πῦρ.

Προσδύχῃ παπρῶν, νεφέλας διήλθε, καὶ ὁ μὴ πῖρα κληθεῖ, ἕως αὖ ὡς σκέψῃται ὁ ὕψιστος.

Σοφίσε

Σοφία ταπείνω, ἀνυψώσει κεφαλὴν αὐτῆς, ὅτι ἐν μέσῳ μεγίστων καθεῖται αὐτὴν.
Μὴ πτοῖς γίγνηται πῶχον ἐν ἀρείᾳ αὐτοῦ: καρδίαν ὑποδουλώσας, μὴ πτοσάπηνωσῃς.

Πτωχὸς δοξάζεται δι' ὑποκύμην καὶ θυλάθειαν, ὁ δοξαζόμενος ἐν πτωχείᾳ, ποταμὸς ἐν πλάτῃ.
Μὴ πτοστέινου πτῆνης ὡς πλοσίω, τῇ δὲ σὺ θανάτῳ ἀπόχου.

πρωτ. 23.

Ἐμίσησεν ἡ ψυχὴ μου πῶχον ὑπορήφανον.

Πτωχὸν ἀνθρώπου θυφραίνε, ὅτι λαζάρου σε τὰ ἀγαθὰ διαλέξεταί.

Βασίλειος

Οὐδὲμίαν ἀγαθὴν τὸ πνέουσα πτοσφροῖ.

Ἐνὶ τῷ πτοσφρομένῳ τῶν πλοσύνων οἱ πνέοντες, τῇ ἀμελείᾳ: καὶ κατεγλωβὴν αὐτῶν ἀγρυπνοῦντων, αὐτοὶ καθιδύδοντες.

Πνίγει μετὰ ἀληθείας, πάσης ἀρκαύσεως τοῖς σφρονοῦσι τιμωτόρα.

Οὐ τὸ πνέουσα ἐπνοεῖδισον, ἀλλὰ τὸ μὴ φοβεῖν θυγνωμόνως τὴν πνίαν.

Πνίγει μὴ ἀθυμίας, ἡ γὰρ εἰς ἄγαν κατήφεια, γίνεται τ' ἀμαρτίας αἰτία: τ' μὲν λύπης βαπτὴς ζούσης τὸν νοῦν, καὶ ἀμνηστίας ποίσεσι ἱλιγγοῖ: τῆς δὲ ἀρείας τῇ λογισμῶν τὴν ἀρεΐσιαν ἀρεΐ γένωσῃς. μὴ γὰρ ἐκ ὑπολέπει τὴν σφῶσιον ὁ θεός. ἔχει τὴν προφῶν ἐν χορσί, καὶ ἀναβάλλεται τὴν δύστην, ἵνα οὐ δοκιμάσει τὸ βέβαιον.

Οὐδὲν ἔσθ' ὁ θεὸς μέγα, ὁ μὴ καὶ τ' πνίης δίδωσι.

Κρεῖσσον πνίαν μὴ δικαίας κτήσεως.

Θεολόγος

Δεινὸν πνέουσα, χεῖρον θυπορεῖν κακῶς.

lego πνίης

Πτωχοὶ θυμὸν ἀπαντες, καὶ τῆς θέας χεῖρεται ὑποδουλοῦν, καὶ ἄλλοι ἄλλου τ' πτοσέχειν δοκεῖ lego πτοσέχειν μικροῖς μέτροις μετρούμενοι.

Εἰ γὰρ ὁ ἀτιμωτὸς πνίης πτοσφῶσι τὸν ποίναντα αὐτὸν, τιμὰ τὸν ποικτὴν ὁ πτοσέπειν τὸ ποίνμα.

Κρεῖσσον νέου πνίης σφῶρον, γόροντ' βασιλείως ἀφρον.

Ἀνδρῶν ἐνδύων πλοσύν, ἐνός πνίης θυσεοῦς ἐκ ἀντάξιον.

εκκλησι. 10.

Τὴν πλοσφροσύνης θυπολάν, καὶ πλοσφῶν ὑπομέλδαν, καὶ τὸ μετριάξαι βασιλείας, καὶ τὸ μὴ χρυσοφυστάσαι ταχέως, καὶ δοξασμῶν ἀπηνάχθαι, ὅτι πλοσφῶν ἀπλῶς τὴν ἄλλαν ἀρετὴν μετὰ πολλῆς τῆς διαφιλίας, ἐν ταῖς τῇ πνίης πλοσφῶν πλοσφῶν βρύσκειν ἴδι τις αὐ: αὐτὸ δὲ πλοσφῶν ὡς τὰ πλοσφῶν ὀρήμας τὰ τῆς ὄντας, καὶ πλοσφῶν ὑπομέλδαντες ἔχοντας.

Τὴν πνίης γόροντ' μακαριώτερον, ὅταν δέη καὶ τὸν πλοσφῶν, εἰ μέλδ' σφῶνται, πτοσφῶν ἐνταῦθα ἀδικεῖται, γὰρ ὁ πνίης ἐσκεπῆν: αὐτὸ γὰρ τῇ οἰκείῳ ὡς ἀλλοτρίῳ ἀπόχνηται, καὶ εἰς αὐτὸν πλοσφῶν αὐτὸ σφῶν πλοσφῶν μετὰ διαφιλίας ἀπάσις, ὅτω δυνήσεται σωτηρίας ἐπιτυχεῖν. ὅτω γὰρ ὁ ἰὼς, ὅτω καὶ ὁ ἀβραάμ ἐποίναν, καὶ τὰ αὐτῶν ὡς πτοσφῶν ἐπλοσφῶντες, ὅτως εἰς αὐτὸν ἐμοσφῶν ἀνῆλθον. διαφῶν ὅτε πνίης πλοσφῶν, ὅτε ἀπόντων ἐδολκονοντο.

ἐκκλησι. 10.

Ἡ πλοσφῶν ἀξίωμα τῆς πνίης, θεοῦ γίνεται πτοσφῶν: κρύπτεται ἐν πνίης θεός, καὶ πνίης μὲν ὁ τὴν χεῖρα πτοσφῶν, θεός δὲ ὁ πλοσφῶν.

Οἱ πνίης πτοσφῶν πλοσφῶν, ἐγγίξουσιν ἀεὶ ἔσθ' ὁ θεός.

Οὐκ ἐστὶ πνίης ὁ μολογνέων, ἀλλ' ὁ πλοσφῶν ὑποδουλών: ἐκ ἐστὶ πλοσφῶν ὁ πλοσφῶν ἐκτεμνῶν, ἀλλ' ὁ μολογνός πλοσφῶν.

Ὅς ἀποφροσφῶν φησὶ τὰ ὅσα αὐτοῦ, τὰ μὴ ἀκῶσαι πῶχον, τῆς δεινότητος αὐτοῦ ἐκ εἰσακῶσαι τὸν θεός. μακάριος ὁ σωτὴρ ὑπὸ πῶχον καὶ πνίης, ἐν ἡμῶν πονηρῶν γύσεται αὐτὸν ὁ κύριος. ἡμῶν πονηρῶν, ἡ τοῖς ἀμαρτωλοῖς ἀρεκεκλωμένη.

Πνίαν φροσφῶν, ὁ πονηρῶν, ἀλλ' ἀνδρὸς φροσφῶν.

Σέφην.

Μεῖζονα καὶ πτοσφῶν τὴν ὑπομέλδαν πτοσφῶν εἰς αὐτὸν δι' ἀρετὴν καὶ θεοσέβειαν πῶχον πτοσφῶν, ἡ πτοσφῶν: ἐμοίως καὶ εἰς αὐτὸν ἐκ νόσων ἡ συμπλοσφῶν ἀποροῦντας, παρὰ αὐτὸν ἐκ κακῶν πτοσφῶν ἡ ἀσώτῃς πῶχον πτοσφῶν.

Διδύμης

Ἡ πνίης πολλῶν ὅταν γόροντ' ἡ δὲ ἀπηνάχθαι, πάντων.

Αἰσούτης.

Ἡ μὴ πλοσφῶν ὑποδουλώσας, τὰ ὀλίγα πλοσφῶν σφῶν, μικρὰ γὰρ ὀρεΐς πνίαν ἰσοδύνη πλοσφῶν Δημοκρίτου πτοσφῶν.

Τὰ μέγιστα τῶν κακῶν οἱ πονητοὶ ἐκπεφύλασσιν, ὑπεβουλῶν, φθόνου, καὶ μίσθου, οἷς οἱ πλοῖοι καὶ ἡμῶν σιωποῦσιν.

Εὐεπίδης
Ἀπολλωνίου
Κάτωνος
Λακωνίου

Τὴν πονίαν ὁ σώφρων λιαρτορία καὶ γυναιότητι τιμᾷ, πλοῦτον τιμωτόρα ἀφφαίνει.
Οὐ γὰρ πονεῖται κατὰ φύσιν ἀχρόν, ἀλλὰ τὸ δι' ἀχρεῖαν αἰτίαν πονεῖται ὀφθαλμῷ.
Κρεῖσσον καλῶς πονεῖται, μᾶλλον ἢ πλοῦται κακῶς. τὸ μὲν γὰρ ἔλεον, τὸ δ' ὑπὲρ τιμῆς φέρει.
Γῆς ἐπέβλεψεν γυμνός, γυμνός δ' ὑπὸ γαῖαν ἀπέβλεψεν.

Δύο Σουπέρη / ἡμέρας
Ἀρτεμίδης

Καὶ τί μάττω μοχθῶ, γυμνὸν ὄρω καὶ τέλει;
Πόντος ἀποθανόντων φροντίδων ἀπὸ πλάγῃ. γὰρ τίθνηκε, τὴν πονίαν, νέκρωσιν ἔχων.
Ἀρτεμίδης ὁ δίκαιος ὀφθαλμοῦν ὡς πονία ὑπὸ τινος πλοῦσι, εἶπεν: ἐμοὶ μὲν ἡ πονία
ὁδὸν ἰσορροφίας καὶ οὐδὲν ὁ πλοῦτος ταραχὰς ἐκ ὀλίγας.

A. 34

ΠΕΡΙ ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑΣ, ΔΟΓΜΟΣ ΛΔ.

α. πρὸς ἡμᾶς

Ρίζα πάντων τῶν κακῶν ὅστις ἡ Φιλαργυρία, ἥς τινὲς ὀρεγόμενοι ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως, καὶ ἐαυτοὺς περιεπύσαν ὀδυμαῖς πολλαῖς, σὺ δὲ ὡς ἀνθρώπων τῷ θεῷ, ταύτην φέυγε: δίκαιος δὲ δικαιοσύνην, εὐσεβείαν, πίσιν, ἀγαθὴν, ὑπομονὴν, πραότητα.

Βασίλειος

Λογισμὸς Φιλαργυρία περιφλεμμένη τρυτάνη ὅστις, ὡς τὸ βαρὺ τοῦ λιανόντος τὴν ῥοπὴν καταφύουσα.

Χρυσὸς τῶν ψυχῶν ἡ ἀχρόν, τὸ τοῦ θανάτου ἀγκιστρὸν, τὸ τῆς ἀμαρτίας δέλεαρ.

Πόντος ὅστις ὁ πολλῶν ἡμετέρων: πολλῶν δὲ ἡμᾶς ἡμετέρων ποιεῖ, τὸ τῆς ὑποθυμίας ἀνθρώπου.

Ὅσοι γὰρ τοῖς μεθύουσιν ἀφορμὴ τοῦ πίνειν ἢ τοῦ οἴνου πωδῆκη γίνεται: ὅπως καὶ οἱ νεόπλοιοι πολλὰ κτησάμενοι, πλείονων ὑποθυμοῦσι, τοῦ ἀεὶ πωδῆκη μὲν τὴν νόσον τρέφοντες, καὶ περιτρέπεται αὐτοῖς ἡ πωδῆς ἢ πῶς τὸ φαντασίον.

Πάντα χρυσὸν βλέπεις, πάντα χρυσὸν φαντάζει, τὸ πόσι καὶ καθεύδοντι ὑπνιόρ, καὶ ἐρηγοροῦσι ὑπνιόρ. ὅσοι γὰρ οἱ ὑπὸ μαγίας παραφύονται, ὅτι τὰ πρᾶγματα βλέπουσιν, ἀλλὰ τὰ ἐκ τῆς πάθος φαντάζονται: ὅπως οἱ ἡ ψυχὴ τῇ φιλαργυρία κατὰ χεῖρας, πάντα χρυσὸν, πάντα ἀργύρου βλέπει. ἡ δὲ αὐτὴ τὸν χρυσόν, ἢ τὸν ἡλίον.

Χρυσόμοι

Ὁ φιλαργύρος ὁ δὲ ποτε σίσταται τῇ ὑποθυμίας.

Μὴ γίνου φιλαργύρος, ἵνα μὴ ἀντὶ θεῶν διολύσῃς τοῦ μαμωνᾶ.

Βαρὺ τὸ χεῖμα τὸ χρυσίου ὅστις, ὡς φωνὴ καὶ ἀνωφόρος πρᾶγμα, ἡ ἀρετὴ. εἰ δὲ καὶ τοῖς αὐτοῖς πωδῆται, τῶν καθεύδοντων πωδῆται, ἵνα ὦν τοῖς αὐτοῖς ἡμετέρων.

Πλατάρχης

Ἐοικεν ὁ τῶν φιλαργύρων βίος νεκρῷ λείπῳ, πάντα γὰρ ἔχων τὸν ὑπερφρανθῆσιν ὅτι ἔχει.

Οὐτε παρὰ νεκρῷ ὁμιλία, ὅτι πρὸς φιλαργύρου χεῖρ δὲ ὑπὸ χεῖρ.

Ποτὲ μὲν ἔσθῃς τὴν πωδῆ ὀρεγῇ, καὶ τρῶν τὴν τρῶν ὑποθυμίας ἡμετέρων: φιλαργύριον δὲ ὁ σβήνῃσι ἀργύριον ἢ χρυσίον.

Διογένης

Διογένης ὁ κωμικός φιλοσόφος ὁρωτῆς ὑπὸ τινος, ὡς τὸ χρυσίου χλωρόν ὅστις: ἔφη, ὅτι πολλοὺς ὑποβούλους ἔχει.

Σωκράτης

Ὁ τῶν φιλαργύρων πλοῦτος, ὡς ποτὲ ὁ ἥλιος κατὰ δὺς εἰς τὴν γλῶσσαν, ὅστις τῶν ζώντων ὑπερφαίνεται.

Διοδώρου

Τὰ τοῖς ὀπλοῖς ἀδυνάτα χερσὶν ἔχει, τοῦ χρυσῷ ῥαδίον ὅστις κατὰ πολέμῳ. τοῦ ἀργυρίου ὑποτάσσεται τὰ σύμπαντα.

Διόφινος

Εἰ μὴ τὸ λαθεῖν ἡμᾶς, ὅστις εἰς πονηρὸς ἡμᾶς.

Φιλαργυρία τὸ τῷ ὅστις, ὅταν ἀφείδῃ σιωπῇ.

Τὰ δίκαια, τὸ κορδαὺς ὡς πάντες ὁδὸν ἡμᾶς.

Τὰ πονηρὰ κορδαὺς, τὰς μὲν ἡμετέρων ἔχει μικρὰς, τὰς δὲ λύπης μακρὰς.

A. 35

ΠΕΡΙ ΠΛΕΟΝΕΚΤΟΥΝΤΩΝ ΚΑΙ ΑΔΙΚΟΥΝΤΩΝ, ΔΟΓΜΟΣ ΛΕ.

Λόγος Λε.

Λακωνίου

Ὅρα καὶ φυλάττειν ἀπὸ τῆς πλεονεξίας, ὅτι ἐκ τῆς πλεονεξίας πνί ἡ ζωὴ αὐτῶν ὅστις ἐκ τῶν ἀρχόντων αὐτῶν.

α. πρὸς ἡμᾶς

Διατὶ ἐκ μᾶλλον ἀδικεῖται: διατὶ οὐκ ἐκ μᾶλλον ἀποστρέφεται, ἀλλ' ὑμεῖς ἀποστρέφετε, καὶ ταῦτα

πᾶ

τα ἀδελφές; ἢ ἐκ οἰδίατε ὅτι ἀδίκῃ βασιλείᾳ θεοῦ ἐκκληρονομήσουσιν.

Ἀποστήτω ἀπὸ ἀδικίας πᾶς ὁ ὀνομαζόμενος τὸ ὄνομα κυρίου.

Οἶδ' ὃν κύριος ἐνσεβείας ἐκ πειρασμῶ ῥύεσθαι, ἀδίκους δ' εἰς ἡμέραν κρίσεως καταζοιῶντες τηρεῖν.

Ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀδικίαν, μισεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν.

Γρόσωπον κυρεῖς ὑπὸ ποιόντας κακὰ, τὸ δὲ οὐκ ἐθέλεις ἐκ γῆς τὸ μνημόσυμον αὐτῶν.

Ἄνδρα ἀδίκον κακὰ θεοδύσει εἰς διαφθοράν.

Οὐκ ὠφελήσουσι θεοσαυροὶ ἀνόμοις.

Εἰς κόλπους ἐπὶ ῥέχεται πάντα ἀδίκους.

Μερίς ὑπάκουσας καταζοιῶν ἔν πρῶτοις, ἐν τοῖς τελευταίοις δὲ καταζοιῶνεται.

Υπερβίβεις ὑπάκουσας καταζοιῶν μετὰ ἀνομίας, ἐλασσω γίνεταί.

Ἀδίκῃ ἀπολαύεται σωτόμῳ.

Γυνεὺς ἀδίκου σκολία τὰ ἔτη.

Μὴ ἐπιχέρε ὑπὸ χεῖμασιν ἀδίκους. ἔσθ' ἂν γὰρ ὠφελήσουσιν ἐν ἡμέρᾳ ἐπαγωγῆς.

Δέσους ἀδίκου μύθου εἰσακουσθήσεται.

Ὁ οἰκοδομῶν τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐν χεῖμασιν ἀλλοτρίοις, ὡς ὁ σωτήριον αὐτοῦ εἰς τὸν χειμαλῆρον.

Λέων ἐνεδύει θήραν, ὅπως ἀμαρτία αὐτοῦ ὀργαζομένης ἀδικῇ.

Μὴ ποιῇ κακὰ, ἢ ὃ μὴ σε καταλάβει κακόν. ἀποστήτω ἀπὸ ἀδίκου, ὃ ἐκκλινεῖ ἀπὸ σοῦ ἀμαρτία.

ἢ μὴ ἀπείρης ἐπ' αὐλακῆς ἀδικίας, καὶ ὃ μὴ δορίσης ἐπαπλάσιονα.

Θύωμ ἢ ὅν γινώπῃ πατρὸς αὐτοῦ, ὃ προσέγων θυσίαν ἐκ χειμαλῶν πενήτων.

Οὐαὶ ὁ πληθύνων ἑαυτοῦ τὰ ἐκ ὄντα αὐτοῦ, ὃ βαρύνων τὸν κλισίον αὐτοῦ σιβαρῶς.

Οὐαὶ οἱ θεοσαυροῦν ἀδίκου, καὶ ταλαιπωρίαν ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ.

Οὐαὶ οἱ σωσάμενον οἰκίαν πρὸς οἰκίαν, καὶ ἀγρόν πρὸς ἀγρόν ἐχλίζοντον, ἵνα τὸ πλοσίον ἡσάται.

Ἀφ' ἑλάντου π. μὴ οἰκήσῃτε μόνοι ὑπὸ τῇ γῆς. ἡκούθη γὰρ εἰς τὰ ὦτα κυρίου ἡ βοήθεια ταύτη.

Ἀπέχου ἀπὸ ἀδίκου, καὶ ὃ φοβηθήσῃ, καὶ τρώμενος ἐκ ἐχθρῶν.

Μὴ ἔσθ' ἢ χεῖρ σε ἐκτεταμένη εἰς τὸ λαβεῖν, καὶ ἐν τῷ ἀπὸ δεινῶν σωτηριᾷ.

Πλεονέκτης ὀφθαλμός, ἐκ ἐμπίπλεται ἐν μερίδι.

Ὁ τὰ ἐτόρξ λαμβάνων καὶ ἐτόροις διδούς, ἐκ ἡλέεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἡδίκησεν ἀδικίαν τὴν θυγατέρα. εἰ μὴ γὰρ ἐλεῖς ὃς ἄν ἀδικεῖς, ἐλεῖσιν ὡς ἀδικεῖς. διουσιεὶς γὰρ ἐκείνῳ ὃς ὁ πολλοὺς ἐλεῖ, ἀλλ' ὁ μὴ δόξα ἀδικῶν.

Ὅσα βλέπῃ ὀφθαλμός, ποσαῦτα ὑπὸ θυμῷ ὁ πλεονέκτης. ὃ ἀδικεῖ ἐκ εἴπῃ ἀρκεῖ: ὃ δὲ ὁ πλεονέκτης εἶπε ποτὲ ἀρκεῖ, πονηρὸς ἐν πόλῃ σωυίκοις, ἢ πονηρὸς ἐν ἀγροῖς, ἢ δάλασος οἰδίζῃ τὰ ὅρια αὐτοῦ. ἢ νύξ' ἐκ ὑποβρίνῃ ὀρεθεσίας ἀρχαίας. ὁ πλεονέκτης, οὐκ ἀνδρεῖται χρόνον, οὐ γνωρίζει ὅρον, ὃ συγχωρεῖ ἀπολυθῆναι διαδοχῆς: ἀλλὰ μμεῖται τῷ πυρὸς τὴν βίαν, πάντα ὑπὸ λαμβάνετα, πάντα ὑπὸ νέμεται.

Τί ἐν μετὰ ταῦτα; ἐχὶ τρεῖς σε πᾶν ἀναμύνουσιν οἱ πάντες; ἐχὶ λίθων ὀλίγων βαρύνει ἀρκεῖ πρὸς φυλακὴν τῇ δυνάμει ἡ ἀρκεί; ὑπὲρ τίνος ἐν μοχθεῖς; ὑπὲρ τίνος παρενομεῖς; τί ἀπολογίση, ἐπεὶ δὴν σε ἐν κλῶ περιεσπέντον οἱ ἡδίκημένοι κατεβῶσιν ὑπὸ τῷ κιννοῦ κριτοῦ; πᾶς παρὰ πείσεις τὸν ἀπαρλόγιστον διησεῖν; ἐκ ἔστι ῥήτωρ ἐκεῖ, οὐκ ἔστι πιδανότης ῥηματῶν κλέψαι δυνάμειν τῇ διησεῖν τὴν ἀλήθειαν.

Ἄνδρ' ὑπὸ θυμῷ χεῖματῶν ἐκ ἐγγίνετοι κότε.

Ὁ μὲν γε πᾶν καὶ δούλῳ ἢ καὶ μὴ ὑπομπίπῃς τὴν ἑαυτοῦ γαστέρα, προσλωθεὶς μεταλαμβάνῃ τῆς δια τῷ ὑπνῳ ἀνέσεως: πᾶν δὲ ὑπὸ θυμῷ, σωῖσιν ἀγρυπνίας καὶ καμάτοις τρύχῃ.

Χερσὶν δίδυτον πάντα ἀδίκους.

Ὁ μὴ δεινόμενος τῷ ἀλλοτρίῳ, ἀλλ' ἐν αὐτοκρίᾳ νομίζων εἶναι, πάντων δὲ ὑποπρώτατος.

Ἀρκεῖ ἢ ὃ λῦσι ἐπεὶ δὴν λάβωσι κότε, τὸ ἀρπαγῆς ἀφίστανται: οἱ δὲ πλεονέκτης ὁ κότε ἐκ ἐχθρῶν.

ἢ ἀπλησία τυραννεῖ, ἢ πλεονεξία δυνάσκει, οἱ ἀρπαγῶν τὸν βίον παρασσοῖ: καὶ αὐτοῖς αὐτῶν αἱ ἀρπαγαί, καὶ ἄλλων αἱ ἡδοναί: αὐτοῖς αἱ κατάρται, καὶ ἄλλων αἱ θοραπαῖαι. κατ' αὐτοῖς οἱ σε-

ε. πρὸς τίτ) ε

β. πέτρος β

ψαλ. ε

λγ

παροιμ. θ

εγ

σοφίας

σελομὸν β

σειράχ λς

κα

κς

σειράχ ζ

κδ

ἀββακὺμ

λεβ. 2.

αλ. χθρ. α. αμὲν γ

ἡσάται

νδ

σειράχ δ

ιδ

βασίλδ

forte ὁρ

Θεολόγ

Χερσὶν

ναγμοί, καὶ πᾶς ἐτόροις οἱ πλεονασμοί· κατ' αὐτὸ τὰ δακρυα ἔπαρ' ἐτόροις τὰ χεῖματα. αὐτὸς γὰρ ἔσθ' ἡ κολλάζεται, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐν τοῖς αὐτοῖς τρυφῶντες ὑπερβαίνει.

Πλεονεξία δὲ, τὸ πλεονεξίαν ἔχειν τοῦ ὀφεισμένου.

Ἡ πλεονεξία, εἰδωλοπατρία δὲ, ἀλλὰ καὶ χαλεπωτόρα εἰδωλοπατρία. οἱ γὰρ εἰδωλοπατρίαι, τοῖς ἑβὲ κτίσμασι προσκυνῶσι· καὶ ἐσεβάζοντες (φροσίν) καὶ ἐλαττοῦσιν τῇ κτίσει, πᾶς γὰρ κτίσαντα. σὺ δὲ ἔρ' κτίσματος τῷ σαυτοῦ προσκυνῶς, ὁ γὰρ θεὸς πλεονεξίαν ἐκ ἐσθ' ἡμῶν γινώσκον, ἀλλ' ἢ ὅτι σὺς ἀπληστίας ἐπεξέρχον ἀμετρία.

Εἰ δὲ τῷ ἑαυτοῦ μὴ μεταδίδως, κατ' ἡγορὴν ἔχει τὸν ἐκ ἡλεθρῶντα ἐν τῇ τ' κρίσει ἡμῶν· ὁ καὶ τὰ ἀλλότρια ἀρπάσας, ποίας τούτου συνηνῶν, πανταχόθεν αὐτῷ περιεσπῶν τῷ ἡδονῇ· ὁ γὰρ μαρτύρων ἐκείνους, εἰς λατρίαν, εἰς ἀποδείξεων, ἀλλ' αὐτὰ κατ' ἑαυτὰ τὰ προσγίματα, οἷον πρὸς αὐτὰ λατρίαν, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν φαίνεται τῷ ἡμετέρῳ. ἰδὺν γὰρ φροσίν ἀνδρῶν καὶ τὰ ὄντα αὐτοῦ. καὶ γὰρ ἡ εἰς ἀρπαγὴν, τὸ μὴ μεταδιδόναι τῶν ὄντων, ἡ πλεονεξία καὶ ἀρπαγὴς. τοῖς γὰρ ἐσθ' ἡμῶν ὁ θεός, εἰς τὸ πρὸς φροσίν, ἐξελίγεται ἢ γὰρ τὰ ἐκφορία αὐτῆς, καὶ ἐκ ἐσθ' ἡμῶν τὰ ἀνδρῶν, ἡρπάσας τὰ τ' ὄντα. καὶ πάλιν ἀλλὰ τοῦ λέγει, μὴ ἀρπαγῆς τῶν ζωῶν τοῦ πᾶντος.

Πλατάρχου

Οἱ ἀπὸ τῶν ἀσχετῶν ὑποδιδόντες τὰς καλὰς ἀναλίσκοντες λειτουργίας, οἰοῦνται ποιεῖν τοῖς ἀπὸ ἰσοσυλίας θεοσεβοῦσιν.

Δημοκρίτου

Πλάτ' ἀπὸ κακῆς ὀργασίας ὑπογινώσκοντες ὑποφάνεσθαι ὄντας ἐκείνην.

Σωκράτους

Χρήματα ποιεῖ μὴ οὐκ ἀρετῆς· εἰς ἀδικίας δὲ, πάντων κακίων. Σωκράτης δὲ πρὸς πλεονεξίας εἰκαζέται ὅτις ὄντιν, ὡς ἢ μὴ κατὰ πῖν' ὁ, πᾶν πρὸς ἡμῶν, ἡ εἰς ὅτι πῖν'· αἱ δ' ἄλλαι ποταμοὶ καὶ ὅτις ἀφελὲν αὐτὸ ἀποδίδουσι, ἵνα πᾶς μὲν πῖν'.

Διογένης

Διογένης ὁρωτὴς ποῖα εἴη θορία χαλεπωτόρα, εἴρη· ἐν μὴ τοῖς ὄρεσιν, ἀρκατοῖς ἡ λείοντες· ἐν δὲ ταῖς πόλεσι, τρώων καὶ συνοφάνται.

Ἀντιφάνους

Κύων μελετήσας ὁρωτῶν ἀπογινώσκοντες, φυλάττειν ἐκ ἐπὶ δυνάμει τῶν ἀγέλων.

Πλάτωνος

Τὰ πονηρὰ κορδὴν, τὰς μὴ ἡδονὰς ἔχει μικρὰς, τὰς δὲ λύπας μακρὰς.

Ἰσοκράτους

Ποιῶν ἡγνέτων εἴη, μὴ τὸ τῶν εἰσὶν ἐλαττω ποιεῖν, ἀλλὰ τῶν ἀπληστῶν πλείων. Μισοῦντα ζήλου τῶν δὲ ἀδικίας κορδαίνοντων, ἀλλὰ μάλλον ἀποδείχοντες μετὰ δικαιοσύνης ζώντας.

Οἱ μὴ γὰρ τὰ μεγάλα ἀρπάζοντες ἀδύνατον εἶναι καὶ τὰ μικρὰ ἀρπάξουσιν· οἱ δὲ τῶν μικρῶν μὴ ἀπεχόμενοι, δύνανται οὐδὲ τῶν μεγάλων ἀφίξονται.

ΠΕΡΙ ΑΥΤΑΡΚΕΙΑΣ, ΛΟΓΟΣ ΛΣ.

Ματθ. 5

Εἰπὼν ὁ κύριος· μὴ μεριμνήσκατε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε, μηδὲ τῇ σώματι ὑμῶν τί ἔσθ' ὑποσκάτε.

α. πρὸς ἡμ. 5

Ἔστι πορισμὸς μέγας ἡ δυσέβεια μετὰ αὐταρκείας. οὐδὲν γὰρ εἰσυνέγκειν εἰς τὸν κόσμον, δύνανται οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τὴν δυνάμειν· ἔχοντες δὲ εἰς τὸν κόσμον καὶ σκεπάζοντες, τούτοις ἀρ-
λεονοῦμεθα.

πρὸς ἡμ. 15

Κρεῖσσον μικρὰ μὲν μετὰ φόβου κυρίου, ἢ μεγάλα μετὰ ἀσέβειας.

Σιμῶν

Ἀρετὴ ζωῆς ἀνδρώπ' ἀρετὸς ἡ ὑπόληψις, καὶ ἡμᾶς καλὴν πρὸς ἀρετῶν αὐτῶν.

Σιμῶν

Σοφὸς ἀνὴρ ἀρκεῖται τοῖς ὀλίγοις.

Β. 1/4

Ἀδελφῶν

Ἡ οἰκονομία τὸ ζῆλον δυνάμει, αὐτάρκειαν μὴ ἡ λιτότητα βασιλῆος κατεργάσασθαι καὶ ὁκείως τῷ τρυφῶντι· πολυτέλειαν δὲ καὶ ποικιλίαν βρωμάτων πρὸς λαβούρα, εἴτα ἀντιχεῖν πρὸς τὸ πόρος ἐκ ἀρκεῖσθαι, τὰ ποικίλα γινώσκοντες νοσημάτων ἐπινοῶν.

Χρυσόστομος

Οὐ πᾶσι δὲ εἴη ἐκεῖν' ὁ πολλὰ κεκτημένος, ἀλλ' ὁ μὴ πολλὰν διέουλην.

Πρὸς χεῖρα ἀδελφοί, ὁ πρὸς ἡδονῇ ἢ ζῶν συμμετρεῖται, τὸ ἐν περιττῶν ὅτι φύσει ἀποβέ-
μνοι, τὸ ἀναγκαῖον μόνον ἀσπασόμεθα.

Ὁ πρὸς αὐτὸ ὑπερέχοντες βλέπων, ὅτι ἡδονῆς αὐτῷ ὑπολείπεται εἰς τὴν δυνάμει λαβεῖν αἰδοῦ-
σιν, ἀλλὰ καὶ αὐτάρκειας πρὸς τὰ ἴδια ἔχειν, καὶ δυνατοῦ τῷ θεῷ.

Ἡ αὐ.

Ἡ αὐτοκράτης καὶ τροφή δὲ, ἢ ἡδονή, ἢ ὑγεία: τὸ δὲ πλεον, λύπη καὶ ἀσθένεια ἢ νόσος. Φυσικὸς οὖν χρεῖος, ζητεῖται πρότερον τῆς βασιλείας τῷ θεῷ καὶ τῷ δικαιοσύνῃ αὐτῷ, ἢ ταῦτα πάντα πρὸς ἐλπίσται ὑμῖν. ἡμεῖς ὅμως τῷ ταῖς αὐτοκράτειας καὶ ζητοῦμεν τῷ γνῶ, καὶ τὰ ἐν τῇ γνῶ ἀγαθὰ: εἴθε δὲ ταῦτα, ὅτε ἐκεῖνα ἔχομεν.

Μέτρον κτήσεως δὲ, ἢ χρεῖα τῷ σώματι: τὸ δὲ ταύτῃ ὑπερβαίνειν, ἀσθενεῖα λοιπὸν, καὶ νέου ἐκ ἐπὶ χρεῖα δύνει.

Καλὸν τοῖς ὄροις ἐλ χρεῖας ἐμμελεῖν, ἢ φιλονεικεῖν πᾶσι δυνάμει, τότε μὴ ὑπερβαίνειν. ἐὰν γὰρ ὀλίγον παρεκχῇ τις ἀπὸ τῆς ἀνθυμίας ὑπὲρ τὰ ἡσέα τῷ βίον, ὅσοις λοιπὸν ἴσῃσι τῷ ὑπὲρ τῆς πρὸς τὴν φροσύνην.

Αὐτοκράτειαν τροφὴ σμικρὰ νύξ ἐστὶ ποτὶ γίνεται.

Ὁφείλομεν ἐκαστὸς ἐδίκεται ἅπλῃ ὀλίγων γνῶ, ἵνα μηδὲν ἀσχετὸν γένηται χρεμάτων μάθωμεν.

Σωκράτης ὁρωτῆς εἰς πινυ, πῶς οἱ πλεονσιώτερος εἶναι δοκεῖ, εἴπῃ: ὁ ἐλαχίστος ἀφ' οὗ.

Βέλτον δὲ ἐν μικρῇ ποδιστοῖα συσελλόμεν, ἢ θυμῷ, ἢ μεγάλῃς τυγχάνοντα δυσυχέιν.

Μῆτε λίαν πολυτελῶς, μῆτε ἄγαν θυπελῶς, περὶ τὰ ποδὶ τῷ ἐοικῆτα καὶ διαίτην καὶ τῷ ἐτορῶν ἐλαχιστῶν τὸ σῶμα διοικεῖν. τὸ γὰρ φρονεῖν ἢ γλαυδί, τὸ δὲ μισεῖν ἢ ἐλεεῖν ποιεῖ.

Εἰδίδω τὸ σῶμα, δὲ θυπελίας πρὸς θυπελίας αὐτοκράτειαν ἐκαστῷ γινόμενον. οἱ γὰρ ὀλίγων δέο μῆνοι, πολλῶν δὲ ἀποτυγχάνουσιν.

Ἐδίξεσά τοι τῇ λιτῇ διαίτῃ, ἵνα ἐλ πολυτελοῦς μηδὲ ποτὶ πρὸς ἐλεεινῶς.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ὅτι οὐκ ἀεὶ τὸ πλείστον
ἀρεστον, Λόγος λζ.

A. 37.

Ἀναβλέψας δὲ ὁ ἱσχυρὸς, εἶδεν ὅτι βάλλοντας τὰ δῶρα αὐτῶν εἰς τὸ γὰρ φυλάκιον τῶν Λουκᾶ καὶ οἰός. εἶδε δὲ πῶς καὶ χήραν τῶν πτωχῶν, βαλόντων ἐκεῖ δὴ ληψά, καὶ εἴπῃ: ἀληθῶς λέγω ὑμῖν, ἢ χήρα ἢ πτωχὴ αὐτῇ πλείω πάντων ἔβαλεν. ἀπαντῶν γὰρ ὅτι ἐκ τῆς πρὸς ἐλπίσται αὐτοῖς ἔβαλεν εἰς τὰ δῶρα τῷ θεῷ, αὐτῇ δὲ ἐκ τῆς ὑποστάσεως αὐτῆς ἀπαντᾷ τὸν βίον ὃν εἶχεν ἔβαλεν.

Ἐν ἐκκλησίᾳ θελῶ πῶς λόγος εἴη τῷ νόος μὴ λαλῆσαι, ἢ μυεῖς λόγους ἐν γλώσσῃ.

Ἀπὸ ἐνὸς σιωπῶν σιωποῦντες πόλις, φυλὴ δὲ ἀνόμων ὀρμηθῆσται ἐν τάχει.

Εἰ γὰρ ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἀνθρώπος ἐκείνῃ, ὅ δ' εἰ πλεον τῷ ἀναγκάσι τῆς προφῆς τὸ πρὸς τὴν μα ἀλόγως πρὸς φρόνῃ.

Κρείσσων ὀλιγοχρόνιος βασιλεία μακρῶς τυραννίδος, καὶ ὀλίγη μείρις τιμῆς πολλῆς λιτήσεως φιλολόγῳ ἀτίμῳ καὶ σφαλῶς, ἢ πολλῶς σῆτος ὀλίγου φῶς.

Οὐ γὰρ μέτρον τῇ διδιδόμεν ἑλεμνοσύνη κείνεται, ἀλλὰ τῇ διαψιλείᾳ ἐλ γνώμης.

Τῶν ἡσέων τὰ παλαιότερα γινόμενα ἐκείνῃ τῷ τῷ.

Ἀλέξανδρος αἰετοῦς ὅτι διαρῆς τριακοντα μυριάδας εἰς παρὰ ταῖς ἄγας, εἴφη: εἰς μάχης.

Ὁ αὐτὸς κατὰ σῶμα λέγοντος αὐτῷ, πλείους εἶναι αὐτὸν δ' αἰετοῦς εἴφη: καὶ τὰ πρόβατα πλείονα ὄντα, ὑφ' ἐνὸς ἢ διδυτῶν λύνει χειρῶν.

ΠΕΡΙ ΝΗΣΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑΣ,
Λόγος λη.

A. 38.

Ὅταν νηστεύῃτε, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυδρωποί. ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα ματῆς αὐτῶν ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες. ἀμὲν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν, σὺ δὲ νηστεύων ἀλάτῃ σου τῷ κεφαλῇ ἐλαίῳ, ἢ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι, ἢ τὰ ἔξῃς.

Πᾶς ὁ ἀγωνιζόμενος, πάντα ἑγκατεδύεται.

Οἱ τῷ χρεῖσθ ἱκανοὶ τῷ σέξῃ ἐσάφῳ σὺ τοῖς παθήμασι τῇ ταῖς ἀνθυμίας.

Εἰς κρίσεις ἢ μάχης νηστεύετε, καὶ τὴν πῆτε πυγμαῖς ταπεινόν, ἵνα τί μοι νηστεύετε; ὅ γὰρ τοῖς αὐτῷ νηστῶν δὲ ἐλεεινῶν λέγει κύριος: ἀλλὰ λύνε πάντα σιωπῆσμον ἀδικίας, διὰ λυεσθαι.

καὶ πλὴν ἡγεσίου τρεῖς, καὶ πρὸς τὰ λεγόμενα πένθη κενήως πολεμεῖν.

Οὐ τὸ βραχυφαγεῖναι μόνον ἔστιν νηστεία ὅστις, ἀλλὰ καὶ τὸ βραχυφαγεῖναι : καὶ τὸ διαλείπειν ἄσκησις ὅστις, ἀλλὰ τὸ μὴ ποιικυλοφαγεῖναι, ἄσκησις γὰρ ὅστις, τρεῖς περὶ ἡμέρας μονοφάγειν τροφὴν συμπαραλαμβάνει, τὸ εἰλναιτο φῖ παντοφάγους ὡς ἀποδὲς βδελυγμομένη.

Ἀληθὴς νηστεία, ἡ δὲ λωπειὴς γυμνασία.

Μὴ εἶπης, σίμωρον ἔβρωσμαι, ὅτι ἐκ ἐν φρονήσεις ποιεῖς ἄστυ. ἔστι γὰρ βλάβη τοῦ σώματί σου, εὐαχρίσ
καὶ ὁδυνή τοῦ σωματίου σου.

ΠΕΡΙ ἈΚΡΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΓΑΣΤΡΙΜΑΡΓΙΑΣ.

Λόγ. λθ.

Ὅτι ὑμεῖς οἱ ἑμπειροσμένοι, ὅτι πεινάσετε, καὶ ὑμεῖς οἱ γελοῦντος νῦν, ὅτι πωθήσεσθε καὶ λουκᾶς

Ἐτροφήσατε αὐτὸν ὁ ἰσχυρὸς καὶ ἡ ἀγαθή, ὡς ἡμεῖς ἐσθλασάμεθα. ἡ ἀγαθή ὡς ἡμεῖς
τὰ βρώματα τῆς κοιλίας, ὁ ἰσχυρὸς ὡς τὰ βρώματα τοῦ σώματος, ὁ δὲ θεὸς ὁ πάντων καὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς
μηνις πόρον ὁ ἰσχυρὸς ὡς ἡμεῖς, ὡς ἀντὶ τῆς βρώσεως μαῖας ἀπέδωκε τὰ πρωτότοκα αὐτῶν. ἡ ἀγαθή ὡς ἡμεῖς
ἐκείνην ὁ λαὸς φαγεῖν καὶ πίνειν, καὶ ἀνέστησαν πάλιν, καὶ ἐλάλησε κύριος πρὸς μοῦσιν·
ὁ ἰσχυρὸς ὡς ἡμεῖς, ὡς ἀντὶ τῆς βρώσεως μαῖας ἀπέδωκε τὰ πρωτότοκα αὐτῶν. ἡ ἀγαθή ὡς ἡμεῖς
ἐκείνην ὁ λαὸς φαγεῖν καὶ πίνειν, καὶ ἀνέστησαν πάλιν, καὶ ἐλάλησε κύριος πρὸς μοῦσιν·

Βάδιζε κρατῆναι τὸ τέχος φυτοῦθην. ἠνώμισε γὰρ ὁ λαὸς σε, ὅς ὄχληγας ἐκ γῆς αἰνῆτος, πῶς ἐβου-
 τὰχύν ἐκ τῆς ὁδοῦ, ὡς φρετίλω αὐτοῖς, ἐποίησται ἑαυτοῖς μόχλον χωρὶς τὸν, καὶ πωσικαῖν ἔσται αὐτῶν.

Ἡ δὲ ψάμμις τοῦ σατανᾶ, ἐπ' ὀμφαλοῦ γαστροῦ.

Μὴ ἀπλῆσθὺς ὕδρι τραπεζῆς, μή ποτε πρὸς νόψης.

Νύχθι γν̄ πλσμονή̄ ὅττε, ἰκείοις ἐμπάζει· Ὑψὶ δὲ ἡσθεῖ καὶ τὰ πικρὰ γλυκίᾳ φαίνετο· πέρσοιμ. κ3
 Ὁ γὰρ πρὸς τὴν ἐκείνην ἡμέραν ἔμελλεν ἔλθαι· καὶ ὁ ἀποστόλος ἐκεῖθεν ἐκπορεύεται·

Ὁς καὶ παῖα τὰ λαῖ ἐκ παιδὸς ἔσται.

Ἐν τῇ καρδίᾳ ἐπήρνησε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἰακώβ.

Οἱ κερδύοντες ὑδὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων, καὶ καταπαταλῶντες ὑδὶ ταῖς στρωμαῖς αὐτῶν, αὐτοὶ δὲ οἱ κερτιδιόντες ἐλφεὺς ἐκ ποιμνίων, καὶ μοχάρεα ἐκ μέσσο βουκολίων γαλαθῶν, οἱ πίνοντες τὸν θυλισμὸν οἶνον, καὶ τὰ πρῶτα μῦρα χειρόμενοι.

καὶ οἱ ἐγερόμενοι τὸ πρῶτον τὸ σίκερα δύναντες, οἱ μόνοντες τὸ ὄψι, ὁ γὰρ οἶνος αὐτῶν ἐκκαύσει. ἡσυχία
ὁπίσω τῶν ὑπιδυμῶν σου μὴ πορεύς, ἀπὸ τῶν ὀρεξέων σου λιπὼν. εἰς χορηγίης τῇ ψυχῇ σου Σεισάχ
χορηγίαν ὑπιδυμίας, ποιήσας σε ἐπίχαρμα ἐγερῶν σα.

Μὴ θυφραίνεσθε ὑπὲρ πολλῆς τρυφῆς. σφόδρα γὰρ μετὰ ἀνδρός ἀπλήνεια.

Μὴ ἀπλησύνῃς ἑν πάσῃ τρυφῇ· ἑν πολλοῖς γὰρ βρώμασι ἐστὶ νόσος.

Ἄνθρωπος βλέπων εἰς ἀλλοτεῖαν ἰσάπεξαν, οὐκ ἔστιν ὁ βίος αὐτοῦ ἐν λογισμῷ ζωῆς.

Ἀυπνός δ' αὖ καὶ ἀκούμενος, πρὸς τὴν ᾧ πλείονος ὑπιδυμίαν ἢ ἀνθρωπίνην φύσιν.

Βαριωρινή γαστήρ ὅχ' ὅπως πρὸς δῖον ἄλλ' ὅδ' πρὸς ὕπνον ὅστις ὠντισθεῖα, διότι κατέβη
βομῆν (ὅτ' ὡλθεῖν ὁδ' ἤνεμ' ἐν συγχωρεῖται, ἀλλ' ἀναγκάζεται πάλιν ποιεῖσθαι τὴν περὶ τῶν
ἐφ' ἐκείτῳ.

Γασηρ σωμαλλούκης ὅστις ἀπίστανται, παμσίῳ ἀφύλακτον· πολλῶν ἀρετῶν, τῷ μὲν
βλάβῳ πᾶσι κατέχουσα, τὰ δὲ παραπεθόντα ἐλκεύουσα.

Λίγην γαστήρ, ἢ αἰεὶ ἀπαυτοῖς ἐμπόλεμποτε λήγουσα: ἢ λαμβάνουσα σήμερον, καὶ αὔριον ὡπ-
λανθανομένην; ὅταν ἐμπλησθῇ, πόθι ἐγκρατείας φιλοσοφῇ; ὅταν ἡξαρνηθῇ, ὡπλανθάνεται τῶν
δογματῶν.

Φοβήθητι τὸ ὑπόδειγμα τῶν πολλοῦν, ἐκείνου παρέδωκε ἔφ' ὧν εἶν' ὁ δὲ βίον τρυφήν, ὃ γὰρ ἀδίκαιον, ἀλλὰ τὸ ἀβροδίατον ἐγκληθεῖς, ἀπετηγανί(ζε)σθαι τῇ φλογὶ τῆς καμίνης.

Τῆς δὲ λαφύλλου καὶ παχείας τροφῆς, ἀδελφάσας πρὸς ἀναθυμιάσεις ἀναπεμπόμεναι, νεφέλης δίκην πυκνῆς, τὰς ἀπὸ τοῦ πνεύματος ἐχθρομύνας ἐλάμψας εἰς τὸν νοῦν ὁρακτόησιν, διὰ καὶ μαυρίσας πρὸς θεωρεῖν θεῶ ἀναβαίνων ἵστα ἡ νῶ, ἅσιτος ἢ ἄποτ· ἡμῶν πασαρθεύοντα δεκτέλεσεν, ἀδύλωτον διαμύνην αὐτῷ τὸ ἐγκυμονοῦν δοικόμεν·

Σώματ' ὃ μὲν γὰρ ὀνεκ' αὐτοῦ καὶ πολυαρκία βαρύνουμένη, ἀνάγκη ἀδρανῆ καὶ ἄπονον

Καρολίας ἡδ' ὑπαθέσις, λογισμῷ λοιμοὶ ἀναφύονται, καὶ ἐν τῷ καπνῷ τὴν ἐγκημνίαν ὕλιν μαρτύρου
ὑπὸ γινώσκοντι.

Τί βέλτιον, ἤ τρυφῇ ὡς ὀλίγας ἡμέρας, καὶ τὴν ὑπὸ θυμῷ ἐλπίσιν ποιεῖν, καὶ σφοδρῶς ἡσπίου
ἡδ' αἰωνίου ζωῆς; καὶ τὰ λοιπὰ.

Υγίαν ἔχειν πρὸς θεῷ αὐτῶνται οἱ ἄνθρωποι, τὴν δὲ ταύτης δυνάμει παρ' ἑαυτοῖς ἔχοντες ἐκ δημοκρίτου
ἴσασιν, ἀκρασία γὰρ τὰ θνητὰ πρᾶσσοντες, αὐτοὶ πεδύονται ἐν ὑγείας γίνοντι.

Τάχος δ' ἐπ' ἔτι ἀπέτω ἡ ἐδίαμ. κυνώδες γὰρ ἔσται, δ' ἡμεῖς μᾶλλον ἢ ἄνθρωποι πρὸς ἑαυτοὺς.

Ἀντιδύνης ὁρῶντες, τί ὅτι ἐορτή, ἔφη, γαστριμαργίας ἀφορμή.

Ἐν ταῖς ἐστιασεσι μέμνητο ὅτι δίνω ὑποδέχῃ, σῶμα καὶ ψυχῇ, καὶ ὅτι αὐτῷ σώματι δῶς, ἔσται
δύτης ἐξέχας, ὅτι δ' αὐτῇ ψυχῇ, δῶσαντος τρεῖς.

Πολλοὶ πλείονας λιμὲν καὶ ὥλεσεν ἡδ' ἡ ἀνδρῶν.

Λύκοι δ' ὡς ποιμένας ἐδίοντες ἐν σκηνῇ πρὸς ἑαυτοὺς, ἐγγὺς πελιδνῶν, ἡλίκῃ αὖ λῶ ὁ θόρυβος διαγρύους
ἔσται, εἰ ἐγὼ ἔσται ἡ πόσις.

Στύλος μὲν ἐπιδείκνεται βάσει, πορνείας δὲ παίδῃ ἐπαναπαύει ἡ ἡρώ.

Κόρος μὲν ὕβρις τίκτει, ἀπαιδουσία δὲ μετὰ θυσίας αἰνοῦν.

Τεθναῖα πολὺν κρείττον, ἢ δ' ἀκράσιος τὴν ψυχῇ ἀμαυρῶσαι.

Βότρυας τρεῖς ἢ ἀμπελος φέρει, τὸ μὲν πρῶτον ἡδονῆς, τὸ δεύτερον μέθης, τὸ δὲ τρίτον
ὑβρείως.

ΠΕΡΙ ἈΣΩΤΙΑΣ, ΛΟΓΟΣ μ.

Καὶ μετ' ὅσας ἡμέρας, σωαγαγῶν ἅπαντα ὁ νεώτερος ἡδ' ἀπελθὼν εἰς χώραν μα-
κράν, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν πόσιν αὐτοῦ, ζῶν ἁσώτως.

Μὴ μεθύσκεσθαι οἶνον, ἐν ᾧ ὅστις ἁσώτῃ.

Ὅς κατὰ κατατὰ ἐκ παλαιῶν, οἰκίτης ἔσται.

Τῆς αὐτῆς ὅτι διυγρόεις, δ' κτήνη δὲ πρὸς ἀγαθῶν ἐχ' ὑπάρχον, δ' κτηνὴν διασώσας.

Εἰ παλαιὸς ἐπετροπὸν καὶ λαβὼν τὰ αὐτὰ ποδῶν αὐτῶν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ὄντα, μυρίους
αὐτῶν κατηγόρους, καὶ τὴν ἀπ' αὐτῶν νόμον ἔδωκεν αὐτῷ δίκην: τὰ δὲ τὰ χρῆσθαι λαβὼν, καὶ ὅτως
ματῶν ἀναλίσκων, ἐχ' ἡγῆσθαι δῶσαντος δυνάμεις;

Μηδέποτε ματῶν χρέματα ἀπὸ ἀνελίσκῃ, ἐξ ᾧ ὁ δόγμα πρὸς γίνεσθαι δύκλεια. πλεον.

τὸ γὰρ ἀκρίβης, ἐχ' ὅτως ἐκ τῷ πολλῷ λαμβάνειν, ὡς ἐκ τῷ μὴ πολλῷ ἀναλίσκῃ ἀθροίζει.

Τὸς τὸν ἴδιον διαπαντῶντας ἀλογίστως βίον,

Τὸ καλῶς ἀκούειν, ταχὺ ποιεῖ πᾶσι κακῶς.

Δαπανώμενος ἐφ' ἃ μὴ δέει, ὀλίγῃ ἔσται ἐφ' ἃ δέει.

Τὸ μὴ κεκτῆσθαι πλεονέκτην, βλάβη δ' ἡ καμῖναι ποσῶν τῶν: ὅς τῃς πόσι κακῶς κεκτῆσθαι, ἀπόλλυσιν
τὸν ὄντως φασὶν ἀνελίσκῃ βίον.

ΠΕΡΙ ΜΕΘΗΣ, ΛΟΓΟΣ μα.

Προσέχετε ἑαυτοῖς, μήποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραυγαῖς, καὶ μέθῃ, καὶ μερίμ-
ναις βιωτικαῖς, καὶ ἀφηνειώσιν ὑμῖν ὡς ἡ ἡμέρα ἐκείνη. ὡς παγίς γὰρ ἐπελδύσεται ὡς
πάντας αὐτὸν κακῶν ὑπὸ πρὸς ἑαυτοῦ ἐλπίς.

Ὅς ἐν ἡμέρᾳ θυγερῶντος ποδῶν πατήσωμεν, μὴ λώμοις καὶ μέθαις, μὴ κδίταις καὶ ἀσελγείαις.

Ὅς ἐστὶν ἡ πόσις ἐν οἶνῳ δῆλτα βαῖς, ἐν τοῖς αὐτοῖς ὀχυρώμασι κατὰ λείψαν ἀπὸ μίαν.

Πᾶς μέθυστος καὶ πορνικός, ἐν δύνεσται διεφθαρμένος.

Τίνι οὐαί; τίνι θόρυβος; τίνι κρείσσις; τίνι ἀκρίβεια καὶ λείσχευ; τίνι σωτηρίᾳ διακρίσθαι; ἐν ταῦτα
τίνῃ πελιδνοὶ οἱ ὀφθαλμοί; οὐ τῶν ἐγγονίζοντων ἐν οἶνοις, καὶ τῶν κατὰ σκοποῦ μὲν πλεονέκτην ποῦ
πόσι γίνονται;

οἶνον τὸ παρὰ θεῷ δῶρον εἰς παραμυθίαν τῷ ἀδύνατον διεδιδόναι τοῖς σωφρονέουσιν, ὅπλον δὲ βασιλείᾳ
καὶ γῆνι ἀκρίβειας τοῖς ἀσελγάνουσιν.

Τὸ ἐκ τοῦ οἴνου τῷ ἐγγυμένῳ τῇ καρδίᾳ, ἕξαμμα γίνεται τῇ πεπρωμένῳ βελῶν τοῖς ἐχθροῖς, τὸν μὲν γὰρ λογισμόν, καὶ τὸν νοῦν, ὁ οἶνος κατακατίζει: τὰς δὲ ὑποθυμίας καὶ τὰς ἡσυχίας, ὥσπερ ἑλαίου φλόγα ἐξάπτει.

Οὐδείς ἐκραιπάλῃσιν ἀπὸ ὕδατος: ὁδονὸς κεφαλὴν ὠδυνήδην ποτὶ ὕδατι βαρυνθεῖσαι: οὐδὲς ἄλλοτρίῳι ποδῶν ἐδιδόνῃ ὑδροποσία συζῶν: ὁδονὸς ἐδιδόναι πόσιν, ὁδονὸς χεῖρας ἀπὸ χειρῶν θύσαι, ὕδατι καταρδύμεναι.

Μέθῃ κύριον ἔχ' ὑποδέχεται: μέθῃ πονδύμα ἄγιον ἀποδιδόναι, καὶ πόνος μὲν γὰρ φυγασθὲν μέλαισας, χαρίσματα δὲ πονδύμακα, ἀποδιδόναι κραπάλῃ.

Μέθῃ, αὐθαίρετος δαίμων ἐξ ἡδονῆς τὰς ψυχὰς ἐμβαλλόμενος, μέθῃ, κρείας μητῆρ, ἀρετῆς ὁμιλίῃσιν, τὸν ἀνδρῶν δειλὸν ἀρεδύνουσι, τὸν σώφρονα ἀσελγῆ, δικαιοσύνην ἐκ οἴδῃ, φρόνησιν ἀναρεῖ. ὥσπερ γὰρ ὕδατος πολεμίου δειπνῶν: ὅπως ἀμετρία οἴνου λογισμόν κατασβέννυσιν σώφρονα.

Τοῖς μεθύουσιν, ὕπνοι μὲν βαρεῖς καὶ δυσανάφοροι καὶ πονηροί, καὶ τῶν ὄντων θανάτου γέγονον: αἱ δὲ χρηροίαι τῇ ὕπνῳ ἀναιδηνόταται. γυνυπιον γὰρ ὅστις αὐτοῖς ὁ βίος: οἷον ἱμάτιον ἐκ ἐχθρῶν, ὅδε τι φαίνομεν εἰς τὴν αἰώνιον, βασιλεύουσι, καὶ στρατῶν ἀρχουσιν ἐν τῇ μέθῃ, καὶ πόλεος οἰκισμοῖσι, καὶ γένηματ' ἀνέμουσι.

Αἱ μὲν γὰρ τοῖς τοῦ βλάσαι χρόνῳ ἐγγίνονται τοῖς ἀνθρώποις, κατὰ μικρὸν τοῖς ἀσπράτοις τὴν παρ' ἑαυτοῖς φθορὰν ἐπιθνήσκουσιν: αἱ δὲ παρὰ τοῦ οἴνου, θυμὸς σιωπῇ πῆσσαι, ὅπως γὰρ τὴν ψυχὴν ἀφωλότοις, ὥς ὑπὸ πασὶν ἐκλήσθαι ἐν καταστῆναι, ἐπὶ καὶ αὐτῇ τῇ σώματι τὴν ἐξερπυσσάμενον: ὁ μόνον τῇ ὑπερβολῇ τῇ ἡδονῇ ἐξοιστρούμεν, ὡς λαγνείας ἐκτετηκότες καὶ διατρίβοντες, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τῶν ὀγκῶν πεπρωμένων καὶ βρυδόντων, τὸ ζῶντος τὸν ἀεὶ μὲν τὸ σῶμα φθόντες. τῶν περὶ τοὺς οἴοντες, ὅπως αἱ, ὕπνου δὲ ἡ ὑπὸ φάνη, πονδύμα πρῶτον, γλῶσσα πρῶτον, κραυγὴ ἄσχημος, ἀκροφθαλμοὶ οἱ πόδες, καὶ ἀπὸ τοῦ οἴνου τῶν παλαιῶν.

Θεολόγου
Χρυσοστόμου

Αἰρετώτατον πνεῦμα, ἢ κωμαίαν: ὁ συμπαρεῖναι τοῖς λυπουμένοις, ἢ τοῖς μεθυνομένοις. τοῖς ἐν μέθῃ καὶ ἀκροφθαλμοῖς βιῶσι, ἢ ὑπὸ πᾶσι τὸ φλυκτὸς μεταστρέφεται σιγῇ, ὅς τ' ἡλίας σβεννυμένου, ἀλλὰ τ' ἐκείνου διανοίας, σπουδαζομένης τῇ μέθῃ.

Μέθῃ δὲ, ἐκαστος τῶν ὀρθῶν λογισμῶν, καὶ παραφροσύνη, καὶ τῆς κατὰ ψυχὴν ὑγείας ἀναίρεσις.

Ὁ οἶνος ὅταν παρέλθῃ τῇ ἀμετρίᾳ τὴν χρείαν, ἀκροφθαλμοῖς δὲ ὑπεκκαυμα, ἡδονῇ χρηγία, νεότητι λύπη, ψυχῆς διληκτικῆς, διανοίας νέκρωσις, ἀρετῆς ἀλλοτριώσις.

Κλήμεντος
Εὐαγγελίου
Πλατάρχου
Μηνάνδρου

Γὰρ οἶνος ἡ τὴν τρυφάσαν, ἡ τὴν μὲν ὀργῆς δὲ, τοῖς δὲ νόστοις.

Ῥώννυσιν μὲν οἶνος σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν λόγῳ διᾶ.

Φθίρεται μὲν ὁ νόστος, πνεῦμα καὶ ὕδατος: ὁ δὲ τῇ ἀκροφθαλμῶν πλοῦτος, ἔρωτι καὶ μέθῃ.

Ἦτοι καὶ οἶνος ἀκαλύπτει εἰσάγει φίλους τὰς ἡδονὰς τῇ φίλῳ.

Ὁ πολὺς ἀκρατὴς, ὁλίγῃ ἀναγκάζει φρονεῖν.

Ὁ γὰρ τὸ πλεῖστον ἀν σιγῇ τις τοῖς ποσὶ

Γοιῖ παροινεῖν, τοῖς πίνοντι δ' ἡ φύσις.

Χαλεπὸν ὅταν τις ὦν πίνῃ πλεονεξία

Μηδὲν κατὰ δὲ, ἀλλὰ πρὸς ποσὶ μὲν.

ἀναχέουσι

Κερναμένου κρατῆρος ἐφείσθαι, τὸν μὲν πρῶτον ὑγείας πίνεσθαι, τὸν δὲ δεύτερον ὑβρείως, τὸν δὲ τελευτᾶτον μανίας.

Πυθαγόρου

Βότρυας τρεῖς ἢ ἄμπελος φέρει, τὸν μὲν πρῶτον ἡσυχίας, τὸν δὲ δεύτερον μέθης, τὸν δὲ τρίτον ὑβρείως.

Ὁ αὐτὸς ὀρωτινὴς ὑπὸ τινος οἴνοφλυγῆ, πῶς αὖ τοῖς μεθύουσιν πᾶσι τοῖς, εἰ σιωπῶς δεῶν εἰ τὰ ὑπὸ αὐτοῖς πρᾶξι μὲν.

Σοφὸς τις ὀρωτινὴς, πῶς αὖ τις μὴ ἢ φιλοπόνητος, εἴπῃ, εἰ πᾶσι ὀφθαλμοῖς ἔχει τὰς τῇ μεθύουσιν ἀγκυρωσώας.

Επιδέχεται διεργασίαν καὶ ῥακώδη πᾶς ὑπνώδης.

Μερίμνα ἀγρυπνίας ἡ ἀπαιτήσῃ νυσταγμόν. (αἱ ἀφ' ὧν ὕπνου)

Παροιμ. κυ

Βασιλεία Σειράχ

Εὐχέλεις ἀνθρώποι θεῖ * ἀκουσίως ἡμᾶς εἴα τοῦ ὕπνου εἰς συνεχείας τῶν πόνων λύνοντι, ὡς ἐκ * forte θαυμασίας aut simile quid legendū.

Θεολόγος

Χρυσοστόμος

Φίλωνος

Ἀνὴρ ὑπνώδης, εὐρετής ὀνείρων. μύσης γὰρ ὕπνου φασματόν, ὃ πραγματικόν.

Ὑπνὸς ὁ δὲ ἐν ἐτόρῳ ὄσιν, ἢ θάνατος προσκαίρος, καὶ ἐφημέριος τελευτή.

Εἰκότως μελέτω μὲν θανάτου, σκιά δὲ καὶ ὑπογραμμὴ τοῦ αὐτοῦ ἐσομένης ἀναβιώσεως, τοῦ ὕπνου οἱ ἀληθεῖς πεφρονηκότου ἀπεφάναντο. ἐκαστόν γὰρ ἐναργεῖς φέρεται τὰς εἰρήνας. μετὰ γὰρ καὶ παρὰ τὸν αὐτὸν ὅς ὁλοκλήρου.

Ὁ ὕπνος ὡς πόρ πλάνης, τοῦ ἡμῶν ἡμῶν τοῦ βίου, σωθαιρεῖται χρόνον.

Ὑπνος δὲ, φύσεω ἢ ποσὸς σύστασις, εἰκὼν θανάτου, ἀδιδόστων ἀργία.

Videtur aliquid

corruptum.

Εἰς μὲν ὁ ὕπνος, πολλὰς δὲ τὰς ὑποθέσεις καὶ ἡ ὑπὸ τὴν εἰρήνην ἔχει λέγω δὲ, ἐκ φύσεως, ἐκ βρωμάτων, ἐκ δαιμόνων, ἢ τὰ καὶ ὅς ἀκράτος καὶ ὑπὸ τὴν ταπεινότην νηστείας, ὅς ἢς ὁ ζῶν ὁ σάξ, δὲ ὕπνου λοιπὸν ἐαυτὴν παραμυθίζεται βούλεται.

Ὡς πόρ ἢ ἡ πολυπλοσία σωθῆναι εἴρηται, ὥτως καὶ ἡ πολυπνία, χαλεπὸν ἐν συνίθειαν μα- forte πολυποσία καὶ ἰσοδοσία.

Ἡ μόρσιτοι ὕπνοι, ἢ σώματι ὀχλίσιν, ἢ ψυχῇ ἀδυσωσίῳ, ἢ ἀργίαν ἢ ἀπαιδουσίαν σημαίνουσιν.

ἡ μορσίτι

Τὸ πόρ καὶ πόρ ἐν τοῖς πρὸς πόνους, τοῖς τελευτήσιν μάλλον ἢ πόρ τοῖς ζῶσιν ἀρμόδιον.

Αἰχίνας

ΠΕΡΙ ΕΝΥΠΝΙΩΝ, ΛΟΓΟΣ ΜΥ.

Μηδὲν οἱ καὶ θεῖ δικαίω ἐκείνῳ, πολλὰ γὰρ ἔπαυον σήμερον, κατ' ὅσον δὲ αὐτόν.

Ματθ. κζ

Ἡ δὲ μαθητὴς ἐν δαμασκῷ, ὀνόματι ἀνανίας, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ κύριος ἐν ὄρατι. Πράξιν ἀποσ. θ

μαλὴ, καὶ τὰ ἐξ ἧς.

Παραγίνεται ἐν ὕπνῳ ἐν πλῆθει πρὸς φασμόν.

Σολομώντος

Ὡς ὁ δραστόντος σκιά, καὶ δῶκων ἀνέμους: ὥτως ὁ πρὸς ἡμῶν ἐνυπνίους.

Σειράχ λδ

Ὡς γὰρ ὡς πολὺ, τὰ κατ' ὕπνον φαντάσματα, τῶν μεθιμενῶν ἐννοῶν εἰσὶν ἀπὸ κινήματα.

Βασιλεία

Πεφύκασι γὰρ πᾶς αἱ κατ' ὕπνον φαντασίαι, ὡς τὰ πολλὰ ἀπὸ κινήματα εἶναι τῶν μεθιμενῶν φροντίδων. ὅποια γὰρ αὐτὰ τὰ κατὰ τὸν βίον ἡμῶν ὑπὸ τὴν δόξαν, τοιαῦτα ἀνάγκη εἶναι καὶ τὰ ἐνυπνία.

Αἱ νύκτες τὰς μεθιμενῶν φροντίδων παραλαβοῦσαι, ἐν ταῖς αὐτῶν φαντασίαις ὁρᾷται τῶν νοῦν.

Τὸ κατ' ὅσον ἰδεῖν τὰ πρὸς μὲν, φέρεται τοῖς ἀγαπᾶσι παραμυθίαν.

Οἱ μὲν καὶ ἀσκητικὰ διδουλωμένοι, ὅτε ὕπνον ἀροῦνται γνῆσιον καὶ εἰλικρινῆ, ὅτε ὅντας ῥάτων ἀπαλλάσσονται φοβερῶν.

Ὁ τοῖς ὀνείροις πρὸς ἡμῶν, εἰκοιθεῖ τὴν σκιά αὐτοῦ κατὰ δόξαν.

Νέλου

Ὅπου τὰν ἐν τοῖς ὕπνοις τοῖς δαίμοσι πειθεσθαι ἀρξάμεθα, τότε λοιπὸν καὶ ἐρηγοροῦντες ἐμὰ πάλιν οὐκ.

ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ, ΛΟΓΟΣ ΜΔ.

Αμὲν ἀμὲν λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ὁρᾷτε τὸ ὅριον τὸ ἐν τῷ, μετὰ ἐκείνῳ. Ματθ. ιζ

Χάριτι ἐς σεσωμένους εἴα τῆς πίστεως καὶ ὅσον ἐκ δὲ ὑμῶν, θεοῦ τὸ δῶρον, ἐκ δὲ ὁργῶν, ἵνα πρὸς ἐφ' ἑσ. Β. μὴ τις καυχῆσθαι.

Πίστις δὲ ἐν ἐλπίσιν ὑμῶν ὑποστάσις, πραγματικῶν ἐλεγχῶν ὃ βλέπομένων.

πρὸς ἐβρ. ια

Ἐπισκενυμένῳ πίστιν ἀναγγελεῖ δίκαιος.

Σολομ.

Πίστις θεῖ κυρία, καὶ ἐμὴν θεῖ πόνῳ σ, ὅτι κούφοι ἐν ὀφθαλμοῖς κυρίου ὁρᾷται πᾶσι πλου- Σειράχ ια

τίσαι πρὸς ἡμᾶς, δόσις λυγρὸν παραμυθίαν δυνάμει.

Σειράχ β Πίσθυσον αὐτῷ καὶ ἀντιλήψεται σου.
Βασιλεία Πίστις ἡγείδω τῶν περὶ θεοῦ λόγων, πίστις καὶ μὴ ἀπόδειξις.
Πρὸς ῥωμ. δ Πίστις δὲ συγκατάθεσις ἀδράκειτ' τῶν ἀνοσιδόντων ἐν πληροφορίᾳ τῆς ἀληθείας, τῶν ἡ-
 ρουχόντων θεῷ χάριτι, ἢ τινὰ ἐπέδειξατο ἄερα καὶ μαρτυρηθεῖς, ὅτι οὐ δεικνύει τῇ ἀπιστίᾳ, ἀλλ'
 ὧν δυνάμει τῇ πίστι, διὸς δόξαν ἔδειξε θεῷ, καὶ πληροφωρηθεῖς ὅτι ἐπ' ἡμέλῃ τοῦ θεοῦ, δυνάτως δὲ
 καὶ ποιῆσαι.
Θεολόγ Τὸ γὰρ οὐκ ἐπιδοκῶν, οὐδὲ πιστὸν πως εἶναι τὸν φθόνον. Ψυχᾶς γὰρ βεβήλους ἔδειξεν τῶν καλῶν
 ἀξιοπιστῶν.
Χρυσοστόμ Τὸ τοῦ μάλιστα πίστεως, μὴ ζητεῖν ἐνδυνάμει τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ πείθεσθαι τοῖς ὑποταγμένοις.
 Τὸν δυνάμει καὶ πιστὸν ἄνδρα ὅταν βεβαίως διακρίσθαι καὶ πῶς τὰς ἐπαγγελίας τοῦ θεοῦ, ὥστε
 καὶ ἐναντία αὐτοῖς φαίνεται τὰ γινόμενα, μηδὲ ὅπως τὰ ἀπ' αὐτοῦ, μηδὲ ἀργινώσκῃ τῶν ἐκβάσει.
 ὅρα γὰρ ὁ πιστὸς ἄερα καὶ, τίνα μὲν ὑποσχέσθαι ἐδέξατο, τίνα δὲ πράξειν ἡμετέρας.
Γρηγορ. νύκτ Πίστις μὴ τὸ καὶ εἰδέναι τὸ συμπεράσις τῶν ἀρετῶν ὑπαρχει.
 Πίστις μόνη κρατεῖ τὸν ἀκρατήτορ, πίστις μόνη κατανοεῖ τὸν ἀθέτορ. Πίστις μόνη πρὸς πελάζει
 ἔδειξε ἀποσταλάσῃ ὅσον ἐγχεῖν, καὶ ὅσον ἐνδύεται.
Κυρίλλ Τὸ πίστις πᾶσι δεικνύει, ἀπὸ πρᾶγμα μόνον εἶναι καὶ, τὸ γὰρ βασανισθῆναι, πῶς ἐπὶ πεπιδνύει;
Αἰσιτελ. Δύσπορ φασὶν ἐν ἱατρικῇ, τὰ μὴ κατὰ τὴν σώματι ὁπότε αὐτὸς δρᾷ, καὶ μᾶλλον βλάπτει
 ἢ ἄλλω ὑποβαλὼν τῇ κακοχυσίᾳ: ὅπως καὶ ψυχῇ μοχθηροῖς δόγμασι πρὸς τὴν ἀληθείαν, ὁπότε
 αὐτὸς δρᾷ, καὶ μᾶλλον βλάπτει, μέλλονας ἀρχὰς αὐτῇ τῇ ἀδύναμει πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ, ΛΟΓΟΣ με.

Ματθ. ε **Ο**ὐχὶ δύο σροθία ἀσπείρει πωλεῖται, καὶ ἐν ἑκτῇ αὐτῶν ἔτι πῶς γινώσκῃ, αὐτὸς τὸ παρὸς
 ὑμῶν, ὑμῶν δὲ καὶ αἱ τρεῖς καὶ κεφαλὴς πᾶσαι ἡμετέρας εἰσὶν.
Πρὸς ῥωμ. ια Ὡς βλάπτει πᾶν τοῦ, καὶ σοφίας καὶ γνώσεως θεοῦ, ὥς ἀνεξορίστητα τὰ κείμενα αὐτοῦ, καὶ
 ἀνεξίτητοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ.
Σειράχ ις Μὴ εἴπῃς, ἀποκρυβέναι, καὶ ἐν ὑψοῦς τίς μου μνησθήσεται; ἰδοὺ ὁ ἐρανὸς καὶ ὁ ἐρανὸς τοῦ
 οὐρανοῦ, ἄετος καὶ γὰρ καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς ἐν τῇ ὑψηλότητι αὐτοῦ σιλοῦνθῶνται. τὴν ὁδὸν αὐτοῦ
 τίς ἐνθυμώσεται.
Βασιλεία Οὐδὲν ἀφ' ὧν οὐδὲ ἡμετέρας πρὸς θεῷ, πᾶν τὰ σιλοῦνθῶν ὁ ἀνέμῃς ὁφθαλμός, πᾶσι
 παρῇ, σιλοῦνθῶν ἐκαστὸν τῶν σωτηρίων.
Θεολόγ Πολλοὶ παρὰ τοὺς σωτηρίας οἶδεν τὸ θεῶν λαοὺς καὶ μὴ, νοῦν πρὸς τὸ ἀλλανθῶν τῇ ἐκεί
 τοῦ προνοίας.
Επικύρου Χάρις τῇ μακαρίᾳ φύσει ὅτι τὰ ἀναγκαῖα ἐποίησεν ὑπόκειται, τὰ δὲ δυνατὰ ἐκ ἀναγκῆς.
Θεοπέμπτ Μὴ τι αἴτιον κακῶν τὸ θεῶν ὑπολαμβάνει, μήτε χαλεπὸν αὐτῷ δυσχερὲς ἡμᾶς νόμαζε.
Πλάτων Ὅταν βέλῃται θεὸς ἐν πράξει πόλιν, ἀνδρᾶς ἀγαθοὺς ἐποίησεν, ὅταν δὲ μέλλῃ κακῶς πρά-
 ξαι πόλιν, ἐξέλε αὐτὸν ἀνδρᾶς καὶ ἀγαθοὺς ταύτης τῇ πόλει ὁ θεός.
Δημόστ Ὅσον τοῖς δικαίους τὸ θεῶν σιωπῶνθῃ, ὅσον τοῖς ἀδίκους ἐναντιῶνται.
Ξενοφών Μηδὲ ποτε ἀναμνήσῃ πορίζεται τὰ ὑπὸ τῷ θεῷ, ἐς αὐτὴν ἡ χάρις αὐτῷ ἀναγκάσει, ἀλλ' ὅταν μάλιστα
 ὑπερεῖς, τότε πρὸς ἀρετῆς μηχανῶν, ὅτι γὰρ τὸν μᾶλλον πρὸς αὐτὸν οἶον, μὴ ἀπορῶν δοκῶν εἶναι.
 Ἡ θεία πρόνοια λοιπὸν ἀπάντων πρὸς ὠφέλειαν προνοεῖται, τὰ δὲ ὑπὸ γινόμενα φθαρτικά, ἐπὶ
 μὲν αὐτῇ τῇ ὑλῇ ἀδυνατεῖ.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ, ΛΟΓΟΣ με.

Ματθ. ε **Π**ροσευχόμενοι μὴ βαρύνετε.
ιακώβ. ε Κακοπαθεῖ τις ἐν ὑμῖν, προσελθέτω.
Σολομών Οὐσίαι ἀσεβῶν, βδελύγμα κυρίῳ: προσελθὼν δὲ κατὰ θυμὸν τῶν δικαίων πρὸς αὐτῷ.
Παροιμ. ιε Μακρὰν ἀπέχει ὁ θεὸς ἀπὸ ἀσεβῶν, δικαίους δὲ δικαίως ὑπακούει.
Σειράχ ζ Μὴ ὀλιγοψυχῆσιν ἐν τῇ προσευχῇ σου.
 Μὴ ἐμπόδισιν τοῦ ἀποδοῦναι δικαίως.

Ἡ θεία

Ἡ θεία ἀκοὴ ὁ φωνῆς δαίττω πῶς ἀδικοῖμι, οἶδεν γὰρ ὅτι ἐν τῷ κινήματι τῆ καρδίας γνωρίζει Βασιλεῖον τὰ ὑπὸ κτήματα. ἢ ὅτι ἀκούεις ὅτι μωυσοῦς μολὼν φθελγόμενος, τοῖς ἀλαλήτοις ἐαυτὸν σφραγιστοῖς ἐντυγχάνων ἔξω κυρίως, ἡκούσας παρὰ τὸ κυρίως λέγοντος, τί βοᾷς πρὸς με; *ἐξ ἑαυτοῦ ἰκανὸν καὶ ἰκανὸν μετὰ φωνῆς*

Ἐξ ὧν γὰρ τοῖς δαίμοσι κατὰ τὰς ὥρας τῶν πρὸς δολιχῶν, πρὸς δὲ δὴ δὴν δολιχοποιῶν αἰτίας, ἐπείγει ἡμᾶς πῶς ὑποφωτισθῶμεν, ἵνα ἀπαγαγῶμεν ἡμᾶς δολιχοφανῶν τὸ σωτηριώδες δολιχῆς.

Μεγα ἀγαθὸν δολιχῆς, ἐάν μετὰ δολιχῆς δολιχεῖς γήνηται.

Χρυσοστόμης

Ὅταν γὰρ ἐκ κατὰ δολιχῶν χεῖλεω δολιχῆται δολιχῆς, καὶ ἐκ καρδίας ἀνυποκρίτως, οἶδεν φθῆσαι τὸ ἀνολοκότητος ἐς τὸ δολιχῆται.

Καλὸν πάντοτε, εἴ μὴ πρὸς δολιχῆς ὁμιλεῖν ἔξω θεῶν. εἰ γὰρ σωτηρία ἀνδρὸς ἀγαθὸς βελτοῖ τὸν ἐντυγχάνοντα, πόσω μᾶλλον τὸ καὶ ἐν ἡμέρᾳ ὅτι ἐν νυκτι πρὸς δολιχῆς ἔξω θεῶν;

βελτοῖ

Οὐχ ὅπως τὸ πῶς τὸν ἰὸν ἀποσμήχει, ὡς αἱ νυκτορίαι δολιχῆς τὸν ἰὸν τῶν ἡμετέρων ἀμαρτημάτων.

Ἐνώπιον κυρίως δολιχῆται ὁ πάντοτε ἐαυτὸν τὴν ψυχὴν συλλέγων. ὅτι μολὼν ἔχων κινῶν πῶς τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ πῶς ἐαυτὸν μετρίως, ἢ πάντα ἀνδρώπινον λογισμόν ἀπὸ τῆ ψυχῆς ἐκβαλὼν.

Ὅτι δολιχῆ καὶ δολιχεῖα, ἀγίου πνεύματος παρὰ γίνεταί χεῖς, καὶ φυγαδίζονται δαίμονες, καὶ πᾶσα ἀντικειμένη δολιχῆς ἀπαρτίζεται.

Πρὸς δολιχῆ λέγει ὁ καὶ ἡ δολιχῆς δολιχῆς, λέγει ἢ ἡ πρὸς δολιχῆς καὶ ἐπαγγελία.

Εὐχῆς δὲ ἐκείνη ἡ φωνή, καὶ μέλει τὴν θείαν ἀναβαίνουσαν ἀκοῆς, ὅτι καὶ ἐν τῇ δολιχῆς

ὅτι καὶ ἐν τῇ

Ἐάν ἡ δολιχῆ τῇ ἀποδοῖ πρὸς δολιχῆται, ἢ ἀμαρτία παρὰ δολιχῆ τῇ ψυχῆς ὅτι εὐείσκη, ὅτι γὰρ τὸ δολιχῆς μὴ μὴ τῇ πρὸς δολιχῆς καὶ ἀποδοῖ δολιχῆς, ἀπαρτίζεται δολιχῆς αἱ τὸ ἀντικειμένη ἐπίνοια, πάντα γὰρ ὅτι δολιχῆς αἱ τὸ ἀποδοῖ δολιχῆς αἱ τὸ ἀποδοῖ δολιχῆς.

Ἐκ τῆ πρὸς δολιχῆς, πρὸς δολιχῆς τὸ μετὰ τὸ θεῶν εἶναι. χωρίζεται δὲ τῆ θεῶν, ὁ μὴ σωτῆρων ἐαυτοῦ εἶναι πρὸς δολιχῆς ἔξω θεῶν, τὸ δὲ θεῶν χωρίζεται ἀνάγκη πᾶσα τὸ ἡνωτῶν σωτῆρων.

Πρὸς δολιχῆ, πρὸς δολιχῆς δὲ φυλακτικῆς, παρὰ δολιχῆς σφραγίς, θυμὸς πρὸς δολιχῆς, τὸ πρὸς καὶ πρὸς δολιχῆς, πρὸς δολιχῆς καὶ πρὸς δολιχῆς, πρὸς δολιχῆς καὶ πρὸς δολιχῆς, πρὸς δολιχῆς καὶ πρὸς δολιχῆς.

Ὅταν περὶ τῇ ἀγαθῇ πρὸς δολιχῆς τὸν θεῶν, ὅτι μὴ εἰσέλθῃς πρὸς δολιχῆς, μὴ ὀλιγοψύχης Νείλου μὴ δὲ μικροψυχῆς, πολλὰ γὰρ πρὸς τὸ πρὸς ὅτι συμφορὰς τὸ αἶμα.

Νείλου

Τὸν δολιχῆς δολιχῆς φρονίμου εἶναι. μὴ λάθῃ τὸν δολιχῆς καὶ τὸν αἶμα.

Ἀριστοτέλης

Οἱ ἀνθρώποι τότε γίνονται βελτίους, ὅταν θεῶν πρὸς δολιχῆς τὸν αἶμα. ὁμοίον δὲ ἔχουσι θεῶν, τὸ δολιχῆς καὶ ἀλλοθῆται.

ἰσοκρατ.

ΠΕΡΙ ΠΡΑΞΕΩΣ, ΛΟΓΟΣ ΜΖ.

A. 47.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΕΙΝΕΣ, ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΘΕΩΡΙΑΣ.

Θεολόγος

Ὅμοιως ἀπὸ τῆς ἀλογίας πρᾶξις, καὶ λόγος ἀπρᾶκτος.

Ἀφῶνον ὅρμον, κρείσσον ἀπρᾶκτου λόγου.

Πρᾶξις λόγου ἡ ἀπρᾶκτος, ὡς ἀκοῆς ὁ φωνῆς: ἢ τῆ δολιχῆς δολιχῆς, ἢ δολιχῆς δολιχῆς. Χρυσοστόμης φαύλῳ πρᾶξις ἐαυτοῦ λόγου οὐκ ἀμαρτωῖ, ὅτι δὲ πρᾶξις ἀγαθῶν λόγου βλασφημία λυ= τῶ ἔξω.

μαίνεται.

Κακῶν πρᾶξεων, κακὸς δαίμων ἡ γλῶσσαν.

Χρόνῳ μαλακῶν πάντα, καὶ ὁρμάζεται.

Πολύων ὁ καιρὸς γίνεταί διδασκαλῶν.

Τὰ μὲν ξίφη τὰς λαβὰς: αἱ δὲ πρᾶξεις, τοῖς καιροῖς κρατυῶνται.

Ἀνδρείωντα μὲν τὸ γῆμα, ἀνδρῶν δὲ ἡ πρᾶξις ἡ σοφία.

Κρείσσον δὲ πρᾶξις καὶ πολυχρόνου χλιδῆς

Ἀνδρῶν δολιχῆς καὶ ἀγαθῶν παρουσία.

ματθ. ε
ιακώβ. α
Σολομώντ.
Σειράχ κα
Βασιλεία
Θεολόγου

Α μὲν λέγω ὑμῖν, ὅς ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, ὅτι μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν
οὐρανῶν.
Ἔστω πᾶς ἄνθρωπος ταχύς εἰς τὸ ἀκούσαι, καὶ βραδύς εἰς τὸ λαλεῖν.
Εἰς ὧτα ἀφρονέτω μὴδὲν λέγειν, μὴ ποτε μνηστῆρσι αὐτῷ σωφρονέου λόγου.
Ἐξηγήσεις μωροῦ, ὡς ἐν ὁδῷ φορτίον· ὅτι δὲ χεῖλη σωφρονεῖ εὐρεθήσεται χεῖρις.
Μὴ παρολίσσης δὴν ἡμᾶς σοφῶν, καὶ ἐν ταῖς πρῶταις αὐτῶν ἀναστρέψῃ.
Λόγος δὲ οὐ γνῶν ἡμᾶς.

Χρυσόστομος

Βέλτιον τὰς ἑαυτῶν ἡνίας ἐνδιδόναι τεχνικωτόροις, ἢ ἄλλων ἡνιόχους εἶναι ἀνεπισήμονας, καὶ
ἀκρίβως ἐκπονηθῆναι μάλλον δυνάμειον, ἢ γλῶσσας λινεῖν ἀπαίδουτον.
Ὅσον μὲν γὰρ πατεῖν ἀμφοῖν τὴν λέαν καὶ τετοιμυλῖν, ἢ τὴν ἀτελεῖν καὶ τραχεῖαν.
Ἀπλῶς δὲ τὸ εἶναι ἀνθρώπων φύλην πρὸς τὸ λέγειν, πρὸς τὸ ἐτέρω λέγοντι ἀκούειν.
Λόγον δὲ εἰς ἀρχὴν μόνον, ἀλλὰ παυόμενον ἐπανεῖν πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὸ μέτερον ἢ δὲ ἀποδέχεσθαι,
καὶ μὴ τὸ μετὰ τοῦ μόνου καὶ τετυφωμένον.

Γρηγορ. νύκτες
Νέλου

Βέλτιον ἀγνοεῖν καλῶς, ἢ μανθάνειν κακῶς.
Πολλοὶ δὲ ἢ τῶν πραγμάτων φύσις οὐχ' ἐπισκέψασθαι, εἴματα καὶ παραινέσεις διεφθαρμένης
κατέλυσαν.
Οὐκ ἀκρίβως οὐκ ἀκούσας, ὅταν ἢ εἰς τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν μὴ γίνηται.
Ἔστι γνῶσις λόγου χωρὶς, καὶ ἐστὶ γνῶσις μετὰ λόγου, καὶ γὰρ εἰσι πολλοί, γνῶσιν μὲν ἔχοντες,
λόγον δὲ οὐκ ἔχοντες.
Οὐδὲν ὀφείτω κατηχήσεως, ὅταν ἢ εἰς τὴν ὁδὸν ἐπίλοιποις μὴ συμβαίνει τοῖς λεγομένοις.
Βελτίον μὲν δ' αὖ ἐγὼ εἶναι ἀγαθῶν τι λέγοντων ἀκούειν μάλλον, ἢ λέγειν αὐτοῖς.
Περὶ τοῦ πᾶσι λόγος πρὸς διδόντων ὅταν ἢ εἰς τὴν ἀκούοντων πρὸς τὸ χεῖρον νόον αὐτοῦ δὲ
τοῖς κατὰ συμβουλίαν λεγομένοις ἐναντίας διακρίνεται.

καὶ πρὸς
Φωτίου πατριάρ.

Κατόπτοις εἰσὶν οἱ λόγοι, καὶ ὡς πρὸς ἐκείνους ὁ τῷ σώματι, ὁ δὲ μορφῇ ἐμφανίζεται
τύπος, ὅπως ἐν ταῖς ὁμιλίαις τὸ τῷ ψυχῇ εἶδος χαρακτηρίζεται καθορίζεται.

Διδύμου

Τότε ἀνύει διδασκαλίας, καὶ πισδύεται λεγών, ὅταν ἀφ' ὧν πρῶτῃ παρολίσσῃ, κατὰ τὸ ὅριον
ἤρξατο ὁ ἰσθμὸς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν.

ἰσοδωρεων
λουσιώτης

Βίος ἀνδρὸς λόγος μάλλον ὀφείλειν πρὸς φωνήν, ἢ λόγος ἀνδρὸς βίου· ὁ γὰρ εἰς τῶν ὀφείλει, ὁ δὲ
βίος ἐνοχλεῖ· εἰ δὲ καὶ λόγος καὶ βίος σωφρονέμεται, φιλοσοφίας ἀπείσις ἀκατέλεστον ἀγαθόν.

δι/νέ/τον/ ε/λο/γί/ον/ τ/ῆ/ς/ ο/μι/λίας/

Πρῶτῃ λογικῶς, καὶ λέγει πρᾶκτικῶς.

Ἐδιδῶν μὲν γὰρ (φῆσιν) ἀπ' ἐξ ἑαυτοῦ διδάσκει.
Ἄν δὲ λακιδῶσι συμμιγῆς, ἀπολείς καὶ τὸν ἑόντα νόον.

Τὰ μὲν γὰρ σώματα, τοῖς συμμέτροις πόνοις· ἢ δὲ ψυχῇ, τοῖς ἀσυνμέτροις λόγοις, αὐξάνεται
πρὸς φωνήν.

Κλειτάρχης
Μοχίων

Εἰ μὲν τοῖς ἐσπέρτοις, ὁ δὲ ὀφείλει· ἐν δὲ ταῖς ὁμιλίαις, ὁ δὲ ψυχῇ χαρακτηρὶς βλέπεται.

Μισθωτοὶ
Στρεψίνομος

Εἰ συλλόγῳ πρῶτος λέγει μὴ ὑποτάσσεται μετὰ γὰρ πλείονας λεγών, ὁ δὲ μάλιστα συμφέρειται.
Αἱ μὲν χελιδόνες, διδόναι ἡμῖν πρὸς μαίνομεν· οἱ δὲ ἐκ φιλοσοφίας λόγοι, ἀλυπτοίαν.

Ἡροδότος
Πυθαγόρας

Μισθωτοὶ πρὸς φωνήν, χρῆσθαι ὅταν εἴπω λόγον.
Τὰ ὧτα οὐ μὴ πᾶσι λόγοις. Λόγος γὰρ κακός, κακῶν ὁρῶν ἡγεμὼν.

Οἰνοπίδης
Ῥώμυλος

Ἰσοῦ ἐκείνο πρὸς ἐμοὶ κεκρίσται, φρονέειν τε εὖ, καὶ τῷ λέγοντι χρῆσθαι πείθεσθαι.
Αἰρετώτερόν σοι ἔστω λίθον εἰκὴ βαλεῖν, ἢ ἀργὸν λόγον.

α/ι/ κα/πε/λοῦ

Οἰνοπίδης ὅποια ἢ φύσις τῷ ἀνθρώπῳ δέξῃ, διδόντων ἐφασκεν εἶναι καὶ τὸν λόγον.
Ῥώμυλος τὸν μὲν ἐφάμεν, ἐκ τῶν ὧν ἐφῃ δὴ καὶ λέγειται· τὸν δὲ ἀνθρώπου ἐκ τῶν λόγων.

Ἀνδρὸς χαρακτηρὶς ἐκ λόγου γνωρίζεται.
Οὐκ ὧς πρὸς ὁρῶν μάλλον εἰλόμην λόγους.

Ι' Δε υγιής γεγονας, μηκέτι ἀμαρτάνε.

Παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ἀδελφοί, νουθετεῖτε αὐτοὺς ὁλοφύλους καὶ ἀτάκτους, ἵνα αὐτὲς αὐτῶν α. πῶς θεοῦ
ἀδικοῦντων, καὶ πάντοτε τὸ ἀγαθὸν διώκετε.

Βίαιον μὲν γὰρ μάθημα ἔστί, καὶ πικρὸν παραμυθεῖν, τὸ δὲ μετὰ τέρψινος καὶ χάριτος εἰσδύομεν, Βασιλείου
μονιμωτέρου ὡς ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐνιζάνει.

Συμφορὴν δὲ ἀκνέειν ὅτι τῶν ῥημάτων ἀλγυδύνει αὐτοὺς ἀμαρτάνοντας, ἵνα ὁ λόγος τῆς τῶν Χρυσοστόμου
πραγματικῶν ἀρχαῶν ἀπαλλαγῇ.

Νεκρὸν ἰατροῦμεν, καὶ γόροντα νουθετεῖν, ταυτὸν ὅστις.

Διογένης

Πάντων, ὡς ἐπὶ εἶπεν, αὐτὸν μὲν ὑπερεπουῶντας αὐτῶν ταῖς ὑπὸ θυμῷ ἀποσείχοντα, καὶ νο
μίζουσιν οὐ μόνον δύνους, ἀλλὰ καὶ μόνους ἀνδράς ὡς ἀληθῶς εἶναι: τοῖς δὲ σωφρονίζειν ὑπὸ
ροῦσιν, ἀποδῶς ἔχουσιν.

Ἀριστοτέλ.

Ἀπαντῶν δὲ μὲν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί.

Εὐεπίδης

Αὐτοὶ δ' ὅταν ποιῶμεν, οὐ γινώσκουσιν.

Αἰσώπῳ ἔφη, δύνος πῆρως ἐκείνου ἡμῶν ὑπερφύει, τὴν μὲν ὁπιδν, τὴν δὲ ἐμπιδν: καὶ εἰς
μὲν τὴν ἐμπιδν ἀφελθῆναι τὰ τῶν ἄλλων ἀμαρτήματα, εἰς δὲ τὴν ὁπιδν τὰ ἑαυτῶν. Αἰσώπῳ
μὲν τὴν ἐμπιδν ἀφελθῆναι τὰ τῶν ἄλλων ἀμαρτήματα, εἰς δὲ τὴν ὁπιδν τὰ ἑαυτῶν.

Μηδὲν ἰσχυρῶς πραγματεῖν, μήτε πείσασθαι, μήτε συνηγῶναι. διότι γὰρ καὶ αὐτὸς τοιαῦτα πράττει ἡλικία
τῶν, εἰ τοῖς ἄλλοις πράττειν βοῦναι.

ΠΕΡΙ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ, ΛΟΓΟΣ ν.

Εἰ τις δοκεῖ σοφὸς εἶναι ὅτι ὅμιλον τούτων, μακρὸς γυνέτω ἵνα γένηται σοφός, ἢ γὰρ σο
φία τοι κῶστος τέστιν, μακρὰ παρὰ τῶν θεῶν ὅστις γέγραπται γὰρ, ὁ δόκτος ὁμιλεῖ αὐτῶν σοφῶν ἐν
τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν: καὶ πάλιν, κύριος γινώσκῃ αὐτῶν διαλογισμὸς τῶν σοφῶν, ὅτι εἰσὶ μάταιοι.

α. πῶς νδρ. γ

Εἰ ἐκ τῶν παιδείας ἐστὶ ἀρετὴ νόθοι ἐστὶ καὶ ἐκ τῶν. τίς γὰρ ἦτος, ὅν τ' ἐκ παιδὸς πατήρ;

πῶς ἐβρ. ιβ

Οὐκ ἐστὶν ἀντάλλαγμα δίδναι περὶ παιδὸς θυμῶν ψυχῆς.

Σολομὼν τ.

Ἡ μὲν δὲ παιδεία παιδείας λευκῆς, καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ αὐτῇ ἐλεγχόμεναι.

Παροιμ. γ

Ὅν γὰρ ἀγαπᾷ κύριος παιδὸς μασιγῇ δὲ πάντα ἔσται, ὅν παρὰ δέχεται.

Πρὸς ἐβρ. ιβ

Τέκνον, ἐν νεότητι σου ἐπίλεξαι παιδείαν, καὶ ὡς ἀροτριῶν καὶ ἀείρων πρόσθεν αὐτῶν, καὶ
ἀναμνησθε αὐτὸ ἀγαθὸν καὶ πρὸς αὐτῆς.

Σειράχ σ

Οἶμαι δὲ πᾶσι μὲν ὁμολογεῖσθαι τῶν νοῦν ἔχοντων, παύσασθαι τῶν παρὰ ἡμῶν ἀγαθῶν εἶναι
τὸ πρῶτον.

Θεολόγος

Οἱ πῶς λόγους, μὴ σφόδρα τοῖς λόγοις διατρέχει, καὶ σφίγγει περὶ αὐτῶν, καὶ ὑπὲρ τοῦ λόγου:
καὶ νικᾷ ὑπὸ θυμῷ πάντα κακῶς, ἀλλ' ἐστὶν ἡ καὶ ὑπὸ αὐτῶν καλῶς ἀνέχεσθαι.

Σοφία πρώτη, βίος ἐπαινετός, καὶ θεῶν κηδεταρμῆς.

Σοφία πρώτη σοφίας ὑποπόριον, ὅτι ἐν λόγῳ ἐκ μὲν καὶ σφοδαῖς λέξεων, καὶ ταῖς κηδεταρμῆς
καὶ πῶς αὐτῆς ἀντιθέσιν. ἐμοὶ δὲ γινώσκω, πῶς λόγους ἐν ἐκκλησίᾳ λαλῆσαι μετὰ σωείσεως, α. πῶς καρ. ιβ
ἢ μυελόνος ἐν γλώσσῃ.

Οὐ γὰρ ὁ ἐν λόγοις σοφός, ὅστις μοι σοφός, ἐδ' ὅς τις γλώσσα μὲν ὕσφορον ἔχει, ψυχῇ δὲ ἄσφα
τον καὶ ἀπαίδετον: ἀλλ' ὅς τις ὀλίγα ἢ πῶς ἀρετῆς φθίγγεται, πολλὰ δὲ οἷς ἐν ὁρῇ παρὰ δέ
κνυσιν, καὶ τὸ ἀξίόπιστον τῶν λόγων ὅτι βίου πρὸς ἡμῶν. κρείσσων γὰρ θυμοῦ καὶ θεωρητικῆς, πῶς
λόγῳ ζωγραφικῆς, καὶ πῶς τῶν ὁμῶν καὶ ἐκείνου, ἢ ὁμῶν πᾶσι τοῖς σοφῶν, καὶ σοφῶν,
ἐκ τῶν λόγων λαμπρυνόμεναι, ἀλλ' ἡ δὲ τῶν ὁρῶν ἐλεγχόμεναι, σωείσεως γὰρ ἀγαθὴ πᾶσι τοῖς σοφῶν
ἐν αὐτῶν φησιν, ἀλλ' ὅς τις κηδεταρμῆς.

Ἡ γὰρ φιλοσοφία, ἢ πικρὸν φιλοσοφῶν, ἐπὶ μὲν μέλλομεν παντελῶς ἔξω τοῦ καλῶς πί
πην, καὶ ἀλογίαν καὶ ἀκατακρίβητον λογικὴν γινώσκοντα, καὶ ὅτι λόγος πῶς λόγῳ ἀδύνατον.

Σοφώτεροι γὰρ τῶν πολλῶν οἱ κῶστος χωρίσεντο ἑαυτῶν, ὅτι τῶν θεῶν τοῦ βίου καὶ διδάσκοντες.

Οὐδὲν ἀναλωτότερον φιλοσοφίας, ἐδ' ὅτι ἀλυπώτερον, πάντα ἐκδιδάσκει πρότερον ἢ φιλοσο
φῶν. δύνος ταῦτα διυκρᾶνται, θεός καὶ ἀγγέλῳ, καὶ τὸ τρίτον φιλοσοφία, ἀλλ' ὅτι ἐν ὕλῃ, ἐν σώ

ἔφη· ἡμεῖς οὐκ ἀλλὰ πρότερον αὐτῶν ζωγράφου, ἵνα μετὰ ταῦτα ἐγὼ αὐτῶν κενώσω.

Ἡ δὲ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία κρείττων πάσης βωσιτικῆς διδασκαλίας ἐστίν.

Τίς γὰρ βαρύτερον βασιλεύει; ἀνθρώπου ἀπαίδευτου.

Οἱ πεπαιδευμένοι, ποτε διαφέρουσι τῶν ἀπαιδευτῶν, ὅτε θεὸς τῶν ἀνθρώπων.

Κακῶς συνεχῶς ὁμιλῶν, γρηγορῶ καὶ αὐτὸς ἐκείνοις ὁμοίως.

Διμάχῃ

ἔφη

ΠΕΡΙ ΕΠΑΙΝΟΥ ΛΟΓΟΣ να.

Ὅτι ὑμῖν ὅταν καλῶς ἔπωσιμ ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι. κατὰ ταῦτα γὰρ ἐπιόμου εὖ ψυχοῦ Λουκάς

Προφίτας οἱ πατέρες αὐτῶν.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ σύματ' ἐξέρχεται διλογία καὶ κατάρσις.

Δοκίμου ἀργυρίου ἐν χρυσῇ πύρρῳ, ἀντὶ δὲ δοκιμάζειτ' εἰς σωματ' ἐγκωμιάζοντων αὐτόν.

Μὴ πῶς ἐπαίνους χαυνωθῶμεν εὖ ὑπὲρ τὴν ἀλήθειαν.

Αἱ τῶν τιμῶν ὑπερβολαὶ παρεσκυδαῖσι πινὰς καὶ τοὶ δέοντ' ὑπερφρονῆσαι, ὡς γὰρ εὖ

ἐπαίνους οἶδα, τούτων ἁφῶς καὶ τὰς ὑπερβολὰς.

Πρώτη τῶν διλογισμῶν, ὅτι ἐπαινεῖται τὰ καλὰ. Ζηλοῦ γὰρ ὁ ἔπαινος πρόξενος, ζηλῶ δὲ ἀρετῆς.

Τῆς ἀρετῆς δὲ μακαριότητ' ἢ δὲ τὸ ἄκρον τῶν ἐφετῶν, πῶς ὁ τέλει πᾶσι ἀποδοῖα κίνησις.

Πολλοὶ πολλὰκις αὐτὴς τὰς ἀρετὰς εἰς εὖ πόνους φεύγοντες, εἰς τὴν δὲ αὐτῶν δυσχεμίαν αἰ

ρεῖται πονεῖν.

Οὐ μόνον τὸ μετρίως καὶ ζηλοῦν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ εὖ μετρίως ἐπαινεῖν καὶ θαυμάζειν,

φορεῖ πινὰ μετρίως ἢ μὴ οὐ μακρόν.

Ὅσοι δὲ οἱ τὰ φεῦλα προσοιοῦντο μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ τότε εὖ ἐγκωμιάζοντες, εἰ αὐτῶν ἢ καὶ

χαλιπώτερος κοινωμένος κοινάσεως· ὅπως οἱ εὖ ἀγαθοὺς ἐπαινοῦντες καὶ θαυμάζοντες, συμμέ

ρισται τῶν ἐκείνοις ἀρετῶν ἐκείνων σεφάνων εἰσὶ, καὶ ὅτε αὐτὸ ἀπ' ἐλπίδος ἔστιν ἰδεῖν, πῶς γοῦν τὸν

ἀεὶ ἀρετῆς ὁ θεὸς ἐλεγε, εὖ διλογιστὴς σε διλογιστῶν, καὶ εὖ κατὰ τὴν ἀρετὴν σε κατὰ τὴν ἀρετὴν.

Ὁ γὰρ ὅτι πῶς κατὰ τὴν ἀρετὴν ἐπαινεῖ σφοδρὸς τὸν τοῖς κατὰ τὴν ἀρετὴν τὴν πῶς τὸ κρεῖτ

τον ὑπερβύμα πρὸς ἡμῶν.

Σοφῶ τινι τῶν κοινῶν ζυνὲς ἐμακάριζον, ὁ δὲ φησὶ πῶς αὐτῶν· εἰ μὴ τοὶ ἐπαινεῖ με πᾶσι.

σπιδε, ἐκ τῆς ὑμῶν ὑποχωρήσεως μέγα εἴη ἐμαυτῶν νεότης· εἰ δὲ ἐπαινοῦντο εὖ πᾶσι, ἐκ τοῦ

ὑμῶν ἐπαίνου τὴν ἐμαυτῶν ἀκαταρσίαν σοχαίρομαι.

Ἐπίπλως ἐπαινεῖ, ἀληθῶς ἀπιδότῃ ψόγῳ.

Θερδύουσι τοῖς μὲν λυσι εὖ λαγῶν οἱ κυνηγοί, τοῖς δὲ ἐπαίνοις εὖ ἀνθρώποις οἱ πολλοί.

Τὸν μὲν λιβαίνον τοῖς θεοῖς, τὸν δὲ ἐπαινοῖ τοῖς ἀγαθοῖς ἀρετῶν δει.

Πιστὸς ἡ γοῦν, μὴ εὖ πᾶσι, ἀλλὰ πᾶσι καὶ λέγει ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ εὖ τοῖς ἀμαρτανόμοις

ὑπερβύμας.

Οἶδε γὰρ πολλὰς πολλὰκις καὶ λωβᾶσθαι τῶν ἀνθρώπων ὁ ἔπαινος. χαυνοὶ γὰρ τὴν πρὸς ὑμῶν, θεοδωρίτε

εὖ τὸν δρόμον λυμάνει. ὁ δὲ ἡγούμενος τις αὐτὸ κατὰ τὴν ἀρετὴν τὸν δρόμον τὸ τέρμα, ὅτε γὰρ ὁ ἔπαι

νος ὑπερβύμας, πᾶσι τῶν πρὸς ὑμῶν καὶ τὴν νίκην ἀπολλύει.

Εἰ θέλεις καλῶς ἀκούειν, μάνθανε καλῶς λέγειν. πειρῶ καλῶς πρὸς ἡμῶν, καὶ ὅπως κερπύση μαχίμων

τὸ καλῶς ἀκούειν.

Παρόντων μὲν, μήτε ψέγει μήτε ἐπαίνει. τὸ μὲν γὰρ ἐχθρὸν φοβῆ, τὸ δὲ κοινάκειν.

Ζῶν μὲν, ἐπαινοῦ· ἀποθανόντων δὲ, μακαρίζον.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, ὅταν ἐπαινώσι με πολλοί, τότε νομίζω μισθὸν ἄξιον εἶναι· ὅταν δὲ ὀλίγοι,

ἀποδοῦναι ἀνθρώπων.

Κόσμος πόλιν μὲν διανοῖα· σώματι δὲ, κάλλος· ψυχῇ δὲ τὰ δ' ἡγαντία τῶν ἀνθρώπων, ἀνθρωπία. ἀνθρώπος Deest aliquid,

δὲ καὶ γυναικείας καὶ λόγον καὶ ὄργον· πᾶσι καὶ πρᾶγμα, χρῆ, τὸ μὲν ἄξιον ἐπαίνου, ἐπαίνος forte δικαιο

τυμῶν· ὅτε δ' ἀναξίως, μᾶλλον ὑπερβύμας. ἴσθι γὰρ ἀμαρτία καὶ ἀμαθία, μέμφεσθαι τε τὰ ἐπαινετὰ, σιωπῇ.

καὶ ἐπαινεῖν τὰ μωμητὰ.

ἱακῶς γ

Σαλμων

Βασίλειος

Θεολόγος

Locus videt

tur mutilus.

Χρυσόστομος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Κλήμεντος

Λακκάς
Ιούδια

Γαροιμική
Σολομώντ.
Ήσάϊου

Βασιλείς

Θεολόγου

Χρυσοστόμης

Κλήμης

Πλάτωνα

Ανδρόνικος

Διογένης

Δημοδότης

Αντιόχης

Επικτήτης

Φαβιανός

Κράτης

Ζώνων

Πυθαγόρας

Ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλος ἢ ὁ ἀνθρώπου.
Οὐτοὶ εἰσι γογγυσταί, μεμφίμοιροι, καὶ τὰς ἀνθυμίας αὐτῶν πορδύμενοι, καὶ τὸ σῶμα
αὐτῶν λαλῶντες ὑποβόρην, θαυμάζοντες πρόσωπα ἀφελείας χάριν.

Διὰ τὴν χρυσολογίαν ἀπαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων.
Λόγοι κορκόπων μαλακοί, οἳ δὲ τύπῃσιν εἰς ταμεῖα ἀσπλάγχων.
Κρείσσον ἀνδρὸς ἐλέγχοντος, ἢ ὑπὲρ ἄλλου κολακδύοντος.

Οἱ μακαρίζοντες ὑμᾶς, πλανῶσιν ὑμᾶς, καὶ τὴν τρίβον τῆν ὁδοῦ ταράσσουσιν.
Φύγω μὲν κολακείας καὶ θωπείας, καὶ τὴν ἀρχιλόχου ἀλώπηκα τὸ κορδαλέον καὶ ποικίλον.
Ἐδὲν γὰρ χαλεπώτορον τοῖς εὖ φρονέσι, ἢ πῶς δέξαι ζῆλον, καὶ τὰ τοῖς πολλοῖς δοκῶντα πλεονε-
κτείν, ἢ μὴ τὸν ὀρθοῦ λόγου ἡγεμόνα ποιῆσαι τὸ βίον.

Τοῦτο φίλος κολακῶς διεικνύσκει, τὸ τὸν μὲν πῶς ἡδονῇ ὁμιλεῖν· τὸν δὲ μὴ τε τῶν λυπου-
μένων ἀπέχεσθαι.

Ἔστι γὰρ ἀνδρὸς μεγαλόφρονος, φίλων ἀποδέχεσθαι μᾶλλον ἐλδοθεῖαν, ἢ ἐχθρῶν κολακείαν.
Πολλῶ βέλτιον βραχέα λυπῶντα, μείζον ἀφελήσασθαι· ἢ τὸ πῶς ἡδονῇ διδόνοντα, ζημιῶσαι
τῶν κεφαλῶν.

Ὅταν μεταβολὴ τις γῆνιται πῶς τὸ χεῖρον, τότε τῶν κολακῶν ἀφαιρεῖται τὰ προσωπεῖα· τότε
ὁ χορὸς ἐλέγχεται τῶν ὑποκριτῶν, καὶ ἡ σκῆψις τοῦ προσώπου. ἀνοίγεται πάντων τὰ σῶματα,
ὁ μαρὸς λεγόντων, ὁ πονηρὸς, ὁ παμπόνηρος. ὁ χεῖς αὐτῶν ἐκλάκδυνται· τὰς χεῖρας αὐτοῦ κρα-
τεῖ· προσωπεῖον ἡ ἐκείνου· ἡλθὲν ὁ καιρὸς ἢ ἔργον τὸ προσωπεῖον, καὶ ἀπεφηνάμην τῇ διανοίᾳ.

Νόστος φίλος ἢ κολακεία.
Τὰς τῶν ἀρχόντων ὑπραγίας μᾶλλον ἢ αὐτῶν ἀρχοντας αὐτοῦ, εἰδῶσι βορᾶ πόνου οἱ πλείστοι.
Ἔοικεν ἢ κολακεία γραπτῇ πανοπλίᾳ. διὸ τῶν μὲν ἔχει, χρεῖαν δὲ ἔσθιμην πᾶσι.
Τὰ μὲν ξύλα τὸ πῦρ αὐφάνοντα, ὑπὸ αὐτῷ τῷ πυρὶ κατανάλισκονται, ὁ δὲ πλεῖστος τῶν
φωμῶν κολακῶν ὑπὸ αὐτῶν τῶν πᾶσι φθάνεται.

Ὅσπερ οἱ κολακῶν πρὸς δύνοντες ἐξορύσσονται αὐτῶν νεκρῶν ὀφθαλμοὶ· ὅπως οἱ κολακῶν τοῖς
ἐπαίνου αὐτῶν λογισμὸς διαφθείρουσι τῶν ἀνθρώπων.

Λαγῶ μὲν λυγρὰ, φίλοι δὲ κολακῶν φύσει πολέμου ἡγήτορες.

Χαίρει γὰρ τοῖς ἐλέγχουσιν ὁ τοῖς κολακδύουσιν. οἱ μὲν γὰρ ἡμᾶς λυπουῦντες, διεγείρουσι· οἱ δὲ
χαρίζομενοι ἐκλύουσι καὶ σκελίζουσιν.

Διόρα καὶ αὐτὸ τέχνη κολακδύοντας, ὅτι μετ' ἐλπίδος βορᾶ πόνου, ἵνα μὴ πλεῖστοι οἱ πονηροὶ
τῶν χρηστῶν ἔχουσιν.

Μίσει αὐτὸ κολακδύοντας, ὡς περὶ αὐτῶν ἀπαπατῶντας. ἀμφοτέρω γὰρ τοῖς ἐκδόντες αὐτῶν
ἀδικούσι.

Ἐπὶ τῇ κολακείᾳ ὡς περὶ ἡδὴ τὸ μνηματῶν αὐτὸ μόνον τὸ ὄνομα τῇ φιλίας ὑπὸ γράμματος.
Ὁ αὐτὸς ὁρωτὴς τί τῶν θείων ἐκείνη δακνεί, ἔφη, τῶν μὲν ἀγέλων, συκοφάντης· τῶν δὲ
ἡμῶν, κολάξ.

Δημοδότης ἔφη, τὸν κολακῶν ὅσον διαφόρῳ τῇ κολακῇ, ὅτι ὁ μὲν ζῶντας, ὁ δὲ νεκροὺς ἐδίδει.

Ἀντιόχης φησὶν, αἰρετώτορον εἰς κολακῶν ἐμπιστεῖν, ἢ εἰς κολακῶν. οἱ μὲν γὰρ ἀπεθάνοντες
τὸ σῶμα, οἱ δὲ ζῶντες τὴν ψυχὴν λυμαίνονται.

Οἱ μὲν κολακῶν τῶν τελευτησάντων αὐτῶν ὀφθαλμοὺς λυμαίνονται, οἱ δὲ κολακῶν τῶν ζώντων
τὰς ψυχὰς διαφθείρουσιν.

Ὅσπερ ὁ ἀκταῖος ὑπὸ τῶν τρεφόμενων ὑπὸ αὐτῷ λυμῶν ἀπέθανεν, ὅπως οἱ κολακῶν τοῖς
τρεφόντας κατεδίδουσιν.

Κράτης πῶς νέον πλεῖστον, πολλὰς κολακῶν ὑπὸ συρόμεν, ἔπει· νεανίσκος ἐλεῶσθαι τὴν ὀρμήν.

Ἐλέγχεσθαι τὸν ὅς τις εἶ, καὶ πῶς χάριν ἄκουε, ἀφαιρῶ δὲ κολακῶν παρρησίαν.

Χαίρει τοῖς ἐλέγχουσιν ὁ μᾶλλον, ἢ τοῖς κολακδύουσιν, ὡς δ' ἐχθρῶν χείρας ἐκτρέποντες αὐτῶν
λακδύοντες

ἢ τῶν

Ἡ τῶν κολάκων δύνοια καὶ διάπορ ἐκ τροπῆς φούγῃ τὰς ἀτυχίας.
 Ἀποσφίγγει τῶν κολάκων αὐτὸς ἀπατηλὸς λόγος, δεξαμελιώνοντάς γὰρ αὐτὸς τῇ ψυχῇ λογισμὸς, Σωκράτης
 ὁ συγχωροῦσι τῶν πραγμάτων τὴν ἀλήθειαν, ἢ γὰρ ἐπαυνοῦσι τὰ ψόγη ἄξια, ἢ φέγουσι πολλὰ Φίλων
 καὶ τὰ ἐπαίνων κρείττονα.

Οἱ διελθόντες μέλει τοὶ κλύδων σιωδανήχοντα, τοῖς κλυμῶσι, πῶς δὲ τὸ ξηρὸν ἐκ ὕδατος Σίμων
 κέλουσιν: ὅτως οἱ κολάκες ἐνδολία παρὰ μύθους καὶ ὁμιλίαν εἰς ἀφροσύνην προπέμποντες
 μέλει τῇ λείας συμπαράκλυσιν: ἐπεὶ δ' αὖν εἰς τραχέαν ἔλθωσιν, ἀπίασιν.

Γαστὴρ γὰρ ὡς ἐπ' εἰπεῖν τῶν κακῶν, ἀγρίω αὖν τις εὖροι τὴν κολακείαν.

Φωκίων εἰσὶν λέγειν πῶς ἀντίπατρον, ὁ δὲ αὖτε μοι καὶ φίλῳ κολάκι χρῆσασθαι.

Δίων
 Φωκίωνος

ΠΕΡΙ ΝΟΓΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΒΟΛΗΣ, ΛΟΓΟΣ νγ.

A. 53.

Μακάριοι ἐσὶ, ὅταν ἐνδολίωσιν ὑμᾶς καὶ δώξωσιν.

Λοιδόρμητοι δολογῶν, βλασφημῶντες, πρὸς καλῶν.

Καλύπτονται ἐχθρῶν χεῖρ ὀλίκα: οἱ δὲ ἐκφορόντες λοιδόριαι, ἀφρονέσονται εἰς.

Ἀνὴρ ἀμαρτωλὸς παρεξέειν φίλους, καὶ ἀνὰ μέσον ἐχθρῶν δυνάμεται, βαλεῖ διαβολῇ.

Πεῖρ δ' ἐξέτασεν μὴ μέμνηται νότον πρῶτον, ὅτε ὠπτήμα.

Οὐ τὰ ῥήματα πείθει τὰς λύπας κινεῖν: ἀλλ' ἡ κατὰ τοὺς λοιδόρους αὐτῶν ἡμᾶς ὑποβόλῃ, Βασιλείου
 καὶ ἡ ἐκείνου αὐτῶν φαντασία.

Πεφύκεται ὡς ταῖς μεγάλας δυνάμεις αἱ ἀνελθόντες αὐτῶν παραφύεσθαι θοραπέειν: αἱ
 εἰς τὸ ἀφρεῖν οἰκεία ἀγαθὰ δ' ἐγνωρίζωσιν, ἐκ τῶν ἀλλοτρίων κακῶν ἑαυτοὺς σιωπῶσιν.

Τεῖσιν ὁμοῦ πρὸς ὅποιον τὴν βλάβην προσέβηται ὁ διαβάλλων, τὸν τε γὰρ συκοφαντῶντα
 ἀδικεῖ, καὶ πῶς ὅς ὁ λόγος ὅτι αὐτῶν, αὐτὸς ἑαυτῶν.

Τὸ μὲν ὠπτήμα, ὁ μέγα: ῥᾶσον γὰρ καὶ τοὺς βουλομένους πάντας. τὸ δὲ ἀντιτάξιμι τὴν ἑαυτοῦ
 γνώμην, ἀνδρὸς θυσιῶν καὶ νοῦν ἔχοντα.

Κακῶς ἀκούει κρείττον, ἢ λέγει κακῶς.

Ἀπὸ τοῦ τῶν πολλῶν μόνον ἀλλὰ καὶ τῶν ἀρίστων ὁ μῶμος.

Ὅσπορ τὸ καλῶς λέγειν, ἐγκωμιάζειν ἀρχὴν φίλης δειν: ὅτω τὸ κακῶς λέγειν καὶ διαβάλλειν, Χρυσόμας
 ἐχθρὰ καὶ ἀπειθείας ἐμυρίων κακῶν, ἀρχὴ καὶ ὑπόθεσις γέροντος.

Ὅσπορ τὸ καλῶς λέγειν, ἐγκωμιάζειν ἀρχὴν φίλης δειν: ὅτω τὸ κακῶς λέγειν καὶ διαβάλλειν, Χρυσόμας

Εἰ οἱ παρασχεόμενοι ἀνὴρ ματοῖαν, ἐκ αὐτῶν τυχόντων συγγνώμης: οἱ διαβάλλοντες καὶ λοιδόροι.

Τὴν ποῖαν ἐξοισιν ἀφροσύνην:

Μὴ τοῦ κακῶς ἀκούει ἀλγῶν, ἀλλὰ τοῦ δικαίως ἀκούει κακῶς.

Οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, τῶν μὲν ἰδίῳ ἀμαρτημάτων σιωπῶντες γίνονται: τῶν δὲ ἄλλο-
 τέρῳ κατήγοροι.

Ἐπιστάμενοι τὸν διαβάλλοντα ἐν ἀνομίᾳ, ἵνα μὴ διπλῶν ἀμαρτιῶν σὺν αὐτῷ ἀμαρτανῆς, ἐκ Μαξίμου.
 σὺν τῶν ὁλεθρίων πᾶσι ἐδίξω, κακείνον ἢ τὴν πλησίον φλυαρεῖν ἐκ ἀνακρίτων.

Ὅς θυρόθεν τὰς ἀλλοτρίας διαβολὰς ἀφ' ἑαυτοῦ, εἰς τῶν ὁμοίων ὅτι ἀπέχετο πρᾶξιν, Φωτίου πα-
 ῖ γὰρ ὁργασία τοὺς ὠπτησθῆναι, εἰς κοινωνίαν φίλων καὶ ἐχθρῶν καὶ ἀνάποιν.

Γλαῦκος βλάσφημος, διανοίας κακῆς ἔλεγχος.

Κατὰ πόρ ἡ αὐτοπάθεια ἀλεξούρις, πῶς τὴν αἰσθησιν ὡς οἱ κατὰ δύνοιν αὐτῆς νοσῶντες ὅπως
 ἔχει πωδανόμην, καλῶς εἶπεν αὐτὸς ἀφροσύνη: ὅτω πῶς οὐδὲν ἀνθρώπου ἐμβαλόντα λόγον ὡς
 τὸ διαφρεῖν, ἐκ πωδανόμην καὶ ὑπορύνοντα, τῶν ἀφροσύνην γῆρας καὶ λέγειν. ἀλλ' ἐμοίγε πρᾶγ-
 μα πῶς ἀδελφὸν ὅσον, αὐτὸς ἐγὼ τοῖς διαβάλλουσι προσέχω, μήτε ἐκείνους.

Υἱὸς τοῦ διαβόλου ἀνδρὰ μὴ πρὸς δέχεται: ὁ γὰρ ἐκ τῆς δύνοιας αὐτοῦ ποιεῖ, ὡς γὰρ τὰ τῶν ἄλλων Σωκράτης
 ἀπὸ τῆς ἀπειθείας ἐκείνου, ὡς αὐτὸς ἐκ τῶν ὑποστὰς λεγόμενα ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις.

Υἱὸς τοῦ διαβόλου ἀνδρὰ μὴ πρὸς δέχεται: ὁ γὰρ ἐκ τῆς δύνοιας αὐτοῦ ποιεῖ, ὡς γὰρ τὰ τῶν ἄλλων Σωκράτης
 καὶ ἀληθὲς, ἐκ λυσιστείας.

Τινὲς σοφιστῶν ἀπαμύνην αὐτῶν, καὶ λέγουσι: εἰ τίς με κακῶς λέγει, ὅτι μὴ ἔχω φρονεῖν, ἔφη, τὸν Δημόμαχον
 κακῶς λέγοντα.

Ματθ.
 α. πρὸς κερ. δ
 Γαροιμ.
 Σιμῶν

Βασιλείου

Initi est corru-
 pium, forte lea-
 gendum, Epauca
 τὸν τὸς αἰ.

ὁ διαβάλλων
 τὸν

Φωτίου πα-
 τριάρχου
 Γλαῦκος

Σωκράτης

Μαχίμων

Περὶ πίδρα ἀνδρείου στρατιώτη διαβληθέντος ἑρὶ Δημόνακτι, ὡς βλασφημαῖται αὐτὸν, ἐγὼ τὰ μὲν ὀρθὰ ἔφη αὐτῷ βλέπω, τὸν δὲ λόγον ἐκ ἡκούῃς.

Φιλήμων

Ἦδιον οὐδὲν οὐδὲ μυστικώτερον
ἔστι, ἢ διωκόμεναι λαιδερῶν φάρμακα.

Μηνάιδος

Καὶ γὰρ ὁ λαιδερῶν ὁ λαιδερῶν μὲν
μὴ πρὸς ποιῆται, λαιδρεῖται ὁ λαιδερῶν.

Ῥηγίνου

Ὅς τις διαβολὰς πέθεται ταχὺ,
ἢ τοι πονηρὸς αὐτὸς ὅτι τοῖς πρόποις,
ἢ παντὰ πασι καισαρείου γνώστω ἔχει.
Πολλοὶ γοῶν ἡσὶν μέζω κακὰ πεπνυμένασι, ἢ τῶν διαβολῶν, ἢ τῶν πολέμων, ἢ πολλοὶ ἡσὶν
μέζω ἡδονῶν τοῦ ἑρὶ ὧν ὧν ἄδηνάας, ἢ ἑρὶ τῶν ἐχθρῶν ὑπερβολῆς.

Κλεάνδρος

Καὶ οὐ γὰρ οὐδὲν ὁ διαβολῆς ὅτι πᾶς,
λάθρα γὰρ ἀπαρτίσται τὸν πεπνυμένον,
μῖστος ἀναπλάττει πρὸς τὸν ἑρὶ αἰτιον.

Σέξτου

Ὁ διαβὰς ὅλως, μὴ δυσλοκίμεται, ἀλλ' ἀληθῆ λέγει.

Χρυσίππης

Εἰπὼν τὸ αὐτῷ πινός, ὁ ὅλως σε λάθρα λαιδρεῖ, ἔπει· μὴ ἔλεγε αὐτὸν, ἐπεὶ φανερῶς αὐτῷ
ἔχει ποιεῖν.

Λακκιανῶ

Ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς ἑρὶ ὑπαλαγῶν ὕβους κατὰ πείρας, μόνον τὸ πρὸς ὅτι ἐπιμένει, καὶ
τὴν δίκαιον ἀρτένας πρὸς τὸ τόμα, καὶ ποσὶ τὴν ἐλπίδα τὴν νίκης ἔχων, ἑρὶ πλυσίον οὐδὲν κα
κυρεῖ, οὐδὲ πᾶσι τοῦ κατὰ αὐτὸν ἀγωνιστῆς πολυπραγμονεῖ, ὁ δὲ κακὸς ἐκείνῳ καὶ ἀναβλῶ ἀν
ταγωνιστῆς, ἀργὸς τὴν ἐκ τῶν τῶν ἐλπίδα ὡς τὴν κακὴν τεχνίαν τρέπεται, καὶ ὅσον μόνον δὲ
ἀπαντᾷ σὺν πᾶσι, ὁ πᾶς τὸν τρέχοντα ὑπερβαίνει, ἢ ἐμποδίσας ὑποσπείρει· ὡς εἰ τούτῳ διαμαρτυροῖται, ἐκ
αὐτοῦ ποτε νικῆσαι δυνατὸν μὲν.

Διονύσιος

Βασιλίδης

Διονύσιος ὁ βασιλεὺς ἀκόστας δύο νεανίσκους, πολλὰ βλασφηματῶν αὐτῷ καὶ ἑρὶ τυραν
νίδος εἰρηκέναι παρὰ πότον, ἀμφοτέρους ἐκάλεσε πρὸς αὐτὸν διέπνον· ὁρῶν δὲ τὸν μὲν πρὸς ὅτι καὶ
ληρωῖται πολλὰ, τὸν δὲ ἡσὶν μετ' ὕλας ἐκείνους ταῖς πόσεσι χρωμίζῃ, ἐκείνῳ μὲν ἀπέλυσεν ὡς φύσει
πρὸς ὅτι καὶ αὐτὸν ὡς δύνανται ὡς δύνανται, ὡς δύνανται ἐκ πρὸς ὅτι καὶ αὐτὸν ὡς δύνανται.

Ἀλεξανδρος

Ἀλεξανδρῶν ὑπερβολῶν κατὰ τὸν ἑρὶ τῶν διαβολῶν ὡς ὑπερβολῶν, ἐπειδὴ ἔτυχεν ὅτι αὐ
τῷ λατρῶν φαρμακῶν ὡς τε ποιεῖν, ὅσον ἀπέχεαι ποιεῖν τῶν διαβολῶν, ὡς τε ὅσον τε τὴν ὑπε
ρβολῶν ἀνεγίνωσκε, καὶ τὸ φαρμακῶν ἐπὶ τὸν.

Τὸν αὐτὸν φασὶ διαβληθῆναι πινός τῶν σωκράτους, τὴν μὲν ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν ὑπερβολῶν ὑπε
ρβαίνει, τὴν καὶ ἀκόστας διηλθὼν τὰ τὰ τῶν διαβολῶν τῶν μὴ πρὸς ὅτι καὶ αὐτὸν.

Ῥηγίνου

Κλεοβούλου

Κλεοβούλος μάστιγα σφραγισμένην ἔφη, ὅπου τὸν ψόγον μάλλον οἱ πολιτοδύομλοι διεδοίκασι,
ἢ τὸν νόμον.

Τῶν κατ' ἀρετὴν ζώντων ὁ ἑρὶ λαιδρεῖας μῶμος ἔχ' ἀπῆται.

A. 54.

ΠΕΡΙ ΜΝΗΜΗΣ, ΛΟΓΟΣ ΝΔ.

Λουκάς κβ

Ἀποστόλου

Γαρομ. β

Σιραχ

Βασιλείας

Θεολόγος

Κλήμεντος

Ῥηγίνου

Πλάτωνος

Τούτῳ ὅτι τὸ σώματός μου, τὸ ὑπερβαίνει ἡμῶν διδόμενον, ὅσον ποιεῖται εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.

Μνημονεύετε ἐν τῷ χρεῖ, ἐν γὰρ ἐμῶν ἐκ νεκρῶν.

Μνήμη δικαίως μετ' ἐγκωμίων, ὄνομα δὲ ἀσεβῶν σβήνεται.

Ἐν πᾶσι τοῖς ὀφθαλμοῖς σου μνησθε τὰ ἐχθρά σου, καὶ ἐκ ἀμαρτημάτων.

Ἀμνησιν ἐκτραπῶναι ἑρὶ δικαίως ὁδὸν μὴ λήθην θεὸς ταῖς ψυχαῖς νοσήσαντας.

Μνήμη δὲ, ἢ τὸ γνωστὸν τῶν τῶν, ἀναμνησὶς δὲ, ἢ τὸ ἀπὸ τῶν ἀνάλυσις.

Μνημονεύετε θεὸς μάλλον, ἢ ἀναπνύετε.

Τὸν θεὸν ἐργαῖς μὲν σέβου, λόγοις δὲ ὑμνῶν, ἡσὶν δὲ τίμα.

Μνήμη θανάτου φαργῆς, πρὸς ὅτι καὶ βρώματα, βρωμάτων δὲ ὅτι κατὰ τὴν ὁδὸν ποιεῖται, σιωπῶν
ξενόπνησεν πᾶσι.

Ῥηγίνου

Πλάτωνος

Πλάτων ἔλεγε αὐτὸν μὲν σφόδρα, καὶ αὐτὸν γόροντας ἀμνήμονας εἶναι, ὑπερβαίνει μὲν γὰρ,
τῶν

Σαρὰχ λη
Βασιλεία

Ἐπισήμη ἰατρὸς ἀνυψώσει κεφαλὴν αὐτῆς, καὶ ῥῆσιν μεγαλύνων θαυμασθήσεται.

Οὐτε φοβητέον πάντῃ τῷ τέχνῳ, ὅτι ἐπ' αὐτὴν πάσας τὰς ἐλπίδας ἔχει ἀκόλαστον. ἀλλ' ὡς
λεχθήμεθα μὴ τῇ γεωργικῇ, αὐτέμεθα δὲ πρὸς τὸ θεὸν ὡς καὶ πρὸς τὴν τῷ κυβερνήτῃ μὴ τὸ ποιῆσαι
λοιμὸν ὑπὸ τρέπομεν, ὅτι θεὸς δὲ πρὸς οὐχόμην ἐκ τῆς πελαγῆς ἀποσώδωται. ὅτω καὶ ἰατροῦ εἰσά-
γοντος τὴν πρὸς θεὸν ἐλπίδα μὴ ἀποσώμεθα.

Ἀνεπισήμων ἰατρὸς πρὸς κἀμνοντας εἰσιὼν, ἀντὶ τῆς εἰς ὑγίαν αὐτῶν ἐπαναγωγῆς, καὶ τὸ μα-
κρὸν λείψανον φιλοφρονέως ἀφαιρεῖται.

Χρυσόμυς

αλ: ἐκλεχθὲν ἐπιστάτην

Οἶμαι αὖτε ἀρχαῖος τῶν ἰατρῶν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ὅτι ἀλόγως νομοθετῆσαι, δημοσιεύεται τὴν τῶν ποι-
κίλων ὀργασίῳ ἀποδίδειν, ἀλλ' ἵνα αὖτε ὑγιαίνοντας ἀσφαλίζων. *περὶ τῆς ἀποδείξεως ὅτι οὐκ ἔστιν*

Τὸν γὰρ οὐκ ἰατρὸν, βέλτιον μὴδὲ ἔχει φάρμακον. ὁ μὲν δὲ μὴ ἔχων ἀπολλύσιν, οὐκ εἰ-
δίως ὅπως χρῆσται.

Γρηγόριος

Ὅσα κρείττω ψυχὴ τῶν σώματός, ποσῶτα τιμωτέρῃ τῶν τὰ σώματα θοραπδύνοντων ὁ τὰς
ψυχὰς ἐξιώμεται.

Διδύμου

Τέλειον ἰατροῦ λείψανον, ὅτι τὸν θοραπδύνοντα πάντως, ἀλλὰ τὸν μολὼν εἰς ἀφελῆαν ἀνκνόν-
των καὶ θοραπείαν παραλείποντα.

Ἰδρών

Νικηκλῆς

Ἰατροῦ καὶ φίλου ἡγοῦ, αὖτε ὅτι ἀνάγκαις ἀποδίδει.

Νικηκλῆς αὖτε ἰατρὸς θυτυχεῖς ἐλεγχῃ, ὅτι τὰς μὲν ὑπὸ τυχεῖς αὐτῶν ὁ ἡλίου ὄρεα, τὰς δὲ ἀφ-
τυχίας ἡ γῆ καλύπτει.

Στρατόνιος

Στρατόνιος ἰατροῦ κολακίδων ἐλεγχῃ, ἔπειτα δὲ τὴν ἐμπειρίαν, ὅτι ἐκ τῆς αὐτῶν ἀρρώστους
κατακαπνύει, τῆς αὖτε αὐτῶν τῶν ἀπαλαλῶν.

Δημάδου

Τοῖς ἀσκληπιάδαις μέλων ὀφείλεται χάρις ἐπὶ χορμῶν ἀναστέλλει νόσον, ἢ πρὸς ἀποσώ-
σαι καὶ μὲν τοῖς ἀπὸ πηλῶν κακῶν, τὸ μὴ πάχειν ἀρετῶν.

Δημοκρίτου

forte ἡλίου

Τοῖς μὲν νοσοῦσιν ἰατρὸς, τοῖς δὲ ἀτυχοῦσι, φίλους δεῖ συμπαραίνειν.

Καὶ ἰατροῦ καὶ φίλου ὁ τὸν ἴδιον, ἀλλὰ τὸν ὠφελιμώτερον δεῖ ἐκλεγεσθαι.
Σοφὸς ἀκούσας πρὸς ἰδίῳ ἰατρῷ, ὅτι γόρῳ γέγονας, ἐφη: ὅτι ἐκ ἐχρησάμεν ἰατροῦ.

ΠΕΡΙ ΝΟΣΟΥΝΤΩΝ, ΛΟΓΟΣ Ν΄.

Ματθ. κε

πρὸς ἐβρ. ιγ

Ἡ Σοφία καὶ ἐπισκεψάμε.

Μιμνήσκου τῶν δεισμών, ὡς σωθεὶς ἐμῶν, τῶν ἀδελφῶν, ὡς καὶ αὐτοὶ ὄντες
ἐν σώματι.

Σολομών.

Ὅς φράσσει τὰ ὅσα αὐτῷ τῷ μὴ ἀκούσαι ἀδελφούς, καὶ αὐτὸς ὑπὸ καλίσσεται, καὶ οὐκ ἔστι
ὁ ἀκούων.

si rath. 38. Σαρὰχ ?

Μὴ ὅκει ὑποσκέπτεσθαι ἀρρώστους. τίκνον, ἐν ἀρρώσθημασί σου μὴ πρὸς βλεπεῖν, ἀλλ' εὖσαι κυεῖν,
καὶ αὐτὸς ἰσχύεται σε.

λη

αλ: διὸς ὑποδία

καὶ μνημόσυνον

σεμνολογίας.

αλ: ὑποδία.

Ἀποσώσιν πλημμελείαν καὶ δόλων χάρις, καὶ ἀπὸ παλαιοῦ ἀμαρτίας καὶ δόλων καρδίαν.
καὶ μνημόσυνον σεμνολογίας, καὶ ἰατρῶν διὸς τόπον. καὶ γὰρ αὐτοὶ χρεῖα. καὶ μὴ ἀποσώσω σου.
καὶ γὰρ αὐτὸν ἐκποσὴν ὁ κύριος, ἐστὶν ἰατρὸς ὅτε καὶ ἐν χορσὶν αὐτῶν ὑποδία. καὶ γὰρ αὐτοὶ λυεῖσθαι
διεδήκοντο, ἵνα *δῶσι αὐτοῖς ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἰατρὴν χάρις ἐμβύστεως. ὁ ἀμαρτάνων ῥῆσιν τῶν
ποιήσαντων αὐτῶν, ἐμπεσθεῖται εἰς χάρις ἰατροῦ.

Βασιλεία

Ἐν ἄλλῃ ἀρετῇ ποιοῦ τὴν ἀδελφάν.

Θεολόγος

Πολλὰς ἐστὶν ἀμαρτημάτων εἰς τὰ ἀρρώσθηματα. ὅν γὰρ ἀγαπᾷ κύριος παιδίδει.
Ἐπρεπὲν ἡμῖν μὴ μακαρίζεσθαι, μὴδὲ καμπεδεσθαι πρὸς τὰ πάθη, ἀλλὰ περιφρονεῖν τὸν πα-
λόν: καὶ τὸ μὲν σῶμα ἡμῶν πάχειν τὸ ἑαυτοῦ, πάντως ἢ ὑπόρου ἢ νῦν λυθισμῶν νόμον φύσεως
(οὐκ ἔστι γὰρ, ἢ νόσος κἀμνον, ἢ χρόνος) ἡμᾶς δὲ ὑψὲς τὴν ψυχὴν ἔχειν, καὶ μετὰ τὸ θεοῦ τάξαι
δοῦναι τοῖς λογισμοῖς.

Χρυσόμυς

Ἐάν μὴ γὰρ ἔχῃς ῥηγεῖν ὅτι ἀδελφῶν πρὸς τὴν ψυχὴν, σωτὴρ εἰσάγαγε, καὶ τὴν ἀπὸ τῶν
ῥημάτων αὐτῶν παραμυθίαν προσέγεγε. ὅτως γὰρ καὶ κατ' ἐκείνῳ ἀκούσῃ τὴν ἡμέραν, ἀδελ-
φὸς ἡμῶν καὶ ἐπισκεψάμε.

Πολλὰ κίς καὶ φύσις ἀδύρῳ ἤρκεισε μόνῃ πρὸς τὴν τοὺς κάμνοντες ὑγίαν· ἐστὶ δὲ ὅπως καὶ ὕπνος πρὸς πεσῶν πρὸς λαγρόν, πάντος ἀπύλλαξε πόνου τὸν ἰατρόν.

Τὰ σώματα κάμνοντα μὲν, ταῖς θοραπέαις ἀναφύει καὶ ταῖς γυναικαῖς· ἀνεγχεῖν τε δὲ, Ἀθανασίου ταῖς κατὰ μικρὸν ἀμειλίαις καὶ ταῖς πλεοναυαῖς πάλιν ὑποβρεῖ, καὶ πρὸς τὰς αὐτὰς ἀρρώστιας ἐπανάσιν.

ΠΕΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ ΛΟΓΟΣ νη.

A. 58.

Οἱ σὺν δὲ εἰς ἐμὲ λαὸν ἀποδάνη ζήσεται· καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστὸς εἰς ἐμὲ, οὐ μὴ ἀποδάνη Εὐαγγελίᾳ 1. 11.

Κρεῖσσον θάνατον ὑπὲρ ζωὴν πικρὰν, ἢ ἀρρώστια ἐμμονον.

Σειράχ λ

Ὁ μὲν γὰρ βίᾳ τυγχάνων ὅπως μακαρίζεται, εἰς τὸ ἀδύρῳ ἐκβάλλεται· ὁ δὲ συμπληρώσας ὁ ἄγιος βαπτιστὴς ἀναλύσας τὴν ψυχὴν τὴν ζωὴν κατεκλείσας, ὅτε ἡσυχία ἀσφαλὲς μακαρίζεται. σίλ.

Οὐδὲς μετὰ τὸ λυθῆναι τὴν ψυχὴν πρᾶγμα γίνεται, ὅτε μετὰ αὐτὴν ἀγῶνας ἐπαυλεθῶν σφαιρῶνται, ὅτε μετὰ αὐτὴν πόλεμος ἀνδραγαθεῖ.

1. ἀποδοθῆναι
1. παρὰ θῆναι

Ἡ ὑπὸ πλείονος γινώσκουσα διατελεῖ, πλείονος κακῶν ὅσον ἀφορμή.

Θάνατος δὲ ἐπάγεται τῇ ψυχῇ τὴν ζωὴν πικρὰν, ὅτε ἀρχὴς πρὸς ἐκείνου ἐπὶ τῇ δι-
καιοσύνῃ καὶ τῇ βίᾳ καὶ τῇ ἐκείνου ἡμῶν συμφορῇ πρὸς ἐκείνου.

Ἐννόησον γὰρ ὅτι ὁ πλάσας ἡμᾶς καὶ ψυχῶντες θεός, εἰδὼς ἐκείνου ἐκείνου ψυχῇ τὴν βίαν ἐξαγα-
γὼν καὶ ἄλλοις ἄλλοις ὅπως ἐπὶ τῇ ζωῇ, τὸν μὲν γὰρ ὑπὸ πλείονος παραμένει τῇ παρουσίᾳ τῆς
ἀρετῆς ὡς νόμος, τὸν δὲ θάνατον ἀπολυθῆναι τὴν δεισμῶν τὴν σώματι δεικνύσας, κατὰ αὐτὴν
ἀρετῆς τὴν σοφίαν καὶ τὴν δικαιοσύνην λόγους.

Ὅσοι οὖν οἱ ταῖς ἐρεταῖς ἐμπήκοντες, οἱ μὲν ὑπὸ πλείονος χρόνον τῇ κακίᾳ τῇ δεισμο-
κρίᾳ ἐναποκλείονται· οἱ δὲ ταχυτόρῳ εὐερίσκουσι τῆς κακίας πρὸς ἐκείνου· ὅτε καὶ αἱ ψυ-
χαὶ αἱ μὲν ὑπὸ πολλῶν πρὸς ἐκείνου τῇ ζωῇ ταύτῃ, αἱ δὲ ἐπὶ ἐκείνου κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς
ἀρετῆς ἐκείνου, σφῶς καὶ βαθείως, καὶ ὡς ἐκ αὐτῆς ἐκείνου νοῦς ἀνθρώπων, τὰ πρὸς ἐκείνου ἡμῶν
τὴν κτίσαντες ἡμᾶς πρὸς ἐκείνου. ἐκ ἐκείνου λέγοντες τὸν θάνατον, ὅτε ἀγαθὸν ἐκ φυλακῆς τὴν
ψυχὴν μὲν ἐκ ἐκείνου πρὸς ἐκείνου, ὅτε ἀπελευθέρωται ἡ ψυχὴ· τί οὖν συμβαίνει, ὅτε ὑπὸ κακίας
σφῶς τὸν κύριον ἡμῶν, ποῖαν φωνὴν ἀφῆκεν; ἐκ ὅτι νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου δεσποταῖ; ὅτε
γὰρ ἐπὶ τῇ ζωῇ πρὸς τὴν αὐτὴν ἐξαγαγὼν βαρυτόρῳ πάσις κακίας καὶ δεισμοκρίᾳ πάντος
ἢ μετὰ τὴν σώματι ὅτε ἐκείνου.

Ἔστι τις αἰτία ἀκατάληπτος, ὅτε ἡ ψυχὴ ὑπὸ πλείονος γινώσκουσα ἀπάγεται, οἱ δὲ ὑπὸ πλείονος πρὸς
ἐκείνου πρὸς ἐκείνου τὴν ζωὴν κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς ἀρετῆς ἐκείνου.

Προσέκειται καὶ τὸν ἀρχέμλον τὴν βίαν ἐκ ἐκείνου ὅτε ἐκείνου τὴν ζωὴν.

Δεῖ παρασχεῖν ἀποδείξεις ἐφ' ἡμῶν εἶναι πρὸς τὴν γινώσκουσαν ἀποδείξαι ἡμᾶς, καὶ τὸ τὴν δει-
σμοκρίαν νοῦμα πρὸς ἐκείνου ἐκείνου πρὸς ἐκείνου. ἐκείνου γὰρ φησὶν αἱ δεισμοκρίαι ὑμῶν πρὸς ἐκείνου
μὲν, καὶ οἱ λυγροὶ καὶ ἐκείνου, καὶ ὑμεῖς ὅμοιοι ἀνθρώποις πρὸς ἐκείνου τὸν κύριον αὐτῶν,
πότε ἀναλύσει ἐκ ἐκείνου γὰρ.

Θάνατος ὅτε, εὐερίσκουσι ζωὴς.

Θεολόγος

Πάντες βροτῶν θνήσκοντες πᾶσι γὰρ τὰ φθάρματα· καὶ ἡ ψυχὴ ἡ ἐκ ἐκείνου, ἡ ἐκ ἐκείνου καὶ ἡ ἐκ ἐκείνου.

Εἰ πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείνοντος ἡ χερσὶν ἡμῶν τὸν δεισμῶν, πολλὰ μάλλον ἢ ψυχὴ τὴν σαρκοῦς χρυσοῦς
ἀπάραξα, καὶ πρὸς τὴν μέλλουσαν μεδισκόμενῃ ζωῇ, τῇ δὲ δεισμοκρίᾳ αὐτῇ δεικνύσεται.

Δεῖ δὲ ὑπὸ θανάτῳ χεῖρει, αὐτὴ μὲν νέος, ὅτε ταχέως ἀπὸ τῆς ζωῆς τῇ γὰρ μέσῃ κακίᾳ, αὐτὴ δὲ πρὸς
σθέντος, ὅτι ὁ δοκεῖ πρὸς ἐκείνου εἶναι, ὅτε μετὰ τὴν κακίαν ἀπὸ τῆς ζωῆς.

Ρονηρῶς βιοτῆς πονηρῶν ἐστὶ τὸ τέλος.

Ὁ μὲν γὰρ φθάρματα εὐερίσκουσι τὴν ζωὴν κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς ἀρετῆς ἐκείνου, ἐκείνου γὰρ τὸν κύριον ἡμῶν
ἐκείνου πρὸς ἐκείνου, σὺν ἡμῶν γὰρ ὡς πόρρον ἐκείνου τὴν ψυχὴν δεικνύσας τὴν ἐκείνου
κακίας· ἢ δὲ ἐκ τῇ ἀγαθῇ τὴν βίαν ἀγαθῶν μὲν ψυχὴ ἐκ τῇ ἀρετῇ τὴν ἀναλύσας, ἐπάνω πασῶν τῇ
συντηρῶν παρατάξας, σὺν τοῖς ἀγγέλοις τὴν ἐκείνου φέρειται.

αλ: ἰσότης: Σωκράτης

Πλάτων

Εὐεπίδης

Δημοκρίτης

ἘΠΙΚΤΗΤΟΥ

Βίος

ΦΙΛΙΣΤΙΝΟΣ

Ex Wilsoni collection

A. 59.

Matth. 2

πρὸς ῥωμ. ιδ

Εκκλησιαστικά

Σιρόχ

—3—
γ

Βασιλεία

Χρυσοῦμα

κλήμεις

Ἀντιφάνης

Δημοσίονος

Ἡράκλειτος

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ГЕРІ

ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΥΣ, ΛΟΓΟΣ ξ.

ΚΑΤΑΜΕΝΕΤΕ ΤΑ ΚΕΙΝΑ ΤΟ ἄγρῶ, ὡς αὐξανέ, ὅτι οὐ πᾶς ἐδὲ νήθει. λέγω γάρ ὑμῖν, ὅτι ἐδὲ σὺς Ματθ. 5
μῶν ἔν πάση τῇ οὐρῇ αὐτοῦ πόδι ἐλάττω ὡς ἔν τούτων.

Βόλομαι τὰς γυναικας ἐν κατεσλήθησιν μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης ἡσυχαιούσας, α. πρὸς ἑμ. β.
μηδ' ἐν πλέγμασι, ἢ χυσιῶ, ἢ μαργαρίτοις, ἢ ἱματισμῶ πολυτελεῖ.

Μὴ σε νικήσῃ ἡ ἄλλως ὑπὸ θυμῷ, μηδὲ ἀχρὸς τοῦ θεοῦ βλεφάρους.

Κάλλος πρὸς ὅπου ὡς ἡλικία σπασίμη.

μη βλεψέη ἄνδρα ὃν ὁράσει αὐτοῖ, μηδὲ ἀνέστης ἄνδρα ὃν ἑώρα αὐτοῖ.

Κάλλο δὲ τὸ ἐν τῇ σωθίσει τῇ μελῶν θανάτῳ σου, ἐπανδύει αὐτῷ πῶς χάριν ἔχει.

Κάλλο νόμιζε πλὴν φρενῶν ὕψισμῖαν.

οὐκ ἀρ' ἐν διαπλάσεως, ἀλλ' ἀρ' τῶν πρόσωπων, καὶ τ' ἡσμιόνητος τὸ ἄλλος χαρακτηρίζεται.

Εἰς κάτοπνον κύβας, θεωρεῖ· καὶ εἰ μὲν καλὸς φαίνεται, ἄξια τούτου παρατίθεται· εἰ δὲ ἀσχερὸς, τὸ πῶς πλατύνεται
 ὁφθαλμοὶ ἐμφανέως ὠραῖζε καλοκαγαθία.

Αἰσώποος ἀνεδιζόμενος ὅτι χαλεπὴν ἔχεν πλὴν ὄψιν, ἔφη· μή με τὸ εἶδος, ἀλλ' εἰς τὸν νῆρ πρόσεχε.

φύση ὅταν φησι τὸ κάλλος ὑψηλοσμή τρυφή

Χρησός, διπλασίως ὁ προσιὼν ἀλίσκεται.

Τὰ τῶν καλῶν θυμύματα φυλάττεις δι᾽ ὅσπου τὰ τῶν ἰσθόλων δειήματα.

Διογρήνης θεασάμενον ἡμετέριον δυνάμεσιν, καὶ διὰ τοῦτο φιλέμενον, ἔφη, αὐτοῦ ὄρατον ἡμετέριον Διογρήνης
τοῦ τοῦ σώματος ὁρατοῦ εἰς τὴν ψυχὴν μεταγαγεῖν.

ὁ αὐτὸς δεκάμελος νεανίσκου καλωπιζόμενος

ἄδικαιους, ἀδικεῖς.
 Ἀριστοτέλης διασέμνει τὸν φράσκειον ὠρακίζοντονον, ἔφη: ὅτι ἀεζώνη, ὅτι φύσεως ἄνδρα σε ποιη

ὁ αὐτὸς νῦν πινὸς θυγάτης μὲν τῶν ὄψιν, ἀσπλῆγος δὲ τὸν πρόπον, λισθηζομένου αὐτοῦ καὶ λέ-

γοντ'· εἰ ἐπίσης αὐτῷ ἐμισείπῃ· ἔπειτα τῶν πολιτῶν, ἀπὸ τῶν ἀπὸ αὐτοῦ ἐφύγετο· ἐγὼ δὲ, ἀπὸ τῶν ἀπὸ αὐτοῦ ἐφύγετο, εἰ ἐπίσης οἱ τῶν πολιτῶν ἐφύγετο.

Εάν καὶ λόρ' ἔχῃς σῶμα καὶ ψυχὴν καὶ κλέω, καὶ κλέω ἔχῃς ναῦν καὶ καὶ ἄνθρωπον κυβερνήτην.

Καλὴν γυνᾶνκα ἐὰν ᾖ σοφὴ, μὴ θαυμάσῃς:

Τὸ γὰρ πολὺ κάλλος καὶ ψόγος πολλῶν γέμει.

Σιμονάτος πῶς τε θεῶν, ὅτε λόγῳ ἐκφράσσειν, ὅτε ζωγράφῃ χεῖρες μιμήσαιντο. ὡς γὰρ ὁ νεανίας Σιμονάτος
 Ὀυδινῆς, ὁρῶν, ὃ πῶς ὁρῶνιοι λαοὶ τοῖς δὲ ὀφθαλμοῖς δεικνῶντο αὐτῷ, ὃ δὲ βλέμμα, ὅτε θυ-

μῶ φαινισόμην, ὅτε μαλακώτορον τῇ ὑπότῃ, ἀλλ' ἀνδροῖον καὶ πρᾶον ὁμῶ· ἡ δὲ χροιά ἡ τοι σώ-
ματι ^Θ, ὅτε πῶς τὸ μελανώτορον μετισκοιάσοι. ἡ δὲ θεῖξ ἡρέμα πῶς ἐπεκύναιεν, ἢ τῇ εὐλότῃ Deest, ὅτε λαοὶ

κυανίζουσα. αἱ δὲ παρειαί, οὔτε * κατέρχον, μυαικῶσιν γὰρ: οὔτε πάλιν ὠχρότητι τιῶν ὀφθαλμῶν, αὐτὴ simile
 πφανέπεισιν γὰρ, quid.
 λεγο καίονθρα

ΚΑΛΘ' ὡς, ὅξ' ὑπόρου ἀτρώσκη βέλους, καὶ δ' ἄ τ' ἦν ὀφθαλμῶν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ παρ' αἶ.

ΛΟΥΚΙΠΠΗΣ

ΠΕΡΙ ΔΟΞΗΣ, ΛΟΓΟΣ ξα.

Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα ματθ. 6
προσέθῃσεται ὑμῖν.

οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ, πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀγκυλοφθῆναι εἰς ὑμᾶς.

Δόξαν σοφοὶ ἑλκερονομήσουσι.

Μὴ ζήτῃ παρὰ κυεῖς ἡγεμονίαν, μηδὲ πρὸς βασιλείῳ καθέσθαι δόξης.

πρὸς ῥωμ. Ν

Σολομνιτ

Σιροάν ?

ΠΕΡΙ ΦΘΟΝΟΥ, ΛΟΓΟΣ ξβ.

Ε' Ἀδόντου δὲ οἱ πρῶτοι, ἡρώμεσθαι ὅτι πλείονα λήψονται, καὶ ἔλαβον· αὐτοὶ ἀνὰ διωκτέον.
Ὅπως ἦν ἡ ἐρωσία, ἐκείνη καὶ τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας φάουλῃς πρᾶγμα.

Ὅπως ζῆλος καὶ ἐριθεία, ἐκείνη ἀκατακασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα.

Матв. к

ἰακώβ. ν

- Σολομώντ. φθόνος ἐκ οἰδὲ πλεοναῖν τὸ συμφέρον.
 Τῷ ἀνδρὶ ὁ ζῆλος παρὰ τὸ ἑταῖρον αὐτοῦ.
 Σειράχ κζ. Μὴ συμβεβληὺς μετὰ ὑποβλεπομένης σε. ἀπὸ τῆς ζηλώσεως ἐκκρυψον βαλὺν σὺν.
 Βασιλείδ. Τί σφάλλεις φθονόρε, τὸ ἴδιον καὶ ἑὸν, ἢ τὸ ἀλλότριον ἀγαθόν;
 Οὐχ ὁρᾷς ἡλίον δὲ καὶ ὑπόκεισιν; καὶ αὕτη καρπὸς δὲ τῷ φθόνῳ. τὸ γὰρ διπλοῦν τὸ ἥθος,
 ἐκ φθόνου μάστις τοῖς ἀνθρώποις γίνεται.
 φθόνος γὰρ πάθος ἐστὶν ὀλεθριώτερον ψυχῆς ἀνθρώπων ἐμφύεται.
 Ὡς πορὶ γὰρ ἰὸς τὸν σίδηρον, ὅπως ὁ φθόνος τὴν ἔχουσαν αὐτὸν ψυχὴν θανατοῖ.
 Οἱ κινῶν τρεφόμενοι ἡμῶν, καὶ οἱ λείοντες χειροῖν θοράσσονται γίνονται. οἱ δὲ βαλ-
 σκανοὶ, ταῖς θοράκταις πλεονάζουσι.
 Ἐθὺς τῆς γραφῆς πολλὰ καὶ μετὰ τὸ φόνον τάσσειν τὸν φθόνον.
 Ὡς πορὶ ἡ ὀρυσιβή ἰδίῳ δὲ τὸ σίτου νόσιμα. ὅπως ὁ φθόνος φιλίας δὲ ἀρρώσκει.
 Οἱ μισοῦντες δαίμονες ἐπὶ δόλῳ οἰκείας ἐαυτοῖς ὑβρίσιν, πικρὰς αὐταῖς ἀπο-
 κέχλωται πρὸς τὸ ἴδιον βούλημα, ὡς καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς βασκανίας εἰς ὑπερησίου χηρὰ
 οὐκ αὐτὸ ἰδίῳ βουλήματι.
 Θεολόγου. Μὴ φθονήσεις τῷ κατὰ τοῦ πνεύματος ὁφθαλμοῦ, καὶ φθονεῖς τῷ πνεύματι, καὶ ἴσῃ αὐτῷ κατηχεῖς.
 forte ὡς φθονήσεις. Ὡς ἀπόλοιτο δὲ ἀνθρώπων ὁ φθόνος, ἢ διαπάνη τῆς ἐχόντων, ὁ τῶν πασχόντων ἰός. τὸ μόνον
 τῆς παθῶν ἀδικημάτων τὸ ἅμα καὶ δικαιοσύνη, τὸ μὲν, ὅτι πᾶσι διοχεῖ τοῖς καλοῖς, τὸ δὲ, ὅτι
 ἀδικεῖ αὐτὸς ἔχοντας.
 Χρυσοστόμ. Ὁ δαίμων, φθονεῖ μὲν, ἀνθρώποις δὲ, δαίμονι δὲ ἐστὶν: σὺ δὲ ἀνθρώπων ὡς, ἀνθρώποις φθο-
 νεῖς, καὶ ποίας τὸν ξὺν συγγνώμης;
 Εἰ γὰρ ὁ τὸν φιλοῦντα ἀγαπᾷ, ἐστὶν πλεονεχία, ὁ τὸν ἐστὶν ἀδικῶντα μισῶν ποίας
 τὸν ξὺν φιλοφρονείας;
 Ἀριστοτέλης. Ἀριστοτέλης, φθόνος φησὶν ἀνταγωνιστὴς ἐστὶ τῆς εὐτυχίας.

ΠΕΡΙ ΓΕΛΩΤΟΣ, ΛΟΓΟΣ 53. 52

- Θεολόγου. Γέλωτος θυμὸς ἐμφύων πλεοναῖν. αὐτοῦ γὰρ διαδέσει πλεοναῖν καὶ ὁ φθόνος τῆς ψυχῆς.
 Αἱ μὲν τοίνυν τῆς σοφίας ψυχῆς, σκυθρωπαῖς καὶ συνέλλονται. αἱ δὲ τῆς ἀφρόνων,
 ἐπαυρόμεναι διαχέονται.
 Ἰσχυράτος. Μὴ παρὰ γέλωτα αὐτοῦ δαίμων, καὶ παρὰ τὴν αὐτοῦ αὐτὸς τοῖς γελοίοις χαῖρε, τὸ γὰρ ἀκαίριον πα-
 τέρη λυπηρὸν.
 Μοχίων. Γέλως ὁ θέλων μετὰ μελαγχολίας, αἰσχροῦς ὕβρις ἐκδιδίχεται καὶ μέμψιν.
 Κατωνος. Οἱ αὐτὸ ἀφροντοῦν ἐν τοῖς γελοίοις, ἐν τοῖς αὐτοῖς γίνονται καὶ γελοιοῦνται.
 Στρατόνιος. Στρατόνιος ὁ λιπαρὸς διασάμνεται τινὰ ἀφροσύνην, ἀπελθὼν ἐς παρὰ τὸν σκῆ-
 πον: πικρὰ νομίζων δὲ τινος τὴν αἰτίαν, ὅπως ἐφη μὴ πληγῶ.

ΠΕΡΙ ΛΟΓΙΚΟΥ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΜΟΥ,
Λόγος 54.

- Ματθ. ιβ. Ὁ ἀγαθὸς ἀνθρώπος, ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ ἐκκαρπὸς τῆς καρπίας ἐκβάλλει ἀγαθὰ, καὶ ὁ πονηρὸς
 ἀνθρώπος, ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐκκαρπὸς ἐκβάλλει πονηρά.
 Σολομώντ. Ὅσοι ζῶντες διανομήσονται σωφρονεῖν: ἀπὸ τῆς διανομῆς αὐτῶν πληθύνεται αὐτῶν ἀγαθῶν.
 Γαροιμ. ιβ. Λογισμοὶ δικαίων κείμενα.
 Σειράχ κζ. Ἐν σέσμαι καὶ κροκίνε διαμνήσονται, ὅπως σκῆβαλα ἀνθρώπων ἐν λογισμῷ αὐτοῦ.
 Γαροιμ. ιθ. Πολλοὶ λογισμοὶ ἐν καρδίᾳ ἀνθρώπου, ἢ δὲ βουλὴ τῆς δεξιᾶς ἐκτελεσθῇ εἰς τὸν αἰῶνα.
 Θεολόγου. Κρείσσον λογισμὸς πρὸς ἀφροσύνην, ἢ χρημάτων. τὰ μὲν γὰρ φθαρτὰ ἐστὶν, ὁ δὲ ἵσταται.
 Χρυσοστόμ. Διὰ τοῦ πλεοναῖν τοῖς σφουδρίοις, ἵνα φύγῃ παγίδα: καὶ ἴσῃ αὐτῷ λογισμὸς τοῖς ἀνθρώποις, ἵνα
 ἐκφυγῶσιν ἀμαρτήματα.
 Οὐ πάντες λογισμοὶ ἢ διάνοια τίκτεται: σὺ δὲ, αὐτὸ μὲν φάυλος ἐκπίπτει, αὐτὸ δὲ ἀγαθὸς γάρ ἐστι.
 Οὐχ

Κλέμεντος
Πλατάρχου

Φιλίμωνος αβ. ραββί/μο,
νιζ.

Congadus al: charides

Δεῖ ὡς πρὸς τὴν διανοητικὴν πόλιν, φυγαδιστὴν πασιασλὼν ἀνθρώπων, ὅπως ἐκ τῆς ψυχῆς τὸν
τῆ φαῦλα κεκλιμένον λογισμόν.

Λόγος ξε.

Αἰδοῦσι ὁ ἕλθον ἀπὸ πρὸς ἀκούοντες ὁ κριμαγε γάλα, καὶ ἔστι βύττυρον, ἐὰν δὲ ἐκπύε- παροιμ. λ
Ζησ μυκτῆρας, ζελδύσεται αἷμα.

Τὰ γὰρ ἄσθεν κακὰ, ὃ θεὸς ἔχει τὸν αἴτιον, ἀλλ' ἡμᾶς αὐτὰς. ἀρχὴ γὰρ καὶ τέλος τῆς ἀμαρτίας, τὸ ἄσθεν
ἐφ' ἡμῶν καὶ τὸ αὐτῆς ἔσθιον. B 164

Ἐπαινῶμεν αὖ κατὰ πλοῦσι ἀγαθούς, οὓς ὑπὸ πινυ ἀνάλυκας εἰς ἄντρον ἦκοντες, ὅπου
κατὰ πλοῦσι ἐποίησεν, καὶ καλὸν ἔσθ' ἔν.

Βία γὰρ ἢ φόβος ἀρετῆς οὐκ αὖ ποτε γένοιτο διμωγερός, ἐδιδόξα γινώσκοντες ἀνάγκης τὴν κραίαν.

Τὸ ἐκτύσιον λυπηρὸν, τὸ ἀκουσίον τέρπνυν τιμωτόρον.

Τὸ μὲν γὰρ ἐκείνου, μονιμώτερόν τε καὶ ἀσφαλές ὄρον.

Φιλῇ τὸ βίᾳ κρατούμενον ἐλθὺ θοῶς καὶ καὶ καὶ λαβόμενῳ.

Ποιμὴν ἀμέλην εἰ θέλει καὶ αὐτὸς τρεῖς φορές,

Ἀλλ' ἀντὶ γάλακτος αἱμάτων περγάζεσθαι.

οὐ σοὺ ἀνάγκη Περσικὰς ἀπερχομένης, ἀλλὰ σοὺ πτωχεύσει, σεφανοῖ ὁ θεός.
οὐκ ἀνάγκη καὶ βίβλιν ἀπὸ Περσῶν ἀρῆσαι.

οὐκ ἀνάγκη καὶ βία, ἀλλὰ βουλήσιν καὶ γνώμῃ πεισάγεται ἡμᾶς ὁ θεός.
οὐδεὶς γὰρ κατὰ ἀνάγκην ἡμᾶς ἐπεισάγει.

Οὐδὲς κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην, ἀλλὰ πῶς μωδὸς πτωχεύσεως. ὁ γὰρ λογίζεται ὁ θεὸς τί δὲ ἀνάγκη, ἀλλὰ τί ἐκ πτωχεύσεως καὶ πορθέμενα.

Τὸ ἐκ φύσεως ἀγαθόν, ἀδύκιμον· τὸ δὲ ἐκ προαίρεσως, ἐπαινετόν.

Εἰ βόλαι ἀπαρλώως καὶ δυαρίσως ζῶντες οὐδὲ καὶ πικρὰς εἰσπαινομένους. Χωρεῖς
ἔξως δὲ ἀγαθὸς, εἰς αὐτὸν μὲν ἐκόντως παιδιδόεις, αὐτὸν δὲ ἀκοντάς, ἔσφατ' αἰχμηρωμένους ἀπ' αὐτοῦ. Ἐπικτήτα
φύσεται γὰρ τοῖς φύγουσιν ἡ μοχθηρία αἶμα καὶ ἡ δουλεία : συνυπολήφθησεται δὲ τοῖς συν- καχέμενοι τοὺς
βαίνουσι τοῖς, ἡ χησότης καὶ ἡ ἐλπίθυρία. σπέρμεν

A. 56.4

Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτενούντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δύναμειν ἀποκτεῖναι. Ματθ. 10: 28

ἐπ' ἀληθείας καταλαμβάνω, ὅτι οὐκ ἔστι πρὸς πολλήν ης ὁ θεός, ἀλλ' ὅν παντὶ ἔθετο ὁ φοβούμενος αὐτὸν καὶ ὀβριζόμενος δικαιοσύνην, λεκτὸς αὐτῷ ὄντι.

Φόβῳ κυρίου παγὴ ζωῆς, ποιεῖ δὲ ἐκκλίνειν ἐκ παγίδος θανάτου.

Τέλος λόγος τὸ πᾶν ἔκαστε, ὅτι θεὸν φοβῆσθαι, ὅτι πᾶς ὁ πόλεμος αὐτῷ φύλασσε, ὅτι ὅσῳ πᾶς ἀνθρώπος.

Χρηματα και ισχυς ανυψωσι καρδιαν, και υπερ αμφοτερα φοβου λυεισ.
Οι φοβου τωις εν φρονεσιν αυτων.

Οἱ φόβοι τοῖς ἐν φρονέσει ἐκ ἄρχης· ἀλλὰ λίαν καλεῖ καὶ σωτήριοι· εἰ γὰρ καὶ γίνεσθαι αὐτῶν
ἀποδιδόμενα, γρηγοροῦντες γὰρ παιδιδόμεθα, καὶ μὲν οὖν καὶ ψυχὴ ἐγγίσι θεῷ, φησὶ πον θαυμασιώ-
τατα λέγων ὁ πῆτρος.

Θεολόγος

Οὐκ ἀπὸ θεωρίας ἀρξαμένους, εἰς νόμον ἤδη

φύλλων λαγαρούς ἐκφοβοῦσιν οἱ κτυποί.

Ἀνδρας δ' ἀνάνδρους αἰσιν καὶ τῷ πραγματικῷ.

Χρυσόμοσ

αλ: κ.ο.μ.δ

Οὐ βούλου ὅρῳ ἀσπασαί διωκίσεταί λόγῳ, ὅρῳ δὲ γάγεται φόβῳ. ὁ γὰρ τ' ἐγγίνης φόβῳ τῷ
ἐν βασιλείᾳς ἡμῶν νομῆται εἴφανον.

Κλίμακτος

Αἰτιῶ ἡμῶν πολλῶν ἀγαθῶν, εἰ βελούμεθα, ὁ δὲ δολος: διεδιπότου γὰρ αὐτοὶ τὰς ἀνελκας,
νῆφομιν καὶ μενόμεθα τ' θεῷ, ὁ γὰρ ἐφισώτα τῷ ἐχθρῷ ὁρῶν, τῷ δὲ δικαίῳ πρὸς ἑαυτὸν βοηθεῖν.

Σοφικισμῶς

Βίαντος

Ὅσπερ ἀκτὶς ἡλίου δ' ὅπως ἐσελθούσα ἐν οἴκῳ πάντα φωτίζει, ὥς ὁ τοῦ λεπτῶτατος ὁρῶν, τὸν τε
κονιστὸν πετόμενον: ὅτως καὶ φόβῳ θεῷ μετὰ διακρίσεως ἐν καρδίᾳ γηρόμενος, πάντα αὐτῇ
τὰ αὐτῆς ἀμαρτήματα ὑποδείκνυσιν.

Ἀρχὴ σωτηρίας ἀνθρώπων ὁ τοῦ θεοῦ φόβος, καὶ ῥίζα πάντων τῶν ἐν ἡμῶν ἀγαθῶν ὁ τ' θεῷ νόμος.

Βίαντος δὲ ὁρῶντες τί αὐτῷ εἴη τῷ κατὰ τὸν βίον ἀφοβόν, εἴπην, ὅρῳ σωείδης.

ΠΕΡΙ ΝΟΜΟΥ, ΔΟΓΜΟΣ ΕΞ

ἰωάν.η

Η κρίσις ἡ ἐμὴ δικαία δὲν, ὅτι μόνῳ ἐκ εἰμὶ, ἀλλ' ἐγὼ καὶ ὁ πέμψας με: καὶ ἐν τῷ νόμῳ τῷ
ὑμετέρῳ γέγραπται, ὅτι δύο ἀνθρώπων ἡ μαρτυρία ἀληθὺς δὲν.

πρὸς ῥωμ.β

Σολομώντ.

Σειγῆς

Βασιλεῖς

Ὅσοι ἀνόμως ἡμαρτον, ἀνόμως καὶ ἀκρουῦνται. ὁ δὲ ἐν νόμῳ ἡμαρτον, ὅρα νόμος κερθήσονται.

Τὸ νόμον γινώσκαι, διανοίας δὲν ἀγαθῆς.

Ὁ φυλάσσων νόμον κυρίῳ, ἕραται τῷ ἐννοήματι αὐτοῦ.

Οὐ δικαίῳ σπιδῶναι, μὴ ποιῶντα τὰ κατὰ ἐντολῶν τ' θεοῦ ὁρῶν, ὅρα τὸ πρὸς τὸν πρὸς
πεταγμένον ἀκίνδυνον. εἰ γὰρ δὲ τέλειον εἴη τὸν τοῦ θεοῦ ἀνθρώπου, ἀνάγκη πᾶσα ὅρα πᾶσις ἐν
τοῖς κατὰ ἐντολῶν, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ χριστοῦ.

Θεολόγος

Νόμος φυλάττων εἰς φόβος ἔξω βαλῆς.

Φόβος γὰρ ἔξω πᾶς ὁ τοῦ νόμου φύλαξ.

Δύο μὲν γὰρ τὰ διάγοντα ἡμᾶς ὁδοί, φύσις ὁ νόμος, κρατεῖ δὲ τὸ νόμος ἡ φύσις.

Χρυσός

Ἰσασιν καὶ οἱ νόμοι τὰ ἐξ ἀναγκῆς συγγινώσκον ἀμαρτήματα.

Εἶδ' ἡ τῷ νόμῳ τρία, νόμος ὁ ἐν φύσει, νόμος ὁ τοῦ γραμματικῶν ὁ τῷ μαυρίᾳ δόξαι, νόμος
ὁ τῆς χαριῶν.

Ζάλοδκος

αλ: ἀφ' ἡμετέρας

αλ: ὑποκρίναι

Ζάλοδκος ὁ τῷ λοκρῶν νομοθέτης, εἰς νόμους τοῖς ἀρχαίοις εἴπην ὁμοίους εἶναι, καὶ γὰρ εἰς
ἐκείναις ἐὰν ἐμπέσῃ μῆσα ἡ λῶνως, κατέχευται: ἐὰν δὲ σφίξ ἡ μέλισσα, διαρρήξασα ἀνίσταται, γὰρ
τοῖς νόμοις ἐὰν ἐμπέσῃ πρὸς τὴν, σπιδέχεται: ἐὰν δὲ πλοῦσι, ἡ δικαίος λέγει, διαρρήξας ἀπὸ ἑαυτοῦ.

Σόλων

Σόλων ὁρῶντες ὑπὸ πινῶν, πᾶς ἀεὶς αἱ πόλεις οἰκοῦνται, εἴφη: ἐὰν μὲν οἱ πολίται τοῖς
ἀρχοῦσι πείθονται, οἱ δὲ ἀρχόντων τοῖς νόμοις.

αλ: Σιδών

Δημόσιος

Ἐπικτήτος

Τοῖς μὲν δούλοις, ἡ ἀνάγκη νόμος: τοῖς δὲ ἐλευθέροις, ὁ νόμος ἀνάγκη.

Νόμος βλάπτει μὲν δούλους, βίον ἀνθρώπων, ὁ δὲ δικαίος δὲ ὅταν αὐτοὶ βούλονται πᾶσιν.

Ὅσπερ τοῖς νοσοῦσι ἰατροὶ σωτῆρες, ὅτω καὶ τοῖς ἀδικημένοις οἱ νόμοι.

Νόμοι ἀληθεύουσι οἱ δικαιοτάτοι.

Νόμος καὶ ἀρχὸν καὶ τῷ σφωτέρῳ ἐκείνῳ, νόμος.

Τὰ παρὰ νόμον γινόμενα, ἀντὶ μὴ γινόμενον εἶσι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ὅτι δεῖ τιμᾶν ἀρετὴν,

καὶ πολλὰ ἐν κακίᾳ, λόγῳ ξη.

ἰωάν.ε

Εκπορεύονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιῶντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς
ἀνάστασιν κρίσεως.

β. Πέτρος β

Σολομώντ.

Οἱ δὲ κύνες διυσεῖς ἐκ πρᾶσμιος ῥύαδι, ἀδίκους ὅς εἰς ἡμέραν κρίσεως λοκαζομένους τρεῖν.

Ζημιολογία ἀπολάσσει, πανουργία γίνεταί ἀδικος.

Πανουργία ἰδὼν πονηρὸν ἡμωρῶν, ἕραται αὐτὸς πωδιδέται.

οὐ

Οὐ δίκαιον ἀπμαῖσαι πῶχόν σου τὸν, καὶ ἐκείνου δοῦναι ἀνδρῶς ἀμαρτωλόν. Σιργάχ Βασιλείου
 ἔαν οἱ σωφρονουῦντες σὺ φαύλος ἴδωσιν ἀπμαζομένους, πολὺ πικρυμότορον τῆς ἀρετῆς ἀνδρέονται.

Δὸς ἔρδ' ἀλωμῶν, καὶ μὴ δὴς τῷ ὀρχουμῶν, ἵνα μὴ μετὰ τῶν σῶν χρηματῶν καὶ τῶν χρυσοσώμα Χρυσοσώμα
 χλὺ ἀπολέσῃς τὴν ἐκείνου, σὺ γὰρ ἀπειθὲς εἶ ἐπὶ ἐκείνου ἀπωλείας, εἴα τῆς ἀκαίρου φιλομίας. εἰ γὰρ
 οἱ ὑδὶ τῆς ὀρχήσεως ἴδωσαν, ὅτι τὸ ὑπὲρ τοῦμα αὐτοῖς ἀκόρ δὲς ἐμελλεν εἶσεσθαι, πάλαι αὖ ἐπ' αὐ-
 σαντο ταῦτα ὑπὲρ τοῦμα.

Ἀδικεῖ σὺ ἀγαθὸς ὁ φειδόμενος τῶν κακῶν. Ἡσίου
 Ὅσοι σὺ ἀδικουῦντες πολλὰ λούσι, ὅσοι σὺ ἄλλος ἀδικεῖς δὲ λούσι.
 Ὁ ἀρετῶν πικρὸν, πρῶτον ἀλκήθειαν ἡμῶν, καὶ μάστιγας ὡς ἀγαθὸς πάντας ἡγμονεύει.
 Σόλων ὁ δόφους ἐκείνῳ εἶπεν ἄριστος οἰκείῳ τὴν πόλιν, ὅτι σὺ ἀγαθὸς συμβαίνει τιμᾶσαι καὶ Σόλων
 κατὰ δὲ οἰκείῳ, ὅτι σὺ κακός.

Δύο ἀφορμαὶ κινουσίην ἀνθρώπου εἰς θεοῦ ὑπομέλειαν, ἡμωρῶν δυνστεθείας καὶ γνώμης δυσ- Σέξτου
 εἶναι ἀμοιβῆς.

Ἀφόρητος γίνεται κακία ἐπαινεμένη.
 καὶ ἡμωρῶν ἀρετῆς ἡ κακία παρρησιαζέται.

Προσπίς ῥή
 τοῦ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ὅΤΙ ΕΥΚΟΛΟΣ Ἡ ΚΑΚΙΑ,
 καὶ δυσπρόσιτος ἀρετή, Λόγος εθ.

Εἰσέλθετε εἴα τῆς σφῆς πύλης, ὅτι πλατεία ἡ πύλη, καὶ ὀρθὸς ὁ δόλος ἡ ἀπάγουσα ματθ. 23
 εἰς τὴν ἀπώλειαν.

Γὰρ παλαιά πρὸς μὲν τὸ παρὸν ἐδοκεῖ χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης ὕστερον δὲ καὶ πόνου εἰς ἡμῶν πρὸς ἑβρ. 13
 τοῖς δ' αὐτῆς ἐγγεγνησμένοις ἀποδοῖσιν.

Ἔστι δόλος, ὃ δοκεῖ πρὸς ἀνθρώποις ὀρθὸν εἶναι, τὰ δὲ τελευταῖα αὐτῆς ὀρθὸς εἰς πύλην ἀδύ. Παροιμ. 10
 Ὅλος ἀμαρτωλῶν ὡμαλισμένη ἀπὸ λίθων, καὶ ἐπ' ἐσχάτῳ αὐτῆς βόθρος ἀδύ. Σιργάχ κα

Τί τῶν ἀγαθῶν δύστηνος; τίς κακοδύστην τρόπον ἐκσεύ; τίς τρυφῶν καὶ καταυλόμενος Βασιλείου
 τοῖς ἐλκεσὶν ἐσφάνοις κατεκρησμένη; ὅστις μὴ δρασμῶν ἀνείλετο βραβεῖον, πόνοι γηνώσι δὲ
 ξαν, καμάτοι δὲ πρὸς ἐσφάνους.

Πολλοὶ πολλὰ σωθεροῦσιν τὸν ἐκ νεότητος, περὶ τὰ μέγα τοῦ βίου γηρόμενοι, ἐπανασάντων
 αὐτοῖς ὡφρασμαδὲν ἐκ τῶν πονημάτων τ' ὡφρασμαδὲν, ἐκ λυγρῶν τ' χερσῶν τὸ βάρος, εἴα τὸ τῶν
 κυβερνήσιον αὐτοῖς μὴ παρῆναι, ἀλλὰ πάντων ἐκείνων τῶν ζημίαν ὑπεμνήσαν.

Δυσχερὲς τὸ πρὸς ἀρετὴν, καὶ ἐκ μικροῖς ἀλίσκεται πόνοις.

Σπάνιον ἡ τοῦ ἀγαθοῦ κτήσις πρὸς ἀνθρώπους, καὶ εἰ πολὺ τὸ μετέλκειν εἶναι καὶ πρὸς ἀνθρώπους.

Πρόχειρον πρᾶγμα ἡ μοχθηρία, καὶ ὅσον ὅταν ῥάδιον ὡς τὸ γινώσκειν κακός.

Τῆς αὐτῆς δὲ δυσχερείας, καὶ κτήσις ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν ἐκπαρῶν, καὶ κτηνὸν εἰσάγει. Θωλόγα
 πολλὰ γὰρ ὁ μὲν ἀποδοῖ τὸ πρὸς ἐλπίδα, ῥάδιον μὲν εἰσάγει, ὁ δὲ ὅταν ἀπώλειται, ἀνεκλήσει
 τὸ ὑπὲρ μέλει.

Κακίας ῥᾶον μεταλαβῆναι, ἢ ἀρετῆς μεταδοῦναι.

Δύσκολον μὲν τὸ ἀγαθὸν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, ὡς πρὸς καὶ τὸ πρὸς τῆς ὑγροτόρας, ἔπει-
 μοι δὲ πρὸς τὴν τ' κακὴν ὀργασίαν οἱ πλείστοι, καὶ ὑπὲρ τοῦ.

Τὸ ὅτι κακία περὶ βέλτερον, πολλὰς εἰς τὸν ὅμοιον ζῆλον τῶν δουλοδικῶν ἐφέλκεται.

Πρόχειρον ἡ πονηρία τῇ κακῇ μάλλον ἀκολυθῆναι, ἢ ὑπὸ τ' κρείττοντος ἀνακρίναι.

ῥᾶον γὰρ ἀπ' ἀρχῆς μὴ γινώσκοντες κακίαν, πρὸς ἐλπίδα εἰσάγει, ἢ πρὸς ἀνθρώπους ἀνακρίναι, καὶ
 φανῶναι ταύτης ἀνώτερον: ὡς πρὸς καὶ περὶ ἀπ' ἀρχῆς ἀρετῆς καὶ κατὰ γὰρ, ἢ φθορῶν καὶ
 ἀνώσασθαι.

Πολλὴ μὲν ἡδονὴ τῇ κακίᾳ, πολὺς δὲ τῇ ἀρετῇ σιωπῶνται πόνος καὶ ἰσθμῶς, καὶ ποῖα σοι Χρυσοστόμος
 χεῖρας ἡ; πῶς δ' αὖ ἐλαβὼν μισθόν, εἰ μὴ ἐπίπονον τὸ πρᾶγμα ἡ; καὶ γὰρ πολλὰς ἔχω δειξάσαι, φύ-
 σεις τὸ μὴ γινώσκειν μισθῶν, τὸ πρὸς ἐν σῶφρονας καλέσμεν, ἢ σφαιρῶν καὶ ὁμοίως, σῶ-

Γρηγορίου
Κλίμακος

φροσύνῃ γὰρ ὅστις ἐγκρατέας, καὶ τὸ μαχόμενον ποδὶ γυνέδα τῇ ἡδονῇ.
Πολλὴ πρὸς τὴν κακίαν ὁδὸν ἢ δυσκολία, καὶ οὐκ ἐξ ἑαυτοῦ ὡς τὸ χεῖρον ἢ φύσις.
Κόπῳ πολλῷ καὶ μόχθῳ καὶ ἰσθμῷ κα *

ΠΕΡΙ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΚΑΙ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ, ΔΌΓΟΣ Θ.

Λάμπει ἡ ἀρχή.

μήτε το αὐτὸν ἀπαραιρέτον, ἢ μήτε τὸ εὖ πράττειν ἀπαιδολογῶν.

Μεγίστη γὰρ ὑποκρούει τοὺς ἀτυχοῦσι, μεταβολῆς ἐλπίς, καὶ τὸ κρείττον ἐν ὁφθαλμοῖς κείμηνον.

Πληγὴ τοῖς εὖ φρονούσι παίδιδυμα γίνεται: καὶ κρείττων δυσμερείας πολλάκις κακοπάθεια.

Μεγίστη συμφορὰ ἀνθρώπων δυσπραγίῳ καὶ ὁρμήῳ τοῦ ἀνακτινολογίου.

Μεγαλὴ ἄτυχώπι, φάρμακον, ἔλεος ἀπὸ ψυχῆς εἰσφορόμενον: καὶ τὸ σωματικὸν γνησίως, πολὺ πικρὸν οὖν τῆς συμφορᾶς.

Οὐ μικρὸν δὲ καὶ τὸ ἐν δυσμερείᾳ γρηγορῆσαι, μὴ εἰς λήθην ἐμπεσεῖν τῇ δυσβλεπείᾳ.

Οὐκ ὀλίγη τὸν ἀμαρτωλὸν διδασκαλία, τὸ εἶπε γὰρ αὐτῷ ὁ Δίος ἐπιτείνε.

Γάτων σου τῇ πραγματείᾳ κατὰ δουλοπυλνῶν, ἐκδέχου μεταβολῶν, καὶ πάλιν ποτὶ ἑσὶ ἀποδοκνῶν συμφορῶν λυκιδύμενον, φαντάζεσθαι τὰ χρηστὰ καὶ κρείττονα.

Φωτὶς παλαιάριος
Εὐδαιμονίαν κτήσασθαι μὲν, οὐκ δυσχέρεις: κτηθεὶς δὲ μέλει τέλους διασώσασθαι, πολλὰ δυσχέρεις ὁρῶν.

Εὐαγρίου
Γάστρου
Γάστρου συμφορὰ κούφη ὅστις ἀνδρὶ μὴ κέφα.

Οὐτὲ τὸν ἀβρῶσιν καὶ ἡ χυρὸς πρὸς ὠφελὴ κλίνει, ὅτε τὸν ἀνόντον ἢ ἐπίσημον εὐτυχία.

Τοῖς μὲν νοσοῦσι ιατροῦς: τοῖς δὲ ἀτυχῶσι, φίλος δὲ συμπεριεῖναι.

Αἱ ὑποφανεῖς τύχαι, κατὰ πόρ οἱ σφοδροὶ τῇ ἀνέμων, μεγάλα ποιεῖσι ναυάγια.

Ὅσοι οἱ ἐν δυσλίᾳ πλεοντῶν, καὶ τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα ἔχουσιν ἐτοιμα, ὅτως οἱ ἐν εὐτυχίᾳ φρονεῖν εὖ, καὶ τὰ πρὸς τὴν ἀτυχίαν ἢ ποιμαίνεισι βοηθήματα.

Ἐοικὸν ἢ τύχη φάτω ἀγνοεῖται, πολλάκις γὰρ οὐκ ἐν νικησίαντας σεφανοῖ.

Ἀτυχίαν κενεῖται, ἵνα μὴ οὐκ ἐχθρὸς σου διφρανεῖς.

Ἰσοκράτης
Νόμιζε μολὴν εἶναι τῇ ἀνθρωπίνῳ βέλαιον. ὅτω γὰρ οὐτὲ εὐτυχῶν ἔστι περιχαρὴς, ὅτε εὐτυχῶν περιλυσθῇ.

Ἰσοκράτης
Καὶ κυβερνήτης ἀγαθός, ἐνίοτε ναυαγῇ: καὶ ἀνὴρ σωθεὶς ἀτυχῇ.

Σωκράτης
Καλὸν μὲν ὡς εἰς φάινεται τὸ πῶς λαμπρὸν, ὡς δὲ τὴν εὐτυχίαν τὸν νοῦν.

Σωκράτης ὁρωτῆς τί λυπεῖ οὐκ ἀγαθὸς, ἔφη: εὐτυχία πονηρῶν.

Φίλει γὰρ δυσμερία παραλογῇ, ὅπως οὐκ ἀγαθὸν πρὸς καλῶν.

Ὁ ἢ τύχη πρὸς πηλακίει, καὶ πρὸς τῇ πρῶν ὅτε μάλιστα εὐερίει.

Οὐτὲ οἱ ἀμύτοι τοῖς ὁργάνοις, ὅτε οἱ ἀπαίδιδυτοι ταῖς τύχαις διώκονται σωμαρμόσας.

Δείκνυσιν ἢ μὲν τροπὴν, τὸν κατὰ ἀλήθειαν ἀνδρείον: ἢ δὲ ἀτυχίαν, τὸν φρόνιμον.

Εὐτυχῶν μὴ ἔσθ' ὑπορήφανον, ἀπορήσας δὲ μὴ ταπεινόν. τῆς μεταβολᾶς τὴν τύχης γρηναίως ἐπίστατο φέρειν.

Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἰδὼν διογῆλον καὶ μωμένον ἐν πύλῃ, ἔφη: ὦ βασιλεῦ μέγιστε, ἔφησέ τις πρὸς τῇ φιλοχρίστῳ τάδε.

Θέλω τύχης σαλαγμὸν, ἢ φρονῶν πίδον.

Ἡς μὴ παρῶσις, δυστυχῶσι καὶ φρονῶν.

Πρὸς ὅν τις ἀντίφασκε τῇ φιλοφρονῶν.

Ρᾶνεις φρονῶν μοι μάλλον, ἢ βυθὸς τύχης.

Διμήτειος
Κυβέλου
Διμήτειος, τὸν μὴ διωκόμενον φέρει ἀτυχίαν, μὲν εὐτυχίαν ἔφη διώκοντα.

Εὐτυχῶν μετὰ ἰδίᾳ, ἀτυχῶν δὲ φρόνιμον.

Οἱ ἀπαίδιδυτοι κατὰ πόρ οἱ ἐκ παλαιότητας, καὶ πρὸς ταχέως καὶ ὑποδεδειγμένως ἐκ τῆς

ἀτυχίας ἐξανίστανται.

Ἄλ: τὸν μὴ διωκόμενον κατὰ πόρ φέρει.

Εἰς

Εἰς μὲν τὸ διπλοῦσαι, λιβερόντην καὶ πονύματ' ἡρεῖα· εἰς δὲ τὸ διδαιμονῆσαι, λογισμοῦ καὶ τύχης.

Τὸν λογισμόν ὥσπερ ἰατρόν ἀγαθόν, ὑποκαλεῖσθαι δεῖ ἐν ἀτυχίᾳ βοκθόν.

Ἰσοκράτης

Εὐτυχίας ὥσπερ μέθης ἀφρών ὑπὲρ πλείον ἀπολαύσας, ἀνοητότερόν γίγνεται.

Τῶν διτυχευόντων, ἀνταγωνιστὴς ὁ φθόνος.

Ὁ μνημονεύει τί δέον ἀνθρώπου, ἐπ' ἐσθλῇ τῇ συμβαινόντων διυχοδράνει.

Ἰδὼν ὄρωται δὲ, τίς ὁ διδαιμόμων, ἔφη· ὁ τὸ μὲν σῶμα ὑγιὲς, τὴν δὲ ψυχὴν δούπορος, τὴν δὲ ἰσθμὸν φύσιν διπλοῦσθαι.

Ῥωμύλος ἔφη τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις, μαθήματα εἶναι πόδι τὸν βίον. πολλοὶ γὰρ οὐ Ῥωμύλου διωκόμενοι τῶν λόγων προεβίον τὸ μέλλον, τῶ πάθειν ἤδοντο τὰ πράγματα.

Χρὴ γάρ, ἔκ ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων κρῖναι οὗ ἀγαθὸς ἀνδρας· ἀλλ' ἐκ τῆ προαίρεσως. τὸ Διοδώρου μὲν γὰρ ἡ τύχη κυρία, τὸ δ' ἡ προαίρεσις δοκιμαζέται.

Εὐτυχέσθω ἡσυχία συμφορὰς ἡγεμονίᾳ, ἢ τὰς δι' ἐμπερίαν διημερίαν ἐμφρόνως.

Αἱ συμφοραὶ καὶ τὸν ἄγαν σάφροντα πολλὰκις ἐξήγαγον ἀφ' ἑνὸς πρὸς ἄλλο τῶν αὐτοῦ τρόπων ἀνάξειν.

Λιβανίου
Ἐπιστολῶν

Τὸ φυλάττειν τὰ ἀγαθὰ, τὸ κτήσασθαι χαλεπώτερον.

ΠΕΡΙ ΒΙΟΥ ΑΝΩΜΑΛΙΑΣ, ΛΟΓΟΣ α.

71

Αμὲν ἀμὲν λέγω ὑμῖν, ὅτι κλαύσετε καὶ θρηνήσετε ὑμεῖς, ὁ δὲ κόσμος χαρήσεται, ἀλλ' ἡ ἰσχυρία λύπη ὑμῶν εἰς χαρὰν γήνησεται, ἢ γὰρ ὅταν τίς τινι λυπῶνται, ὅτι ἡλθον ἢ ὥρα αὐτῆς· ὅταν δὲ γήνηται τὸ παιδίον, οὐκ ἐπὶ μνημονεύει τῆς θλίψεως δὴ τὴν χαρὰν, ὅτι ἐξηγήθη ἀνδρῶν πρὸς εἰς τὸν κόσμον.

Τοῖς πλουσίοις ἐν τῇ νύκτι αἰῶνι παράγχεσθαι, μὴ ὑψιφρονεῖν, μὴδὲ ἡλπιεῖναι ὑπὲρ τοῦ α. πρὸς ἡμῶν ἀσκητόν, ἀλλ' ἐν τῇ θείᾳ τῇ ζῶντι.

Φύσει μὲν ἐσθλὴ τῇ ἀνθρωπίνῳ βέλαιον, εὐδὲ ὁμαλόν, εὐδὲ ἀνταρκτόν, ἀλλὰ ἐκ τῆς τῶν θεωρίων ἡμετέρων ποδὶ τρέχει πραγμάτων, ἅλποτε ἄλλως ὑπὲρ μᾶλλον ἡμῶν πολλὰκις· ἐστὶ δὲ ὅτι ὁ ὥρας φέρων μεταβολὰς. καὶ αὐταὶ μᾶλλον ὅτι πεισθύνειν ἔχουσιν ἀνδράσι, καὶ νῦν ποντοπορεύσιν ἔχουσιν, καὶ νυκτὸς ἀπατηλοῖς ὁνείρασι μὲν πρὸς ὀλίγον ἢ χεῖρας, καὶ ὅσα κατὰ τὸν αἰσθητὸν κόσμον τυπῶσι παύσαντο, ἢ ἀνθρώπων διημερίαν.

Νεκρῶν ἀρχιστόρεα τὰ λαμπρὰ τῶν πόντων βίου.

Χρυσοστόμος

Ἐν τῇ διδασκίᾳ ὡς τὸ βίον, ἐκλέχου ποτὲ καὶ χερσὶν ἀνθρώπων.

Τὸ πόδι τὰ φαινόμενα τὴν αἰσθητὴν ἔχειν, ἰδίῳ δὲ τῶν μυστηρίων τὸ μέλλοντ' αἰῶντ' ἔχειν· ἡ γὰρ φύσις ἡμετέρα.

Μὴ δὲ ἀπατάτω ἡμᾶς ἐν τῇ ἡσυχίᾳ τῶν ποδῶν, καὶ λαμπρὰ διανύμενα πράγματα. Νέμεν πρὸς γὰρ πάντως, ὅτι ἐσθλὴ τῇ φαινομένων ἐκτίμω.

Πάντων οὖν τῶν πραγμάτων κατὰ τοὺς νόμους, ἐκλέχου καὶ ἡμῶν.

Πολλοὶ μὲν ὑπὲρ τοῖς ἀμείνοισιν ἀλγοῦσι, πολλοὶ δὲ ὑπὲρ τοῖς χείροισιν χεῖροισι. πόσοι μὲν γὰρ πλεονάζουσιν ἀχθόνται; πόσοι δὲ πονοῦνται ἡδοναῖς; ἄλλοις καλὰ καὶ ἰσχυρὰ ἐβλάψον, ἄλλοις αἰσθητὸν ῥωμαίων καὶ ἀδύνατον ὠφέλιον. ἔτοροι τὴν εὐρωπὴν πρὸς τὸν πολέμῳ ἡμῶν, ἔτοροι πολέμῳ μᾶλλον ἢ εὐρωπὴν ἐδέχοντο, τί δ' ἐκ αὐτῶν τυραννοῦντες τινὲς ὀλοφύρονται; καὶ τὸ μέγιστον, πλείστοι μὲν ὅσοι ἀνδρῶς ζῶσιν, πλείστοι δὲ ἡσυχίᾳ ἀποθνήσκουσιν.

Ταῦτά μιν ὅτι ὑπὲρ ἀτυχία μέγα φρονεῖν, καὶ ὑπὲρ ὀλιθυρίας ὀδύνην σπασθῆναι.

Ἐοικὸν δὲ βίῳ θεάτρῳ. διὸ πολλὰκις χεῖροισι τὸν κάλλιστον ἐν ταῖς κατέχουσιν τόποις.

Ἀριστοφάνης

Ταῖς τῇ καὶ καὶ μεταβολαῖς καὶ οἱ σφόδρα δυνάστες, τῇ ἀδύνατον ὥστε γίνονται.

Δημοκρίτης

Ἀνδρῶν ὡς μὲν καὶ τῆς καὶ τῆς τύχης.

Θνητὸς πεφυκὸς, τὰ ὅπια πρὸς βλέπειν.

Βέλαιον ἐσθλὴν δὲ ἐν τῇ θνητῇ γήρῃ.

Βίῳ γὰρ ἐσθλῇ, ὅμ' ὑπερβαίνει τὸν τρόπον.

Ἡ γὰρ φύσις

ἰσχυρὰ

Εὐεπίδω

Ματθ. ε

Μακάριοι οἱ πονηροὶ, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.
Ολίφι ἐξετε ἐν τῷ κόσμῳ.

ἀποστόλῃ

Παροιμ. κε

Σιγάχ λη

Βασιλείῃ

Θεολόγῳ

Χρυσοστόμῳ

Φίλιππος

Μάρκος

Δωροθέῳ

Γλαυκῷ

Σωκράτῳ

Λουκίῳ

Χωρεῖ.

Τίς ὅστις ὀδυραίνωμαι, εἰ μὴ ὁ λυπόμενος δι' ἐμοῦ;
Ὅστις σὴς ἱματίῳ, καὶ σκώληξ φύλῳ, ὅπως λύπη ἀνδρὸς βλάπτει καρδίαν.
Ἀπὸ λύπης ἐκβαίνει θάνατος· καὶ λύπη καρδίας, καμψὴ ἰσχὺς.
Γαίης λύπης παρηγορία ἡ πῶς αὐτὸς ὁμοφύχους ὅστις ὁμιλία.
Οὗτος ὅστις ὁ νόμῳ λιβερώμενος, ὁ ἐσχατομηνὴς τῆς ὑποκρίσεως φύσεως μεταχειρίζο-
μενος τὰ συμπίπτοντα, καὶ ὁμοίῳ αἰεὶ αὐτὸς ἐκαστὴν ὁμιλίαν, μήτε ἐπαυρόμενος ἐν ταῖς δυν-
μιαῖς, μήτε κατεπίπῳ ἐν ταῖς συμφοραῖς.
Φόβῳ παραμυθίαν ὀδυρομένων κρινονία τῶν σφραγίδων.
Ἔστι ποτὶ ἡδονῆς λύπη ἡμιωτόρα, καὶ κατήφεια πανηγύρεως, ἢ γέλῳτος ὁ καλοῦ διάκρου-
εἰπαιετόν. μέγα γὰρ τὸ παρὰ τῶν ἀλγούντων φάρμακον, οἱ γὰρ τὸ ἴσον τοῖς πένθους ἔχοντες, πλείον
εἰσὶν εἰς παραμυθίαν τοῖς πένθους.
Ἔστι γὰρ ὅτι καὶ ὁ φάρμακον ἀγαθὸν εἰς σωτηρίαν ἢ θλίψις.
Καιρὸς ἀθυμίας, εἴ ὅταν πένθους κακῶς, ἀλλ' ὅταν δρωμένη κακῶς.
Ἡ ὑπόβλησις τῇ ἀθυμίας οἶδε καὶ τῇ κατὰ φύσιν πολλὰς ἐκβάλλουσι φρενῶν ὑποβρύχιον
ποιεῖν τὴν ψυχῇ, ἢ πῶς ἀπαντὰ ἀρετῶν ὀργάζονται τὰ κακά.
Ἡ λύπη εἰς πολλὰς ἀμελεῖς μετρίωτόν διὰ τὴν πένθους.
Ἰατρῶν λέγουσι πᾶσι, ὅτι καὶ παρὰ σομάχου κατὰ σκύνῃ ἀκαρεῖ γίνονται λύπαι.
Ἡ δὲ παρ' ἡμῶν ὁμοίως συμπίπτει εἰς, ὅταν ἀλγῶμεν, καὶ μὴ εἰδωμένη τῆς λύπης τὴν ὑπόθεσιν.
Μὴ τοίνυν ἀλύωμεν ἐν ταῖς θλίψεσιν, ἀλλ' ὀρθώμεθα καὶ εἰσελθῶμεν εἰς πειρασμόν, ὡς αὐτὰ
δὲ διεχόμεθα, τὰ τε γὰρ ὄντα ἀμαρτήματα ἀποτιθέμεθα, εἰ δὲ τίνα δικαιοσύνην ἔχωμεν, ἀκα-
νίω λαμπροτέρῳ ὀργάζομεθα· ἢ δεικνύσιν ἰδὲ, τότε μεζόνως ἀλαλάζουσιν.
Οὐδ' ἐν γὰρ ὅταν λαμπροὺς ποιεῖ καὶ ἡλικίᾳ καὶ μυεῖν ἐμπλήσιν ἀγαθῶν, ὡς πειρασ-
μῶν πληθύνῃ, καὶ κινδύνοι, ἢ πόνοι, καὶ ἀθυμίας, καὶ τὸ διωκεῖς ὑπερβολοῦνται, καὶ παρ' ὧν ὁ δὲ
μὴ ἔχῃ, καὶ πρὸς ἀπαντὰ φόβῳ.
Ολίφι ἐξετε ἐν τῷ κόσμῳ ὁ χριστὸς φησὶν, ἐκδὼ τότε μέλλον ἀλγῶν ἐχρῶ, εἰ ὅν πρὸς τὸν ὁ χρι-
στὸς θλίψεως εἶναι χρόνον, ὅσον ἐποιεῖμεθα τρυφῆς καὶ ἀναπαύσεως καιρὸν.
Μόλις τῇ ὁμοιοπαθῶν ὁμιλία, τοῖς ἀθυμοῖσι εὐρίσκειν παρηγορίαν.
Διὰ θλίψεως τὰ ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις ἡδίσταται, ὁμοίως ἢ τὰ κακὰ τῇ κηροδεδείας ἢ ἡδονῆς.
Ἐκδύγει ἀμαρτίας, ὁ παρὰ ἀνθρώπων ἀδικοῦμεν, καὶ ὁμοίως τῆς θλίψεως εὐρίσκει
ἀντίληψιν.
Ὁ ποιήσας ἐν πολλῷ, ἐκλεχέσθω τὸν ὑπερ αὐτοῦ πειρασμόν. ἢ γὰρ εἰς χριστὸν ἀγάπῃ, δι' ἧσαν-
τίαν δοκιμάζεται.
Φόβῳ πειρασμὸν δι' ὑπόμονης καὶ δεινότητος· εἰ δὲ ἐκτὸς τούτων ἀντιτάσῃ, πειραστοτέρως
ἐπὶ ῥέχεται.
Ἡ ἀνείσις καὶ ἡ ἀμελεῖν, καὶ ἡ ἀπαύσις, χαλῶσι καὶ ἀλάτῃσι τὴν ψυχῇ, οἱ δὲ πειρασμοὶ
συσφίγγουσιν αὐτῇ, καὶ ἐνδοῖσι τῷ θεῷ. ὡς λέγει ὁ πρὸς τῆς κνέει ἐν θλίψι ἐμνήσθημεν.
Ὅσον μὲν τὴν ἀσπασίαν ἐκλεχέσθω χεῖρ, βίον δὲ, τὸν ἀλυπότατον.
Ἐπιδυνάσθω δὲ, τῇ μὲν θώρακι χιτῶνα, τῇ δὲ λύπῃ νοῦ.
Σωκράτης ὀρωτῆς, τί λυπεῖ αὐτὸν ἀγαθὸς, εἰπὼν· δυστυχία πονηρῶν.
Ὁ αὐτὸς ὀρωτῆς πῶς αὐτὸς ἀλυπῶς διὰ τοῖς, ὅσον ἀδυνάτῳ εἰπὼν· εἰ γὰρ ὅτι πολλὴ ἡ οἰκία
οἰκῶνται καὶ ἀνθρώποις ὁμιλοῦνται, μὴ λυπεῖται.
Τὸ γὰρ ἴδιον τῇ ὀφθαλμῶν ἐν τοῖς μεγάλοις κακοῖς, τὸ μὴ ἐκχεῖν διάκρου· ἐν δὲ ταῖς με-
τέλαις συμφοραῖς, ἀφθόνως τὰ δάκρυα καταρρέει.
Πολλὰς γὰρ τὸ χαρὰς ὑπερβάλλον, εἰς ἀλγινόμην πρὸς τῆς· καὶ τῇ ἡδονῇ τὸ ἀμετρον, ἐπίσπασ-
τον λυπῶν ἐγγίνεσθαι.

Ἐπειδὴ τοῖς τὸρπνοῖς εἴωθε τὰ λυπηρὰ.
 Εἴ τις πλεῖστα τῶν ἀγαθῶν κεκτημένος, μετὰ τῇ λυπεῖσθαι διάγῃ τοῦ βίου, ἀπάντων αὖ εἴη καὶ
 τῶν ὄντων καὶ τῶν ἐσομένων ἀβλιώτατος.
 Τὸς ἀφρονες ὁ χρόνος, οὗ δὲ φρονίμους ὁ λόγος. ἢ λυπηρὲς ἀπαλαστήσει.
 Εὐγνώμων ὁ μὴ λυπεῖσθαι ἐφ' οἷς μὴ ἔχει· ἀλλὰ χαίρων ὅμοιός ἔχει.
 Ἐπικτήτης ὁρωτηθεὶς, πῶς αὖτε τὸν ἐχθρόν λυπήσει, ἔφη· ἐαυτὸν πρᾶσκονίζων βέλτερον
 πορεύηται.
 Οὐδείς ἀλύπως τὸν βίον διηγάζην ἀνθρώπου· ὧν, εἰδ' ἄρτι τέλος ἐμφανὲς οὐτυχεῖν.
 Οὐκ ἔστιν εὐεῖρ βίον ἀλυποῦν ὃν ὁλοκλήρως.

Μοχλίωνος

Επικτήτου

Γοσιππίου

Εὐερίστου

ΠΕΡΙ ΣΙΩΠΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΡΡΗΤΩΝ, ΛΟΓΟΣ ογ.

A. 73.

Πᾶσι ῥήμα ἀργόν· ὅταν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀποσιώσουσι περὶ αὐτοῦ λόγον ὃν ἡμῶν Ματθ. β.

Ἔστω πᾶς ἄνθρωπος ταχὺς εἰς τὸ ἀκούσαι, καὶ βραδύς εἰς τὸ λαλῆσαι.
 Ὅς φυλάσσῃ τὸ ἐαυτοῦ σῶμα, διατηρεῖ ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.
 Ἀνελόγιον πρᾶν δὲ σιγῆς, ἀγαπῶν δὲ ζῶν αὐτοῦ, φείδεταί σῶματός αὐτοῦ.
 Μισῶν λαλῆσαι, ἐλαττοῦται κακία.
 Ἀγαθὰ ἐκκεχυμένα, ὕδὴ σῶματι κεκλεισμένα.
 Ὁ σιγῆς καὶ νόμος, τιμὴς ἀξιοθνήσκειται.
 Σοφία κεκρυμμένη καὶ θησαυρὸς ἀφανής, τίς ἀφίλεια ὃν ἀμφοτέροις;
 Ἔστιν ἔλεγχος, καὶ οὐκ ἔστιν ὥρα· καὶ ἐστὶ τις σιγῶν, καὶ εὐερισκόμενος σοφός.
 Φέγγος μὲν, εἰ περὶ τῶν σιωπῆς ἔχεις· ἀγάπῃ δὲ ἡσύχῃαν, ὅταν λεγέτω λόγος τὸ σιωπᾶν.
 Τίς ὃν λόγοις ἐλθουθερίαν ἔχει; οὐδὲ μετρίως ὃν λόγῳ, καὶ ὡς ἀληθῶς κοσμίως καὶ σώφρονος.
 Οὐκ ἔστι τῶν πωστῶν ἀδολοχία, καὶ λόγων ἀντιθέσις. ἀρκεῖ γὰρ καὶ εἰς ἀνελκόμενος.
 Κρείσσον λελογισμένη βραδύτης τάχως ἀποδισκίπτον.
 Καὶ ὅσοι κόρδι· ἢ σιωπῆς, τὸ τοῖς πολλοῖς μὴδὲ ἀρκεῖν δοῦναι.
 Τίς σιωπῶν συγκατατίθεισιν ἐν διδασκαλίᾳ καὶ ἡ παροιμία.
 Ἡ λέγει σιγῆς τί κρεῖττον, ἢ σιγῶν ἔχει.
 Σοφὸς ἄνθρωπος καὶ σιγῶν τὸν θεόν τιμᾷ, εἰδὼς καὶ δὲ τί σιγᾷ.
 Ἀγάπῃ τὸ σιγαῖν ὑπὲρ τὸ λαλεῖν, ἢ σιωπῇ γὰρ θησαυρίζει, τὸ δὲ λαλεῖν διασκορπίζει.
 Πρὸ πᾶσων τῶν ἐν πολλῶν τίς ἡσύχῃαν ἐξελέξατο ὁ θεός, γέγραπται γάρ· ὕδὴ πῖνα ὑπεβλέψω
 ἀλλ' ἢ ὑπὸ τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἡσύχου;
 Ὁ θέλων σωθῆναι διωξάτω τὴν ἐκτετακτομένην καὶ τὴν σιωπῶν.
 Ὁ πόρ αὖ σιωπᾶσαι βούληται, μολογὴν εἴπῃς, ἢ πῶς παρὰ πινθὲν ἀπαυτίσεις τὸ πωστὸν ἢ σιωπᾶν· πλουτέχου
 πῆς, ὃ μὴ παρέχον σεαυτῷ;
 Τὸ σιωπᾶν ὁ μόνον ἀδύνατον, ὡς φησὶν ἱπποκράτης, ἀλλὰ καὶ ἄλυτον καὶ ἀνώδυτον.
 Σιωπῆς μὲν, εἰς μετρήσιμον, λαλήσαντος δὲ παμπληθεῖς.
 Πανταχοῦ βέλτερος νόμος· ἀσφαλὲς ὅστις ἢ σιωπῇ.
 Ὁ μὴ εἰδὼς σιωπᾶν, οὐκ οἶδε διαλέγεσθαι.
 Αἰσιτελής ὁρωτηθεὶς δὲ πῶς αὐτοῖς οὕτως ἀλλος διδασκῶν λέγειν, αὐτὸς σιωπᾶς, ἔφη· ὅτι γὰρ Αἰσιτελής
 ἢ ἀκούων αὐτὴν μὲν ὁ τέμνῃ, τὰ δὲ ξίφη ὁφέρα ποιεῖ.
 Φαῦλος ἄνθρωπος, κατὰ πόρ λιμὸς σιγῆς, οἷς τὴν σιγῶν, ἢ τὴν φωνὴν ὑλαβεῖσθαι.
 Ὁ αὐτὸς ὁρωτηθεὶς ὑπὸ πινθῆς, τίς καταχεῖν δυνάται λόγον ἀπορρήτου, ἔφη· ὅς τις καὶ δὲ
 πῆρον ἀνθρώπου τῇ γλώσσῃ καταχεῖν δυνήσεται.
 Θεόφραστος ὁ πόλεπατηνὸς ἐν συμποσίῳ νεανίσκου πινὰ βλέπων ἡσύχῃαν ἔχοντα, εἶπεν· εἰ μὴ
 ἀπαίδιδυτος ὢν σιωπᾶς, πεπαίδιδυμένος ὑπαρχεῖς· εἰ γὰρ πεπαίδιδυμένος, ἀπαίδιδυτως σιωπᾶς.
 Γλώσσῃς μάστιγας, πανταχοῦ πᾶσι λεγέται.
 Ὁ καὶ γορόντι καὶ νέῳ τιμῶν φόρῃ.

Ιακώβου

Γαρομίας

Σαράχου

κα

μα

κ

Θεολόγου

Διονυσίου

Σέξτου

τῶν γορόντων

μᾶλλον νιδε

tur addendū.

Χάρκτος

